

JENNY HAN

YOUNG

ANG
FORE
R

DELICIOS DE AMUZANTĂ.
ENTERTAINMENT WEEKLY

*a ta
veșnic,
fara
jean*

CONTINUAREA BESTSELLERURILOR
P.S. TE MAI IUBESC ȘI-ACUM ȘI
TUTUROR BĂIEȚILOR PE CARE
I-AM IUBIT

TREI

FICTION
CONNECTION

Îmi place să-l urmăresc pe Peter când nu mă observă. Îmi place să-i admir conturul drept al bărbiei și curbura pomeților. Chipul lui sugerează un fel de deschidere, de inocență — un anumit fel de bunătate. Bunătatea lui mă impresionează cel mai mult.

E vineri noaptea, suntem acasă la Gabe Rivera, după meciul de lacrosse. Liceul nostru a câștigat și lumea e foarte binedispusă, mai ales Peter, din moment ce el a marcat golul câștigător. În clipa de față, joacă poker cu câțiva colegi din echipă în celălalt capăt al încăperii; stă cu spatele rezemat de perete, cu scaunul lăsat pe spate. Încă are părul ud de la dușul de după meci. Eu stau pe canapea, alături de prietenii mei, Lucas Krapf și Pammy Subkoff, care frunzăresc cea mai recentă ediție din *Teen Vogue*, și dezbat dacă ar fi bine ca Pammy să-și facă breton.

— Ce zici, Lara Jean? întreabă Pammy, trecându-și degetele prin părul de culoarea morcovilor.

Pammy e o prietenă recentă — am avut ocazia să o cunosc pentru că se vede cu Darrell, un prieten bun de-al lui Peter. Are fața ca de păpușă, rotundă ca o tigaie pentru

prăjituri, iar chipul și umerii îi sunt presărați cu pistrii de parcă-s bombonele colorate.

— Hmm, cred că bretoanele sunt un angajament foarte serios și hotărârea nu trebuie luată dintr-un capriciu trecător. În funcție de cât de repede îți crește părul, s-ar putea să aștepti un an până să-ți crească la loc sau poate chiar mai mult. Dar, dacă ești hotărâtă, cred c-ar fi mai bine să aștepti până-n toamnă, pentru că în curând vine vara și atunci e cam enervant cu breton, transpiri și ți se lipește de frunte.

Privirea îmi fuge înapoi la Peter, care-și înalță ochii și vede că mă uit la el, apoi ridică nedumerit din sprâncene. Eu doar zâmbesc și scutur din cap.

— Deci să nu-mi fac breton?

Telefonul îmi vibrează în poșetă. E Peter.

Vrei să mergem?

Nu.

Atunci de ce te uiți așa la mine?

Așa am vrut.

Lucas se uită peste umărul meu. Îi dau un ghiont, iar el clatină din cap și spune:

— Chiar vă scrieți mesaje când sunteți la șase metri unul de celălalt?

Pammy strâmbă din nas și spune:

— Adorabil!

Dau să le răspund, dar ridic privirea și-l văd pe Peter traversând încăperea valvârtej, cu pași hotărâți.

— E timpul să-mi duc prietena acasă, spune el.

— Cât e ceasul? întreb eu. E deja așa târziu?

Peter mă saltă de pe canapea și mă ajută să-mi pun jacheta. Apoi mă apucă de mână și mă conduce de-a

lungul sufrageriei lui Gabe. Privesc înapoi, fac cu mâna și strig:

— Pa, Lucas! Pa, Pammy! Să știi că ți-ar sta super cu breton! În timp ce Peter mă zorește prin curtea din față, până la marginea trotuarului, unde și-a parcat mașina, îl întreb:

— De ce mergi așa repede?

Se oprește în fața mașinii, mă trage spre el și mă sărută, totul dintr-o singură mișcare rapidă.

— Nu pot să mă concentrez la cărți dacă te holbezi așa la mine, Covey.

— Scuze, încerc să spun, dar mă sărută iar, lipindu-și palmele de spatele meu.

După ce intrăm în mașina lui, mă uit la indicatoarele de bord și observ că e abia miezul nopții.

— Trebuie să fiu acasă abia peste o oră, spun. Ce facem?

Dintre toți cunoscuții noștri, eu sunt singura care chiar are oră de stingere. Când orologiul bate unu noaptea, mă transform într-un bostan. Lumea s-a obișnuit: prietena aia cuminte a lui Peter Kavinsky, care trebuie să ajungă acasă la unu. Pe mine nu m-a deranjat niciodată că am oră de stingere. Pentru că, sincer, nu pot să zic că pierd cine știe ce experiențe minunate — după cum e și zicala. Că nimic bun nu poate să se întâmple după ora două noaptea. În afară de cazul în care se-ntâmplă să-ți placă să-i urmărești pe ceilalți cum joacă *flip cup* ore în șir. Mie, una, nu-mi place. Fără supărare, eu prefer să mă relaxez în pijamaua mea de flanelă, cu o cană de ceai Somn Ușor și o carte în mână.

— Hai să mergem la tine acasă. Aș vrea să intru și să-l salut pe tatăl tău și să petrecem puțin timp împreună. Am putea să vedem finalul din *Aliens*.

Eu și Peter parcurgem o listă de filme, care cuprinde unele alese de mine (filme preferate de-ale mele pe care el nu le-a văzut), unele alese de el (filme preferate de-ale lui pe care eu nu le-am văzut) și altele pe care nu le-a văzut niciunul dintre noi. *Aliens* a fost alegerea lui Peter și se pare că e un film destul de bun. Și, chiar dacă el susținea cândva că nu-i plac comedii romantice, i-a plăcut foarte mult *Noapți albe în Seattle*, fapt ce m-a bucurat tare, pentru că, altfel, nu văd cum aș putea să fiu prietena cuiva căruia nu-i place *Noapți albe în Seattle*.

— Hai să nu mergem încă acasă, spun eu. Hai în altă parte!

Peter se gândește câteva momente, lovind ușor volanul cu vârful degetelor, apoi spune:

— Știu unde să mergem.

— Unde?

— Așteaptă și ai să vezi, zice și coboară geamurile, lăsând aerul răcoros al nopții să pătrundă în mașină.

Mă reazem de spătarul scaunului. Străzile sunt pustii; în majoritatea caselor din jur, luminile sunt stinse.

— Stai să ghicesc. Mergem la restaurant pentru că vrei să mănânci clătite cu afine.

— Nu.

— Hmm. E prea târziu ca să mergem la Starbucks, iar la Biscuit Soul Food e închis.

— Hei, mintea nu-mi stă mereu la mâncare, protestează el. Apoi: Mai sunt fursecuri în cutia aia?

— S-au terminat, dar s-ar putea să mai am acasă, dacă nu cumva le-a mâncat Kitty pe toate.

Îmi scot brațul pe fereastră și-l las să atârne în voie. Nu vom mai avea parte de multe nopți ca asta, în care e suficient de rece încât să-ți trebuiască o jachetă.

Privesc profilul lui Peter cu coada ochiului. Încă nu-mi vine să cred uneori că e prietenul meu. Cel mai chipeș dintre cei mai chipeși băieți e al meu, numai și numai al meu.

— Ce-i? mă întreabă el.

— Nimic, îi răspund.

După zece minute, intrăm cu mașina în campusul Universității din Virginia, numai că nimeni nu-i spune campus; se spune *grounds*¹. Peter parchează lângă trotuar. E destul de liniște, având în vedere că suntem într-un oraș universitar și e vineri noaptea, dar e vacanța de primăvară la UVA și mulți tineri încă sunt plecați.

Traversăm peluza, ținându-ne de mână, și deodată mă cuprinde o senzație de panică. Mă opresc subit și întreb:

— Stai, nu crezi că aduce ghinion să vin aici înainte să fiu admisă?

Peter începe să râdă.

— Nu-i căsătorie. Nu te căsătorești cu UVA.

— Pentru tine e ușor de zis, tu deja ești admis.

Peter și-a luat un angajament verbal față de echipa de lacrosse a universității anul trecut și apoi și-a depus cererea de înscriere devreme, în toamnă. Cum se întâmplă de obicei în cazul atleților universitari, a fost ca și admis, cu condiția să obțină în continuare note acceptabile. Când a primit răspunsul oficial în ianuarie, mama lui a dat o petrecere pentru el, iar eu i-am făcut un tort pe care am scris cu glazură galbenă: „Îmi iau talentele la UVA“.

¹ Termen alternativ pentru „campus”. (N.t.)

Peter mă trage de mână și spune:

— Haide, Covey. Noi ne facem singuri norocul. Ori-cum, am mai fost aici acum două luni, la evenimentul ăla de la Centrul Miller.

Mă liniștesc.

— A, da.

Mergem mai departe de-a lungul peluzei. Acum știu unde mergem. La Rotondă, ca să ne așezăm pe trepte. Rotonda a fost proiectată de Thomas Jefferson, fondatorul școlii, care a gândit-o după modelul Panteonului, cu coloane albe și cupolă mare. Peter aleargă în stil Rocky pe treptele de cărămidă și se așază greoi. Mă așez în față și mă las pe spate, odihnindu-mi brațele pe genunchii lui.

— Știi, încep eu să explic, că, printre altele, UVA e unică prin faptul că centrul ei, chiar aici, înăuntrul Rotondei, e o bibliotecă, și nu o biserică? Asta pentru că Jefferson credea în separarea dintre educație și biserică.

— Asta ai citit în broșură? mă tachinează Peter și mă sărută ușor pe ceafă.

— Am aflat anul trecut, în timpul turului ghidat, spun visătoare.

— Nu mi-ai zis că ai fost la vreun tur. De ce ai merge la un tur, din moment ce locuiești aici? Doar ai trecut pe aici de mii de ori!

Are dreptate, chiar am trecut de mii de ori pe aici — veneam aici cu familia în copilărie. Când mama era încă în viață, veneam să vedem spectacolele celor de la Hullahoos, pentru că-i plăcea la nebunie muzica a cappella. Ne-am fotografiat pentru portretul de familie pe peluză. În zilele înșorite, după ce mergeam la biserică, veneam aici la un picnic.

Mă întorc și-l privesc pe Peter.

— Am fost la tur pentru că voiam să știu totul despre UVA! Să aflu chestii pe care n-aș fi avut cum să le știu când au început să primească aici. De exemplu, știi Se scarpină la ceafă?

— Ăă... nu știu. Când s-a făcut universitatea? Pe la începutul secolului al nouăsprezecelea? Sau prin 1920?

— Nu. În 1970. Mă întorc cu fața înainte și privesc terenul. După 150 de ani.

— Uau! Ce nebunie! OK, mai zi-mi chestii despre UVA, spune Peter fascinat.

— UVA e singura universitate din Statele Unite cu statut de monument din patrimoniul mondial UNESCO, încep eu să povestesc.

— De fapt, lasă, nu-mi mai zice chestii despre UVA, zice Peter și eu îl plesnesc peste genunchi. Dar spune-mi altceva. Spune-mi ce te entuziasmează cel mai mult la gândul că ai să fii studentă aici.

— Spune tu primul! Ce te entuziasmează cel mai mult?

Peter răspunde imediat:

— Simplu. Gândul că o să alerg dezbrăcat cu tine pe peluză.

— Asta aștepti cu nerăbdare, mai mult decât orice altceva? Să fugi de colo colo în pielea goală? Și adaug imediat: Să știi că eu n-am să fac așa ceva niciodată.

Începe să râdă.

— E o tradiție de-a universității. Credeam că ești înnebunită după tradițiile universității.

— Peter!

— Hai, glumesc și eu.

Se apleacă și-mi cuprinde umerii cu brațele, frecându-și nasul de ceafa mea, după cum are obiceiul.

— Acum e rândul tău.

Îmi îngădui să visez câteva momente. Ce mi-aș dori cel mai mult să fac dacă aș fi admisă? Sunt atât de multe, încât mi-e greu să le înșir pe toate. Visez la vremea când am să mănânc gofre cu Peter în fiecare zi, în sala de mese. La vremea când va ninge și ne vom da cu sania pe dealul observatorului. Visez la picnicurile pe care le vom face pe vreme frumoasă. La nopțile albe în care vom sta de vorbă, după care ne vom trezi și vom vorbi mai departe. La spălatul rufelor în toiul nopții și la drumețiile hotărâte în ultima clipă. Visez la... toate. În cele din urmă, spun:

— Nu vreau să aduc ghinion.

— Haide!

— Bine, bine... cred că cel mai mult mă entuziasmează... gândul că am să pot merge oricând la sala McGregor.

Lumea îi zice sala Harry Potter, datorită covoarelor, candelabrelor, fotoliilor tapițate cu piele și portretelor de pe pereți. Rafturile de cărți se înalță din podea până în tavan și toate cărțile se află în spatele unor gratii de fier, sunt protejate ca obiectele prețioase, pentru că asta sunt. E o încăpere rămasă din alte vremuri. E multă liniște... se simte un fel de reverență, chiar. Odată, într-o vară — probabil că aveam cinci sau șase ani, pentru că Kitty nu se născuse încă —, mama a urmat un curs la UVA și obișnuia să studieze în sala McGregor. Eu și Margot desenam sau citeam. Mama îi spunea biblioteca magică, pentru că acolo noi două nu ne certam niciodată. Eram amândouă tăcute ca într-o biserică; eram uluite de atâtea cărți și de tinerii care-și vedeau de studii.

Peter pare dezamăgit. Pentru că se aștepta să propun o activitate care să-l implice și pe el, sunt convinsă. Care

să ne implice pe amândoi. Nu știu de ce, dar deocamdată vreau să păstrez numai pentru mine speranțele acelea.

— Poți veni cu mine în sala McGregor, spun eu. Dar trebuie să promiți să păstrezi liniștea.

Peter spune pe un ton afectuos:
— Lara Jean, numai pe tine te-ar putea încânta să stai la bibliotecă.

De fapt, dacă e să mă iau chiar și numai după ce văd pe Pinterest, sunt sigură că sunt mulți oameni care ar fi încântați să-și petreacă timpul într-o bibliotecă atât de frumoasă. Doar că Peter nu cunoaște genul ăsta de persoane. Are impresia că sunt ciudată. Nu am de gând să-i dau eu vestea că, de fapt, nu sunt atât de ciudată, că, de fapt, multora le place să-și petreacă timpul acasă și să facă prăjituri, să țină jurnale-colaaj și să umble prin bibliotecă. O mare parte dintre ei probabil că au peste 50 de ani, dar asta nu contează. Îmi place cum se uită la mine, ca și cum aș fi o nimfă a codrilor pe care s-a întâmplat s-o găsească într-o bună zi și pe care a vrut neapărat s-o ducă acasă.

Peter își scoate telefonul din buzunarul hanoracului.

— E doișpe jumate. În curând ar trebui să mergem.

— Deja? oftez eu.

Îmi place să stau aici noaptea, târziu. Atunci am senzația că întregul campus ne aparține.

Inima și gândul mi-au fost la UVA dintotdeauna. Nu m-am gândit niciodată că aș putea să mă duc în altă parte, nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Aveam de gând să mă înscriu din timp, atunci când s-a înscris Peter, dar îndrumătoarea mea, doamna Duvall, m-a sfătuit să mai aștept, așa încât cei de la universitate să poată vedea ce note iau la jumătatea clasei a doișpea. Doamna Duvall

susține că întotdeauna e cel mai bine să ceri înscrierea atunci când ai cea mai bună situație școlară.

Și așa am ajuns să depun cereri la cinci facultăți. Inițial, am avut de gând să merg doar la UVA, universitatea cu cerințele cele mai mari și aflată la numai cincisprezece minute de mers de casă; a urmat William & Mary, facultatea pe locul doi în privința cerințelor (la două ore distanță); și universitățile Richmond și James Madison, ambele aflate la o distanță de numai o oră de mers cu mașina, ocupând locul al treilea, la egalitate. Toate din același stat. Dar doamna Duvall m-a sfătuit apoi să trimit cerere de înscriere măcar la o facultate din afara statului, așa, ca măsură de siguranță, ca să știi că am și posibilitatea asta... așa că am trimis la Universitatea din Carolina de Nord, în orașul Chapel Hill. Se intră foarte greu la facultățile din alte state, dar am ales-o pe asta pentru că-mi amintește de UVA. Oferă programe de studii umaniste foarte bune și nu e foarte departe, ba chiar este suficient de aproape încât să pot veni imediat acasă în caz de nevoie.

Dar, dacă aș putea să aleg după pofta inimii, aș alege UVA, fără discuție. Niciodată nu mi-am dorit să plec departe de casă. Nu semăn cu sora mea mai mare. Țsta a fost visul ei, să plece departe. Mereu și-a dorit întreaga lume. Eu îmi doresc doar să rămân în căminul meu și, în ochii mei, căminul meu e la UVA, motiv pentru care la universitatea asta le-am raportat pe toate celelalte. Un campus perfect, de poveste, perfect în toate privințele. Și, bineînțeles, aici am să fiu alături de Peter.

Mai zăbovim puțin și îi povestesc lui Peter alte lucruri interesante despre UVA, iar el mă tachinează pentru că știu atât de multe. Apoi mă conduce acasă. E aproape unu noaptea când parcăm în fața locului și me

La parter luminile sunt stinse, dar se vede lumina din dormitorul tatei. Niciodată nu se culcă înainte să ajung acasă. Dau să cobor, dar Peter întinde brusc mâna și nu mă lasă să deschid portiera.

— Dă-mi un sărut de despărțire, spune el.

Încep să râd.

— Peter! Trebuie să plec.

Se încapățânează și închide ochii în așteptare, iar eu mă aplec și îl sărut scurt pe buze.

— Poftim. Ești mulțumit?

— Nu.

Mă sărută din nou, fără grabă, ca și când am avea timp berechet. Apoi spune:

— Dacă aș veni înapoi după ce ceilalți se culcă și aș rămâne la tine peste noapte și aș pleca foarte devreme? Adică înainte de răsărit?

Îi spun, zâmbind:

— Nu poți, așa că nu vom ști niciodată cum ar fi.

— Dar dacă...

— Tata m-ar strânge de gât.

— Ba nu te-ar strânge.

— Te-ar strânge pe tine de gât.

— Nu m-ar strânge.

— Așa e, nu te-ar strânge, încuviințez eu. Dar ar fi dezamăgit de mine. Și pe tine s-ar supăra.

— Numai dacă ne-ar prinde, spune Peter, dar fără mare convingere.

Nici el nu vrea să riște. Are prea mare grijă să nu se pună rău cu tata.

— Știi la ce visez cel mai mult? Mă trage ușor de coadă și spune: La vremea când n-o să mai trebuiască să-ți spun noaptea bună. Nu-mi place deloc.

— Nici mie, spun eu.

— Abia aștept să mergem la facultate.

— Și eu, spun și-l sărut o ultimă dată, apoi sar jos din mașină și pornesc în fugă spre casă.

Din mers, ridic ochii la lună și privesc sumedenia de stele care acoperă cerul ca o pătură și îmi pun o dorință.
Doamne, te rog, te rog, fă să intru la UVA!

— Să dau pe peruca Mariei cu sclipici roz sau auriu?
Ridic oul de Paște în fața ecranului calculatorului ca să-l poată inspecta Margot. Am vopsit coaja într-un turcoaz-pal și am lipit un decupaj cu o camee reprezentând-o pe Maria Antoaneta.

— Adu-l mai aproape, spune Margot, mijindu-și ochii în camera web.

E în pijamale; pe față are o mască pentru ten. Părul i-a crescut și-i ajunge la umeri, deci probabil că în curând o să și-l tundă. Presimt că de acum are să-și poarte mereu părul scurt. Îi stă foarte bine.

În Scoția e noapte, iar aici e încă după-amiază. Ne despart cinci ore și 5 500 de kilometri. Ea e în camera din cămin; eu stau la masa din bucătărie, înconjurată de ouă de Paște și castroane cu vopsea și abțibilduri și pene albe, pufoase, care mi-au rămas de la podoabele de Crăciun pe care le-am făcut acum câțiva ani. Am așezat laptopul pe un teanc de cărți de bucate. Margot îmi ține companie cât lipesc decorațiuni pe ultimele ouă.

— Cred c-am să fac un contur din perle în jurul ei, dacă asta te ajută să te hotărăști, îi spun.

— Atunci eu zic să pui sclipici roz, spune ea, pottingându-și masca. Rozul iese în evidență.

— Așa mă gândeam și eu, spun și încep să întind sclipici pe ou cu o pensulă veche de fard.

Azi-noapte am stat ore în șir ca să extrag albușul din ouă. Ar fi trebuit să fie o activitate plăcută pe care să o fac împreună cu Kitty, ca în vremurile bune, dar ea m-a lăsat baltă când a aflat că e invitată acasă la Madeline Klinger. Invitațiile de la Madeline Klinger sunt rare, ocazii foarte importante, așa că, bineînțeles, nu mi-am permis să mă supăr pe Kitty.

— Nu mai e mult până când ai să primești răspunsul, așa-i?

— Luna asta, la un moment dat.

Încep să aliniez perle. Pe de o parte, vreau doar să se termine odată toată povestea asta, dar, pe de altă parte, mă bucur de zilele astea în care încă nu știu răspunsul, în care îmi permit să sper.

— O să te primească, spune Margot ca pe o proclamație fermă.

Toți cei din jurul meu par să fie convinși, fără nicio rețineră, că o să fiu acceptată la UVA. Și Peter, și Kitty, și Margot, și tata. Și îndrumătoarea mea, doamna Duvall. N-aș îndrăzni în veci să mărturisesc cu glas tare, de frică să nu-mi aducă ghinion, dar cred că și eu am aceeași convingere. Am muncit din greu: am ajuns la un scor SAT¹ mai mare cu 200 de puncte. Am note aproape la fel de mari precum cele pe care le avea Margot, și ea a fost admisă. Am făcut tot ce trebuia făcut, dar oare va fi

¹ Examen dat de elevii de liceu din Statele Unite pentru a-și evalua șansele de admitere la facultate. (N.T.)

suficient? Deocamdată nu pot decât să aștept și să sper. Să sper și iar să sper.

Încercând să lipesc cu pistolul o fundă mică și albă pe creștetul oului, mă opresc deodată și-i arunc surorii mele o privire bănuitoare.

— la stai puțin! Dacă intru la facultate, o să încerci să mă convingi să merg în altă parte, ca să-mi „întind aripile”?

Margot izbucnește în râs și fâșiile măștii cosmetice îi alunecă pe față. Și le potrivește la loc și spune:

— Nu. Am încredere că știi cum e mai bine.

O spune sincer, se vede. Și așa, cuvintele ei se prefac în realitate. Și eu am acum încredere în mine. Am încredere că la momentul decisiv o să știu cum e mai bine să fac. Iar pentru mine, la UVA e cel mai bine. Știu sigur.

— Îți zic doar un lucru. Găsește-ți propriii prieteni! Peter o să-și facă o groază de prieteni prin lacrosse și oamenii cu care va fi el prieten nu vor fi neapărat genul de oameni cu care ai alege și tu să fii prietenă. Așa că fă-ți prietenii tăi. Găsește-ți cercul tău. UVA e mare.

— Așa am să fac, îi promit eu.

— Și neapărat să te alături asociațiilor de asiatici. Țasta e singurul lucru pe care regret că l-am pierdut când m-am mutat în altă țară, grupurile de americani asiatici. Merită, să știi, să mergi la facultate și să-ți descoperi identitatea rasială. Așa ca Tim.

— Care Tim?

— Tim Monahan, din clasa mea.

— A, Tim, spun eu.

Tim Monahan e coreean și a fost adoptat. Nu sunt atât de mulți asiatici la liceul meu, așa că ne cunoaștem toți între noi, măcar din vedere.

— La liceu nu-și petrecea deloc timpul cu asiatici, dar apoi s-a dus la Politehnică și a cunoscut o groază de coreeni și acum mi se pare că e președintele unei frății asiatice.

— Uau!

— Mă bucur că stilul ăsta grecesc nu se practică în Regatul Unit. Tu n-ai de gând să te alături unei societăți de fete, nu? Și adaugă imediat: Nu te judec dacă o faci!

— Nu m-am gândit la asta.

— Peter cred că are să se alăture unei frății.

— Nici el nu mi-a zis nimic legat de asta...

Dar, chiar dacă n-a adus vorba, mi-l închipui fără probleme pe Peter într-o frăție.

— Am auzit că e greu dacă prietenul tău e într-o societate de-asta, dar tu, nu. Problema era legată de petrecerile comune sau ceva de genul ăsta, că cică e mai ușor dacă ești prietenă cu fetele de la societatea de fete pereche cu cea de băieți. Nu știi ce să zic. Toată chestia mi se pare caraghioasă, dar poate că merită. Am auzit că fetelor ăstora le place să facă tot felul de obiecte handmade.

Ridică sugestiv din sprâncene.

— Dacă tot am ajuns la subiectul ăsta... Îi arăt oul: Ta-daaa!

Margot se apropie de cameră ca să vadă mai bine.

— Ai putea să te apuci de afaceri cu decoratul ouălor! Vreau să le văd și pe celelalte.

Ridic cartonul cu ouă. Am obținut douăsprezece ouă goale: roz-pal cu șnururi roz-aprins în zigzag, albatru-briliant cu galben-lămâie, lavandă cu muguri uscați ai plantei cu același nume. Mă bucur că am găsit un rol pentru lavanda asta uscată. Am cumpărat un sac întreg

acum câteva luni, ca să prepar *crème brûlée* de lavandă, și de atunci nu face decât să ocupe spațiul în cămară.

— Ce ai de gând să faci cu ele? întrebă Margot.
— Le duc la Belleview ca să le expună în sala de recepție. E o atmosferă atât de sumbră, de spital, acolo.

Margot se reazemă cu spatele de perne.

— Ce mai fac cei de la Belleview?

— Sunt bine. Am fost atât de ocupată cu înscrierea la facultate și cu treburile de-a doispea, că n-am mai apucat să mă duc la fel de des ca înainte. Din moment ce nu mai lucrez acolo în mod oficial, mi-e mult mai greu să-mi fac timp să merg. Învârt oul în mână: Cred că pe ăsta am să i-l dau lui Stormy. I se potrivește de minune.

Așez oul cu Maria Antoaneta în suport, să se usuce, iau un ou liliachiu și încep să lipesc pe el pietricele de culoarea bomboanelor.

— De acum încolo, am să merg mai des la ei în vizită.

— E greu, încuviințează Margot. Hai să mergem împreună când vin în vacanța de primăvară. Vreau să i-l prezint pe Ravi lui Stormy.

Ravi e iubitul lui Margot, sunt împreună de șase luni. Părinții lui sunt din India, dar el s-a născut la Londra și vorbește cu un accent elegant pe măsură. Când l-am cunoscut prin Skype, i-am zis: „Parc-ai fi prințul William“, iar el a râs și mi-a răspuns: „Cheers“¹. E mai mare ca Margot cu doi ani și, poate pentru că e mai în vârstă sau poate pentru că e englez, îmi pare foarte sofisticat, nu seamănă deloc cu Josh. Nu neapărat în sensul că e snob, dar e clar că nu seamănă. Îmi pare mai rafinat, probabil pentru că locuiește într-un oraș atât de deosebit și că poate merge

¹ Expresie de mulțumire uzuală în Marea Britanie, dar nu și în SUA. (N.L.)

la teatru oricând vrea și se întâlnește ocazional cu diverși demnitari, căci mama lui e diplomată. Când i-am zis lui Margot, ea a râs și a zis că gândesc așa pentru că încă nu l-am cunoscut bine, dar că Ravi e, de fapt, foarte stângaci și că n-are deloc rafinamentul prințului William. „Să nu te păcălească accentul”, a zis. Îl aduce pe Ravi cu ea în vacanța de primăvară, deci probabil că am să mă conving singură în scurt timp. Planul e ca Ravi să petreacă două nopți la noi acasă și apoi să ia avionul spre Texas, ca să-și viziteze niște rude. Margot are să rămână cu noi tot restul săptămânii.

— Abia aștept să-l văd în carne și oase, spun eu și Margot zâmbește larg.

— O să-ți placă mult.

Sunt convinsă. Toate cunoștințele care-i plac lui Margot îmi plac și mie, dar bucuria cea mare e că și ea și-a dat seama că Peter e o persoană deosebită după ce l-a cunoscut mai bine. Când vine cu Ravi, o să putem ieși împreună toți patru, adevărate întâlniri romantice între două cupluri.

Eu și sora mea suntem îndrăgostite în același timp și putem să împărțăm chestia asta și e atât de minunat!

A doua zi dimineată, îmi dau cu rujul de culoarea macului, care îi place lui Stormy, îmi adun ouăle de Paște într-un coș alb, împletit, și merg cu mașina la Belleview. Trec pe la recepție ca să las ouăle și schimb câteva cuvinte cu Shanice. O întreb ce mai e nou și ea îmi spune că au primit doi voluntari noi, amândoi studenți la UVA, veste care mă face să mă simt mult mai puțin vinovată din cauza faptului că nu mai trec pe la ei atât de des.

Îmi iau la revedere de la Shanice și o iau spre Stormy, cu oul de Paște. Mă întâmpină la intrare, îmbrăcată într-un kimono de culoarea curmalelor japoneze și dată cu ruj de o nuanță pe măsură, și strigă:

— Lara Jean! Mă ia numaidecât în brațe și începe să se agite: Te uiți la rădăcini, așa-i? Trebuie să mă vopsesc, știu.

— Abia se observă, o asigur eu.

Se bucură mult când vede oul cu Maria Antoaneta. Spune că abia așteaptă să i-l arate Aliciei Ito, prietena și, totodată, rivala ei.

— I-ai adus ou și Aliciei? întrebă imperios.

— Ți-am adus doar ție, îi zic și ochii ei palizi sclipesc.

Luăm loc pe canapeaua ei și îmi face cu degetul spunând:

— Din moment ce abia mai ai timp să vii în vizită, zice că ești îndrăgostită până peste cap de tânărul tău domnișor.

Pe un ton vinovat, spun:

— Iartă-mă. Am să vin mai des acum, că am terminat cu înscrierile la facultate.

— Pfff!

Când Stormy e în starea asta, cel mai bine e s-o dezmierzi și s-o lingusești.

— Dar n-am făcut decât să-ți urmez sfaturile, Stormy.

Își înclină capul într-o parte.

— Și cum te-am sfătuit?

— M-ai sfătuit să merg în multe aventuri și să am multe întâlniri romantice, așa cum ai făcut tu.

Strânge din buzele ei de un roșu-portocaliu și se chinuie să nu zâmbească.

— Ei bine, te-am sfătuit foarte bine. Ascultă în continuare de Stormy și o să-ți meargă strună. Acum povestește-mi și tu ceva picant!

Încep să râd.

— Viața mea nu-i așa picantă.

Țâțâie dezamăgită.

— Nu se ține vreun bal în curând? Când e balul de absolvire?

— Abia în mai.

— Ei, și ai rochie?

— Încă nu.

— Ai face bine să pui mâna și să cauți. Doar nu vrei să-ți poarte alta rochia, dragă. Îmi cercetează chipul: La tenul tău, cred c-ar trebui să porți ceva roz. Privirea i se

luminează și pocnește din degete: Că veni vorba! Am să-ți dau ceva.

Stormy se ridică sprinten și se duce în dormitor. Se întoarce cu o cutie de bijuterii grea, căptușită cu catifea.

O deschid și exclam de uimire. Inelul ei cu diamant roz! Cel primit de la veteranul care și-a pierdut un picior în război.

— Stormy, nu pot să primesc așa ceva.

— Ba ai să-l primești. Ești fata ideală care să-l poarte.

Ridic încet inelul și mi-l strecor pe degetul de la mâna stângă și, vai, cum strălucește!

— E minunat! Dar chiar nu pot...

— E al tău acum, draga mea.

Îmi face cu ochiul.

— Urmează-mi sfatul, Lara Jean. Să nu spui niciodată nu când, de fapt, vrei să zici da.

— Atunci... Bine! Mulțumesc, Stormy! Promit că o să am grijă de el.

Mă sărută pe obraz.

— Știu, dragă.

Imediat ce ajung acasă, pun cu grijă inelul în cutia cu bijuterii.

Mai târziu stau în bucătărie cu Kitty și cu Peter și aștept să se răcească fursecurile cu ciocolată. De câteva săptămâni sunt în căutarea unei rețete perfecte pentru fursecuri, iar în aventura asta Peter și Kitty mi-au fost tovarăși de încredere. Kitty preferă o variantă turtită, sfărâmicioasă, pe când lui Peter îi plac mai gumate. Fursecurile mele perfecte sunt un-deva la mijloc. Sunt crocante, dar și moi. De un brun-deschis, dar nu șterse la culoare sau la gust. Ușor crescute, dar nu pufoase. Așa fursecuri mă chinui să obțin de ceva timp.

Am citit toate articolele de pe bloguri, am văzut toate fotografiile cu fursecuri făcute numai din zahăr alb sau din combinații de zahăr alb cu brun, cu bicarbonat de sodiu sau cu praf de copt, cu păstăie de vanilie sau cu extract, cu bucățele de ciocolată sau cu bucăți mai mari sau tablete mărunțite. Am încercat să congelez aluatul în bulgări, pe care apoi să-i turtesc cu fundul unui pahar ca să întind aluatul uniform. L-am congelat și în bucăți lungi, circulare, pe care apoi le-am tăiat în felii. Am făcut forme din el cu o cupă de înghețată și apoi l-am congelat. L-am congelat și apoi am luat din el cu o cupă de înghețată. Și totuși fursecurile mele cresc prea mult.

De data asta am folosit mult mai puțin bicarbonat de sodiu, dar fursecurile tot sunt cam pufoase și-mi vine să le arunc pe toate, pentru că n-au ieșit perfect. Firește că nu le arunc — ar fi risipă de ingrediente bune. În schimb o întreb pe Kitty:

— N-ai primit tu pedeapsă acum o săptămână pentru faptul că vorbeai când trebuia să citești în liniște la clasă?

Kitty dă afirmativ din cap.

— Du fursecurile astea învățătoarei și spune-i că le-ai făcut pentru ea și că-ți pare rău.

Rămân fără persoane cărora să le pot da fursecuri. Am dat deja poștașului, șoferului care conduce autobuzul școlii la care merge Kitty și surorilor de la spitalul unde lucrează tata.

— Ce o să faci după ce le dai de capăt? întrebă Kitty cu gura plină de fursecuri.

— Chiar așa, ce rost au toate astea? întrebă Peter. Adică cine ține morțiș să mănânce fursecuri mai bune cu opt la sută? Tot fursecuri cu ciocolată rămân.

— Pur și simplu, am să fiu mulțumită de faptul că dețin rețeta pentru fursecuri perfecte. Am s-o transmit mai departe următoarei generații de fete Song.

— Sau de băieți, spune Kitty.

— Sau de băieți, încuviințez eu. Și apoi îi spun: Ia du-te sus și adu-mi un borcan mare în care să pun astea. Adu și o fundă.

— Ai să aduci câteva mâine la școală? întrebă Peter.

— Mai vedem, spun eu, pentru că vreau să văd cum face fața aia bosumflată care-mi place la nebunie.

Peter se strâmbă și ridic mâinile ca să-i lovesc ușor obrazii.

— Ești așa un copil!

— Știi că-ți place, spune el și șterpelește încă un fursec. Hai să-i dăm drumul la film. I-am promis mamei că trec pe la magazin ca s-o ajut să mute niște mobilă.

Mama lui Peter e proprietara unui magazin de mobilă veche numit Linden & White, și Peter o ajută cât de mult poate.

Filmul de azi de pe listă e *Romeo + Julieta*, varianta din 1996 cu Leonardo DiCaprio și Claire Danes. Kitty l-a văzut deja de vreo zece ori, eu am văzut numai fragmente, iar Peter nu l-a văzut deloc.

Kitty trage în jos, pe scări, perna ei fotoliu și se așază pe podea, având alături o pungă de floricele făcute la cuptorul cu microunde. Câinele nostru wheaton terrier, Jamie Fox-Pickle¹, se pune imediat lângă ea, sperând, fără îndoială, să prindă vreo firimitură căzută. Eu și Peter stăm tolăniți pe canapea, înveliți cu o pătură din blană de oaie pe care ne-a trimis-o Margot din Scoția.

¹ Traducere literală: „Jamie Fox (actor) Castravete Murat“ (N.t.).

Din clipa în care Leo apare pe ecran, îmbrăcat în costumul ăla bleumarin, încep palpitațiile. E ca un înger, un înger frumos și defect.

— De ce se agită atâta? întrebă Peter și se apleacă să fure un pumn de floricele de la Kitty. Nu e prinț sau ceva de genul ăsta?

— Nu e prinț, spun eu. E doar bogat. Și familia lui are multă putere în oraș.

— E bărbatul visurilor mele, spune Kitty pe un ton posesiv.

— Ei bine, află că în prezent e om în toată firea, spun eu, fără a-mi lua privirea de la ecran. E aproape de aceeași vârstă cu tata.

Chiar și-așa...

— Ia stai puțin, credeam că *eu* sunt bărbatul visurilor tale, spune Peter.

Nu-mi spune mie, ci lui Kitty. Bărbatul visurilor mele știe că nu e. Bărbatul visurilor mele e Gilbert Blythe din *Anne de la Green Gables*. Chipeș, loial și studios.

— Scârbos, spune Kitty. Mai degrabă îmi ești ca un frate. Peter pare sincer afectat, așa că îl lovesc ușor pe umăr.

— Nu ți se pare că e cam slăbănog? insistă Peter.

Îi sâsâi să facă liniște. El își încrucișează brațele.

— Nu pricep cum de voi aveți voie să vorbiți în timpul filmelor, în timp ce pe mine mă tot sâsâiți ca să tac. Ce porcărie!

— E casa noastră, spune Kitty.

— Soră-ta mă sâsâie și la mine acasă!

Îl ignorăm la unison.

În piesa de teatru, Romeo și Julieta aveau doar trei-sprezece ani. În film au mai degrabă șaptesprezece sau optsprezece. Oricum, e clar că au sub douăzeci. De unde

știau ei că sunt sortiți unul celuilalt? N-a fost nevoie decât de privirea aia prin acvariul din baie? Și așa au știut că merită să-și dea viața pentru dragostea lor? Pentru că e clar că știu. Sunt convinși. Probabil că diferența dintre ei și noi e că pe vremea lor lumea se căsătorea mult mai devreme decât acum. Realist vorbind, probabil că „până când moartea ne va despărți” se referea doar la vreo cincisprezece sau douăzeci de ani, din moment ce oamenii nu trăiau atât de mult.

Dar în momentul în care privirile li se întâlnesc prin acvariul ăla... în momentul în care Romeo se duce la balconul ei ca să-i mărturisească dragostea... nu mă pot stăpâni. Ajung să am și eu aceeași convingere. Chiar dacă, știu, abia se cunosc și povestea lor deja e gata înainte să înceapă cu adevărat, iar substanța relației ar fi fost legată de viața de zi cu zi, de alegerea de a rămâne împreună în ciuda tuturor greutăților. Chiar și așa, cred că ar fi făcut relația să meargă, dacă ar fi trăit.

Când genericul începe să se deruleze pe ecran, lacrimile mi se preling pe obraji și până și Peter pare trist. Însă Kitty, Kitty cea lucidă și cu ochii limpezi, se ridică imediat și spune că-l duce afară pe Jamie Fox-Pickle ca să facă pipi. Părăsește încăperea și mă lasă pe canapea să-mi șterg lacrimile, pierdută de emoție.

— Prima lor întâlnire a fost așa de frumoasă! Impactul asupra lor a fost atât de puternic! spun răgușit.

— La ce te referi?

Peter stă acum întins pe-o parte, într-un cot. E atât de adorabil, că-mi vine să-l ciupesc de obraji, dar mă abțin să-i spun. Și așa i s-a cam urcat la cap.

— La momentul în care eroul și eroina se întâlnesc întâia oară, mereu într-o atmosferă fermecătoare. Așa te

prinzi că o să ajungă împreună. Cu cât scena e mai dulce cu atât mai bine.

— Adică la fel ca în *Terminatorul*, când Reese o salvează pe Sarah Connor din ghearele Terminatorului și-i spune „Vino cu mine dacă ții la viață”. Aia da replică.

— Bine, da, sigur, așa zice că, teoretic vorbind, e și în un impact puternic... Dar mă gândeam mai degrabă la un film ca *S-a întâmplat într-o noapte*. Hai să-l adăugăm pe listă.

— E color sau alb-negru?

— Alb-negru.

Peter geme îndelung și se întinde printre pernele canapelei.

— Păcat că n-a fost și la noi un impact puternic, spun eu, pierdută în reverii.

— Ai sărit la mine pe culoar, la liceu. Mie mi s-a părut un impact destul de puternic.

— Dar ne cunoșteam deja, așa că nu se pune. Mă încrunt.

— Nici măcar nu mai ținem minte cum ne-am întâlnit. Cât de trist!

— Eu țin minte cum te-am cunoscut.

— Ei, da. Mincinosule!

— Hei, poate că tu nu mai ții minte, dar asta nu înseamnă că am uitat și eu. Eu țin minte multe lucruri.

— Da? Atunci cum ne-am cunoscut? îl provoc eu. Sunt convinsă că orice îi iese din gură are să fie minciună.

Peter deschide gura să vorbească, dar o închide imediat la loc.

— Nu-ți zic.

— Vezi!? De fapt, nu-ți vine în minte niciun răspuns!

— Nici gând. Nu meriți să afli, pentru că n-ai încredere în mine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce mai știi s-o sucești!

Opresc filmul și ieșim amândoi pe veranda din față. Bem ceai dulce, pe care l-am făcut azi-noapte. Afară e răcoare; încă e destul de rece, se simte că n-a venit primăvara cu adevărat, dar că se apropie. Cornul din curtea din față are să înflorească în curând. Vântul adie ușor, plăcut. Aș fi în stare să stau aici toată după-amiaza și să privesc cum crengile se clatină și se apleacă și cum dansează frunzele.

Ne-a mai rămas puțin timp de petrecut împreună. Apoi va trebui să plece ca s-o ajute pe mama lui. Aș merge cu el, să păzesc casieria în timp ce el mută mobila de colo colo, dar, ultima dată când Peter m-a luat cu el la magazin, mama lui s-a încruntat și a zis că acolo e vorba de afaceri, nu de „adunări de adolescenți”. Mama lui Peter nu-mi arată fățiș că i-aș fi antipatică și, de fapt, nici nu cred că-i sunt antipatică în gândurile ei intime, dar e limpede că încă nu m-a iertat pentru faptul că m-am despărțit o vreme de Peter anul trecut. Se poartă frumos cu mine, dar simt un fel de neîncredere din partea ei, un fel de îndoială precaută. Îmi sugerează o atitudine de să-așteptăm-și-să-vedem... hai să vedem când anume ai să-mi rănești iar băiatul. Eu mi-am închipuit mereu că o să am o relație superbă cu mama primului meu prieten, o relație de tip Ina Garten. Îmi închipuiam că vom pregăti cina împreună, că vom bea ceai și vom vorbi deschis, prietenos, că vom juca scrabble în după-amiezile ploioase.

— La ce te gândești? întrebă Peter. Iar ai privirea aia. Îmi mușc buza de jos.

— Aș fi vrut să-i fiu mai simpatică mamei tale.

— Dar chiar îi ești simpatică.

— Peter!

Îl privesc îndelung, cu subînțeles.

— Chiar așa e! Dacă nu te-ar fi simpatizat, nu te-ar fi invitat la cină.

— Mă invită la cină pentru că vrea să te vadă pe tine, nu pe mine.

— Nu-i adevărat!

Se vede că problema asta nu i-a trecut niciodată prin gând, dar există un sămbure de adevăr și își dă și el seama.

— Ar vrea să ne despărțim înainte să plecăm la facultate, izbucnesc eu fără să vreau.

— Și soră-ta, la fel.

— Hal! declar triumfător. Deci recunoști că mama ta vrea să ne despărțim!

Nu prea îmi dau seama de ce mi se pare o victorie. E un gând deprimant, chiar dacă bănuiam situația asta de ceva timp.

— E de părere că nu e o idee bună să te implici într-o relație serioasă la vârsta asta. N-are legătură cu tine. Eu i-am spus: nu a mers între tine și tata, dar asta nu înseamnă că o să se întâmple la fel cu noi. Nu semăn deloc cu tata. Iar tu nu semeni cu mama.

Părinții lui Peter au divorțat când Peter era în clasa a șasea. Tatăl lui locuiește cam la jumătate de oră de mers, împreună cu soția lui nouă și cu cei doi fii mici ai lor. Peter nu prea vorbește despre tatăl său. Aduce rar vorba de el, dar anul ăsta, din senin, tatăl a încercat să se apropie iar de el, l-a invitat ba la meciuri de baschet, ba la ei acasă, la cină. Până acum, Peter s-a făcut că plouă.

— Seamănă cu tine? întreb eu. Mai bine zis, semeni cu el?

Îmi răspunde supărat:

— Mda. Așa zice lumea.

Îmi las capul pe umărul lui.

— Atunci, cred că e foarte chipeș.

— O fi fost în tinerețe, recunoaște Peter. Acum sunt mai înalt ca el.

Avem în comun problema asta: Peter o mai are doar pe mama lui, iar eu, doar pe tatăl meu. El zice că e mai bine în cazul meu, că am pierdut o mamă care mă iubea, în timp ce tatăl lui e încă în viață, dar e un nemernic. Așa spune el, nu eu. Îi dau dreptate în parte, din moment ce eu am multe amintiri frumoase legate de mami, iar el nu are aproape niciuna legată de tatăl său.

Mă bucuram mult de momentele în care, după ce făceam baie, mă așezam cu picioarele încrucișate înaintea ei și mă uitam la televizor, în timp ce ea îmi pieptăna părul încălzit. Țin minte că Margot nu suporta nicicum să stea la pieptănat, însă pe mine nu mă deranja. Amintirile astea îmi plac cel mai mult, e vorba mai degrabă de un sentiment decât de amintirea întâmplărilor concrete. De acel murmur al unor amintiri cu contur difuz, delicate și, de fapt, destul de banale, toate amestecându-se cumva într-un singur moment din trecut. O altă amintire de genul ăsta e legată de zilele în care o duceam cu mașina pe Margot la lecțiile de pian, după care, împreună cu mami, mâncam înghețată în secret, în parcarea de la McDonald's. Cu sirop de căpșuni și caramel. Îmi dădea alunele din porția ei, ca să am mai multe. Am întrebat-o odată de ce nu-i place înghețata cu alune, iar ea a răspuns că-i place, de fapt, dar că eu o ador. Și ea mă adora pe mine.

Totuși, în ciuda acestor amintiri frumoase, pe care nu le-aș da la schimb pentru nimic în lume, sunt convinsă că, chiar dacă mama ar fi fost o nemernică, tot ar fi preferat să-mi fie alături decât să nu fie deloc. Sper că, într-o bună zi, și Peter va gândi la fel în privința tatălui său.

— Acum la ce te gândești? întrebă el.

— La mama, îi răspund.

Peter pune paharul jos și se întinde lăsându-și capul la mine în poală. Se uită în sus, în ochii mei, și spune:

— Aș fi vrut să o cunosc.

— I-ar fi plăcut mult de tine, spun eu și îi mângâi părul.

Apoi întreb ezitând:

— Crezi că aș putea să-l întâlnesc cândva pe tatăl tău?

Chipul i se înnovează și regret că am deschis subiectul.

— N-ai de ce să-l întâlnești, spune el. Nu merită atenția ta.

Se cuibărește lângă mine.

— Hei, ce-ai zice să ne îmbrăcăm în costume de Romeo și Julieta anul ăsta, de Halloween? Cei de la UVA sunt înnebuniți după Halloween.

Mă reazem cu spatele de stâlpul verandei. Îmi dau seama că încercă să schimbe subiectul și mă hotărâsc să-l fac pe plac.

— Adică să ne costumăm în varianta cu Leo și Claire.

— Exact! Mă trage ușor de coadă: Am să mă îmbrac în armură argintie și am să fiu cavalerul tău. Îi mângâi părul.

— Ai fi de acord să-ți lași părul să crească încă puțin? Și poate... să ți-l vopsești blond? Altfel, lumea ar putea să creadă că ești doar un cavaler.

Peter izbucnește în râs atât de tare, încât nu cred că a auzit restul frazei.

— Doamne, Covey! De ce spui lucruri atât de hilare?

— Glumeam!

Pe jumătate. Continui:

— Dar să știi că privesc problema costumelor cu seriozitate. Decât să faci lucrurile pe jumătate, mai bine nu le faci deloc.

— Bine, să zicem că poate am să port o perucă, dar nu pot să-ți promit. O să fie primul nostru Halloween petrecut la UVA.

— Eu am mai fost la UVA de Halloween.

În toamna anului în care Margot și-a luat permisul de conducere, ne-am dus cu Kitty și am cutreierat peluza, primind bomboane de la ceilalți. Purta un costum Batman. Mă întreb dacă i-ar plăcea să mergem iar.

— Vreau să zic că o să putem merge în sfârșit la petrecerile lor de Halloween. Adică să mergem ca studenți, nu să intrăm pe furiș. În clasa a zecea, eu și Gabe am fost dați afară de la o petrecere SAE¹ și a fost cel mai penibil moment din viața mea.

Îl privesc, uimită.

— Tu nu te simți niciodată penibil.

— Ei bine, atunci m-am simțit. Încercam să intru în vorbă cu o tipă îmbrăcată în costum de Cleopatra și au apărut niște tipi mai mari și s-au răstit la mine: „Cară-te, picicule”, iar tipa aia și prietenele ei au început să râdă. Ce bătărași!

Mă aplec și-l sărut pe ambii obraji.

— Eu n-am să râd niciodată de tine.

¹ Sigma Alfa Epsilon, o fraternitate de studenți universitari din SUA (N.T.).

Jenny Han

— Râzi mereu de mine, spune el.
Își înalță capul, îmi apropie chipul și ne sărutăm
ca și cum aș fi cu capul în jos, ca în secvența ala din
Spider-Man.
— Dar îți place când râd de tine, îi spun, iar el ridică din
umeri, zâmbind.

4

E prima zi a Săptămânii Absolvenților, perioadă în care fiecare zi are o anumită temă. Tema de azi e „spiritul de echipă”, motiv pentru care sunt îmbrăcată cu bluza de lacrosse a lui Peter și mi-am prins părul în două cozi, cu panglici în culorile liceului, alb și albastru-deschis. Peter și-a pictat jumătate din față cu alb și jumătate cu albastru. Când a venit azi-dimineață să mă ia și l-am văzut, am țipat de surpriză.

Săptămâna continuă după cum urmează: marți, ziua anilor '70; miercuri, ziua pijamalelor; joi, ziua costume-
lor de personaje (pe care chiar o aștept cu entuziasm);
iar vineri pornim în excursia de absolvire. S-a votat, ca
să alegem între orașul New York și Disney World și a
câștigat varianta New York. O să pornim cu un autocar
închiriat într-o călătorie de trei zile, cât ține weekendul. E
momentul perfect pentru activități de genul ăsta, pentru
că elevii de-a douăsprezecea își ies din minți în așteptarea
răspunsurilor de la facultăți și e bine să ni se mai distragă
atenția. Mai puțin în cazul celor care s-au înscris mai din
timp și știu deja unde urmează să plece. E cazul lui Peter
și al lui Lucas Krapf, care o să studieze la facultatea Sarah

Lawrence. Majoritatea colegilor mei o să rămână în oraș. După cum ne spune mereu doamna Duvall, îndrăgitoarea noastră: Dacă tot locuim în Virginia, de ce să nu profităm de facultățile de stat atât de bune? Mă bucur atât de mulți dintre noi o să rămânem în Virginia, că ne să ne împrăștiem în cele patru zări.

La ora prânzului, când intru cu Peter în sala cantinei, dă-m de trupa a cappella a liceului, care îi cântă unei fete de-a unșpea o serenadă cu titlul „Will You Still Love Me Tomorrow?”¹, dar cu versurile schimbate în „Will You Go to Prom with Me, Gina?”² Ne oprim să ascultăm câteva momente, apoi ne așezăm la coadă să luăm mâncare. Balul de absolvire are loc abia peste câteva luni, dar deja au început să se facă invitații din genul ăsta. Până acum, cea mai impresionantă invitație a fost făcută săptămâna trecută. Steve Bledell a accesat pe ascuns panoul digital pentru anunțuri și a șters lista cu evenimentele zilei și a scris în loc: „Mergi cu mine la bal, Liz?” Tipii de la departamentul IT au reușit să rezolve problema abia după două zile. Chiar în dimineața asta, Darrell i-a umplut dulăpiorul lui Pammy cu trandafiri roșii și a lipit pe ușă petale formând cuvântul „BAL?” Omul de serviciu a răcnit la el, dar pozele arată superb pe pagina de Instagram a lui Pammy. Nu știu ce pune la cale Peter. Nu prea i-ar sta în fire să facă gesturi din astea romantice și spectaculoase.

Avansând de-a lungul șirului de elevi, Peter întinde mâna ca să ia o negresă, dar îi spun:
— Nu lua, am adus fursecuri!
Și chipul i se luminează.

¹ „Ai să mă iubești și mâine?” (N.L.).

² „Mergi la bal cu mine, Gina?” (N.L.).

— Poți să-mi dai unul acum? întrebă el.

Scot cutia de plastic transparent din geantă și Peter înșfacă imediat un fursec.

— Mai bine le ținem doar pentru noi, spune el.

— Prea târziu, îi zic, pentru că prietenii noștri deja ne-au ochit.

Pornim spre masa lor și Darrell începe să cânte: „Her cookies bring all the boys to the yard.”¹ Așez cutia pe masă și băieții sar toți, apucă fursecuri și le înfulecă lacom.

Pammy reușește și ea să pună mâna pe un fursec și exclamă:

— Sunteți niște bestii.

Darrell lasă capul pe spate și rage ca o fiară, stârbindu-i râsul.

— Sunt incredibile! geme mulțumit Gabe și-și linge ciocolata de pe degete.

— Sunt acceptabile, spun eu cu modestie. Sunt bune, dar nu incredibil de bune. Nu perfecte.

Rup un colț din fursecul lui Peter.

— Sunt mai bune imediat după ce sunt scoase din cuptor.

— Ai vrea, te rog, să vii la mine în vizită și să-mi faci fursecuri, ca să aflu ce gust au imediat după ce sunt scoase din cuptor?

Gabe mușcă cu poftă dintr-un al doilea fursec și închide ochii, pierdut în extaz.

Peter smulge încă unul din grămadă.

— Gata, mă, sunt ale prietenei mele, o să le mâncați pe toate!

¹ „Fursecurile ei adună toți băieții în curte”; vezi cântecul *Milkshake*, al lui Kelis, cu refrenul „My milkshake brings all the boys to the yard” („Milkshake-ul meu adună toți băieții în curte”) (N.L.).

Chiar și acum, după un an întreg, încă simt fior când îl aud vorbind de „prietena mea”, știind că se referă la mine.

— Ai să faci burtă dacă nu te oprești din mâncat prostii, spune Darrell.

Peter mușcă din fursec, își ridică tricoul și-și lovește abdomenul.

— Nu vezi ce pătrățele am, prietene?

— Ești o fată norocoasă, Large, spune Gabe. Darrell clatină din cap.

— Nici gând. Kavinsky e ăla norocos.

Peter îmi surprinde privirea și-mi face cu ochiul, iar inima începe să-mi zvâcnească puternic.

Mă gândesc că, atunci când am să ajung la vârsta lui Stormy, am să revin cu gândul tocmai la momentele astea de zi cu zi: la Peter, mestecând un fursec cu capul aplecat; la soarele care pătrunde prin geamurile cantinei și la lumina reflectată în părul lui castaniu; la ochii lui, privind-mă.

Are antrenament de lacrosse după ore. Mă duc și-l urmăresc din tribune și în același timp îmi fac temele. Dintr-o dată toți membrii echipei, Peter e singurul care urmează să se mute la o facultate cu echipa în prima divizie, iar domnul White, antrenorul, deja jalește și se plânge că n-o să mai aibă ce face cu echipa fără el. Nu prea pricep toate subtilitățile jocului, dar îmi dau seama când trebuie să aclam și când trebuie să huidui. Pur și simplu îmi place să privesc cum joacă. De fiecare dată când lansează mingea, e convins că are să intre în poartă și de obicei chiar intră.

Tati și doamna Rothschild sunt în mod oficial un cuplu, iar asta încă din luna septembrie a anului trecut.

Kitty e fericită până peste cap și-și declară meritele cu fiecare ocazie.

— Toate s-au întâmplat datorită planului meu măreț, se laudă ea.

Trebuie să recunosc, fata asta chiar are spirit vizionar. Până la urmă, datorită ei m-am împăcat cu Peter, în ciuda tuturor piedicilor, iar acum suntem îndrăgostiți unul de celălalt.

La cât de puține au în comun, tati și doamna Rothschild sunt un cuplu surprinzător de reușit. (Repet, ca și în cazul meu și al lui Peter.) Apropierea în spațiul geografic chiar simplifică lucrurile. Doi vecini singuratici, Netflix, doi câini, o sticlă de vin alb. E minunat, după părerea mea. Viața lui tati e mult mai bogată de când și-a făcut apariția doamna Rothschild. Ies mereu împreună, merg în diverse locuri și participă efectiv la o mulțime de activități. De exemplu, sâmbătă dimineața, înainte să ne trezim noi, ceilalți, ei pornesc la plimbare pe deal și privesc răsăritul soarelui. Nu știu ca tati să fi fost vreodată mare amator de astfel de expediții, dar s-a obișnuit imediat. Ies împreună în oraș, la cină, vizitează diverse crame, se întâlnesc cu prietenii doamnei Rothschild. Firește, încă îi place să rămână acasă și să urmărească documentare, dar lumea lui s-a extins atât de mult odată cu venirea ei... și e mult mai puțin singuratic, cu toate că eu nu mi-am dat seama cât de singuratic a fost, de fapt, în toți acești opt ani de la moartea lui mami. Dar așa trebuie să fi fost, din moment ce acum e atât de animat și umblă toată ziua de colo colo. Doamna Rothschild ia masa cu noi cel puțin de câteva ori pe săptămână, astfel încât deja mi se pare ciudat când intru în bucătărie și nu-i aud râsetul plin și

ușor gutural și n-o văd acolo, la masă, cu un pahar de vin alb, alături de paharul de bere al tatei.

În aceeași zi, după cină, scot la iveală fursecurile și înghețata, pentru desert, iar tati exclamă:

— Iar fursecuri?

Apoi schimbă priviri pline de înțeles cu doamna Rothschild. Întinde înghețata de vanilie pe fursec cu o lingură și spune:

— Faci multe prăjituri în ultima vreme. Cred că ești destul de stresată, așteptând să apară scrisorile alea de confirmare a înscrierii la facultate.

— N-are nicio legătură, le spun eu. Vreau doar să-mi perfecționez rețeta de fursecuri cu ciocolată. Fiți și voi recunoscători, dragilor!

Tati începe să povestească:

— Știi, am citit un articol care spune că genul ăsta de activitate chiar are un rol terapeutic. E legat de procesul repetitiv de măsurare a ingredientelor și de creativitate. Psihologii numesc fenomenul „activare comportamentală”.

— Sună bine, numai să funcționeze, spune doamna Rothschild și rupe o bucată de fursec, băgând-o în gură. Eu merg la SoulCycle¹. Acolo îmi regăsesc echilibrul.

Dacă ar fi fost Margot aici, și-ar fi dat ochii peste cap. Doamna Rothschild m-a convins să merg cu ea odată... îmi pierdeam întruna ritmul și nu reușeam să mă sincronizez iarăși cu ceilalți.

— Lara Jean, trebuie neapărat să mai mergem. E un instructor nou care pune numai muzică Motown. O să-ți placă.

— Eu când am să pot veni cu tine, Tree? întreabă Kitty.

¹ Lariș de săli de exercițiu fizic cu biciclete staționare din SUA (N.L.).

Așa s-a obișnuit Kitty să-i spună doamnei Rothschild. Mie încă îmi vine în minte numele ei de familie când mă gândesc la ea și mai fac gafe uneori, dar încerc să-i spun Trina în conversație.

— Pot să te duc după ce împlinești doisprezece ani, spune ea. Asta e regula la SoulCycle.

Nu-mi vine să cred că Kitty deja are unsprezece ani. Kitty are unsprezece ani și eu o să împlinesc optsprezece în luna mai. Cum trece timpul... Îl privesc pe tati, care stă de cealaltă parte a mesei, și observ că se uită la Kitty cu un fel de zâmbet trist, apoi se întoarce spre mine. Probabil că și el are aceleași gânduri.

Îmi surprinde privirea și cântă: „Lara Jean, don't you worry 'bout a thing”¹, încercând din răspuțeri să-l imite pe Stevie Wonder, iar noi, ceilalți, oftăm, stânjeniți. Ia o mușcătură din sendvișul cu înghețată improvizat și spune:

— Ți-ai dat toată silința. O să se îplinească toate conform așteptărilor.

— Nu pot să cred că UVA ar putea să te refuze, spune doamna Rothschild.

— Să dea domnul, zice Kitty și bate în lemnul mesei cu degetele.

Se întoarce spre mine și spune:

— Bate și tu!

Mă supun și lovesc și eu în masă.

— De fapt, ce înseamnă chestia asta?

Tati se învionează numaidecât.

— Se crede că obiceiul provine din mitologia greacă. Miturile lor susțineau că există ființe magice numite

¹ Don't You Worry 'bout a Thing („Nu-ți face nicio grijă”), titlul unui cântec al lui Stevie Wonder (N.L.).

driade, care trăiesc în interiorul copacilor. Și oamenii obișnuiau să le ceară ajutorul. De aici, obiceiul de a bate în lemn, ca o măsură de protecție în plus împotriva vicisitudinilor sortii.

Acum ne-a venit rândul mie, doamnei Rothschild și lui Kitty să schimbăm priviri. Tata e așa un tocilar și doamna Rothschild pare atât de tânără în comparație cu el, deși diferența de vârstă dintre ei nu e atât de mare. Și totuși relația lor merge bine.

* * *

Se lasă noaptea, dar nu pot să dorm, așa că zac în pat și iau de la capăt lista cu activitățile mele extracurriculare. Punctele forte sunt experiența de la Belleview și internshipul la bibliotecă de vara trecută. Scorul meu SAT e mai mare decât media de la UVA. Margot a fost admisă cu numai 40 de puncte în plus față de mine. Am luat un cinci la examenul cursului AP¹ de istorie a Statelor Unite. Cunosc oameni care au fost admiși la UVA și cu mai puțin.

Speranța mea e că eseul o să mă ajute să ies puțin în evidență. Am scris despre mama și despre surorile mele, despre cât de mult a contribuit la formarea noastră — atât în vremea când era în viață, cât și atunci când n-a mai fost. Doamna Duvall a spus că nu a mai citit de ani de zile o lucrare atât de bună, dar doamna Duvall are

¹ „AP” de la „Advanced Placement” (Plasare Avansată); cursurile opționale AP, în licee, vizează cunoștințe avansate, de nivel universitar, și oferă elevilor ambițioși posibilitatea de a obține o situație școlară mai bună, în vederea admiterii la facultate; nota maximă ce se poate obține la examenul final este 5 (N.L.).

dintotdeauna o slăbiciune pentru fetele Song, așa că cine știe?

Mă mai întorc agitată de pe-o parte pe alta câteva minute și, în cele din urmă, arunc de pe mine cuvertura și mă dau jos din pat. Cobor la parter și încep să măsoz ingredientele pentru fursecuri cu ciocolată.

E joi, ziua personajelor, ziua pe care o aștept de la începutul săptămânii. Am dezbătut cu Peter pe tema asta ore în șir. Eu mi-am susținut opțiunea pentru Alexander Hamilton și Eliza Schuyler, dar am fost nevoită să cedez atunci când am aflat cât de mult ar fi costat să închiriez costume din perioada colonială, într-un timp atât de scurt. Cred că să cauți costume care să meargă în tandem este ocupația mea favorită când e vorba de un cuplu. Asta este bineînțeles, pe lângă săruturi, pe lângă drumurile gratuite cu mașina și pe lângă compania propriu-zisă a lui Peter.

El a propus să îmbrace un costum de Spider-Man și eu să port o perucă roșcată și să mă prefac că sunt Mary Jane Watson, în mare parte pentru că deja are costumul respectiv — și pentru că el e foarte bine făcut de la la-crosse, așa că de ce să nu ofere publicului ceea ce-și doresște? Așa a spus el, nu eu.

În cele din urmă, am hotărât să ne dăm drept Tyler Durden și Marla Singer, din *Fight Club*. De fapt, a fost ideea lui Chris, prietena mea cea mai bună. Urmăream filmul împreună cu ea și cu Kitty la noi acasă, iar Chris a spus că eu și Peter am face bine să ne îmbrăcăm ca

psihopații ăia. A spus că o să provocăm un șoc și că o să dea bine — cel puțin, în ceea ce mă privește pe mine. Inițial, m-am împotrivit, pentru că Marla nu e asiatică și am și eu principiul meu de numai-costume-de-personaje-asiatice, dar s-a întâmplat apoi ca mama lui Peter să-i găsească o geacă roșie, din piele, la o vânzare de patrimoniu personal și, astfel, lucrurile s-au legat de la sine. Cât despre costumul meu, doamna Rothschild mi-a împrumutat haine chiar din garderoba ei, din anii '90 când era ea tânără.

În dimineața asta, doamna Rothschild vine în vizită înainte de serviciu ca să mă ajute să mă pregătesc. Stau la masa din bucătărie, îmbrăcată în rochia ei combinezon și într-o jachetă cu blană sintetică. Pe cap port o perucă. Pentru Kitty e o mare distracție să o zburlească, pentru a obține aspectul ăla trăsnet de coafură distrusă. Tot încerc să-i alung mâinile năclăite cu spumă de păr, iar ea îmi tot zice:

— Dar așa trebuie să arate!

— Ai noroc că nu obișnuiesc să arunc lucrurile vechi, spune doamna Rothschild, sorbind cafea din termos.

Scotocește în poșetă și-mi azvârle o pereche de pantofi negri, din ăia cu talpa de grosime metrică și tocuri pe măsură.

— În prima tinerețe eram maestră când venea vorba de Halloween. Eram regina costumațiilor. Acum e rândul tău să porți coroana, Lara Jean.

— Dar poți să fii regină în continuare, îi spun eu.

— Nu, jocul costumațiilor e pentru tineri. Dacă aș purta acum un costum de Sherlock Holmes sexy, lumea ar zice că sunt disperată. Îmi înfoaie părul: Mi-a trecut vremea, asta e. I se adresează lui Kitty: Ce zici? Ar mai merge puțin fard de bronz industrial pe pleoape, așa-i?

— Să nu exagerăm, spun eu. Totuși, e vorba de școală.
— Țsta e farmecul costumațiilor, libertatea de a exagera, spune doamna Rothschild cu nonșalanță. Să faci multe poze la școală. Să mi le trimiți pe telefon, să le pot arăta prietenelor de la serviciu. O să le placă la nebunie... Doamne, că tot veni vorba de serviciu, cât e ceasul?

Doamna Rothschild întârzie întotdeauna, fapt ce scoate din minți pe tata, care ajunge mereu cu zece minute mai devreme. Și totuși!

Când Peter vine să mă ia, alerg afară, deschid portiera din dreapta și țip când dau cu ochii de el. E blond!

— O, Doamne! zbier eu, mângâindu-i părul. Ți l-ai decolorat?

Mă privește cu un rânjet plin de satisfacție.

— Mi-am dat cu un spray. Mi l-a cumpărat mama. Am să-l pot folosi din nou când o să ne îmbrăcăm ca Romeo și Julieta, de Halloween.

Mă soarbe din priviri.

— Îmi plac pantofii. Arăți sexy.

Simt că mi se infierbântă obrajii.

— Lasă!

Leșind cu spatele de pe aleea din fața casei, se întoarce iar spre mine și spune:

— Să știi că e adevărat.

Îi dau un ghiont.

— Atât îți spun: lumea ar face bine să recunoască ce personaj întruchiez.

— Mă ocup eu de asta, mă asigură el.

Și se ține de cuvânt. Când pornim pe culoarul elevilor de-a doisprezecea, Peter pune pe telefon „Where is My Mind?” de la The Pixies, cu volum mare, și cei din jur

chiar încep să ne aplaude. Nimeni nu mă întrebă dacă nu cumva sunt un personaj din manga.

Ne întoarcem de la liceu și ne întindem pe canapea; lui Peter, picioarele îi atârnă dincolo de margine. Încă are pe el costumația, dar eu m-am schimbat în hainele mele obișnuite.

— Mereu porți șosete așa drăgălașe, spune el și-mi ridică piciorul drept.

Cele pe care le port acum sunt cenușii, cu buline albe și desene galbene cu chipul unui ursuleț.

— O soră din familia bunicilor mi le trimite din Coreea, spun eu cu mândrie. Acolo se vând cele mai drăguțe chestii, să știi.

— O rogi să-mi trimită și mie câteva perechi? Nu cu urși, dar poate, nu știu, cu tigri. Tigrii sunt la modă.

— Ai picioare prea mari ca să-ți încapă în șosete atât de drăguțe. Ți-ar ieși în evidență vârful degetelor. Știi ce? Pun pariu că aș putea să-ți găsesc șosete pe măsură la... ăăă... la zoo.

Peter se ridică în capul oaselor și începe să mă gâdile.

— Sunt convinsă... că... urșii panda... și gorilele... trebuie să-și țină și ele... de cald cumva, reușesc să spun printre icnete. În timpul iernii. Poate că reușim să găsim și vreo tehnologie de dezodorizare pentru șosete. Stai... gata... oprește-te!

— Să mă opresc? Atunci nu mai râde de picioarele mele!

Mi-am vârât mâna sub brațul lui și-l gâdil fioros. Dar astfel n-am făcut decât să mă expun unor noi atacuri.

— Bine, gata, pace! strig eu.

Peter încetează și mă prefac că mă opresc și eu, dar strecor un ultim atac pe sub braț, la care scoate un icnet ascuțit, cum n-am mai auzit niciodată la el.

— Ai zis pace! mă acuză.

Cădem de acord și ne întindem la loc, istoviți.

— Chiar ți se pare că-mi miroso picioarele?

Nu mi se pare. Îmi place mult cum miroso după meciurile de lacrosse: a transpirație și iarbă, și Peter. Dar îmi place și să-l tachinez, să văd cum îi apare acea privire nesigură pe chip, chiar și pentru o fracțiune de secundă.

— El bine, na, când ai meci..., spun eu.

Atunci Peter sare iar la atac și începem să ne războim răzând în hohote, până când intră Kitty, aducând cu ea o tavă cu un sendviș cu cașcaval și un pahar cu suc de portocale.

— N-aveți decât să vă faceți de cap în camera ta, spune ea și se așază pe jos. Aici e spațiu public.

Mă desprind de Peter și-i arunc o privire mânioasă.

— Nu facem nimic intim, *Katherine*.

— Soră-ta zice că-mi miroso picioarele, spune Peter și-și întinde piciorul. Zi și tu, nu minte?

Kitty îl împinge la o parte cu cotul.

— N-am de gând să-ți miroso picioarele. Se cutremură toată: Sunteți niște perversi.

Țip și arunc cu o pernă în ea. Kitty face ochii mari.

— Ai noroc că n-ai dat peste suncul meu! Tati o să-ți ia gâtul dacă murdărești iar covorul. Și spune cu înțeles: Mai ții minte povestea cu acetona?

Peter îmi ciufulește părul.

— Of, nătângo!
Îi dau un brânci.

— Nu sunt nătângă. Tu ești ăla care s-a împiedicat în propriile picioare când ai încercat să iei pizza acum câteva seri, când eram la Gabe.

Kitty izbucnește în chicote și Peter aruncă o pernă în ea.

— Serios, de ce tot faceți corp comun împotriva mea? strigă el.

— Rămâi la cină? întrebă Kitty după ce se liniștește.

— N-am cum. Mama face friptură de pui.

Kitty face ochii mari.

— Norocosule! Lara Jean, noi ce avem la cină?

— Chiar acum decongelez niște piept de pui, spun eu.

Se strâmbă la mine, la care îi spun:

— Dacă nu-ți convine, ce-ar fi să înveți să gătești? Să nu crezi că o să-ți pregătesc masa după ce plec la facultate.

— Cum să nu? Probabil că ai să treci pe la noi în fiecare seară. Apoi, către Peter: Mă primești la cină la tine?

— Sigur, spune el. Puteți veni amândouă.

Kitty începe să strige, bucuroasă, dar îi fac semn să tacă.

— Nu putem, altfel tati o să ia masa singur. Doamna Rothschild merge la Soul Cycle în seara asta.

Kitty mușcă din sendvișul ei cu cașcaval.

— Atunci îmi mai fac un sendviș. N-am chef de pui vechi și uscat, de la congelator.

Mă ridic subit de pe canapea.

— Kitty, îți fac altceva dacă-mi împletești părul mâine. Vreau să încerc ceva deosebit pentru excursia la New York.

N-am mai fost în viața mea la New York. Când am mers ultima oară într-o vacanță în familie, am votat toți, iar eu am ales New Yorkul, dar am pierdut în favoarea

drumului în Mexic. Kitty își dorea să mănânce toate peștele și să înoate în ocean, iar Margot voia să vadă toate nele mayașe și să-și exerseze cunoștințele de spaniolă în cele din urmă, m-am bucurat de înfrângere. Înainte de a merge în Mexic, eu și Kitty nu mai ieșiserăm din țară. N-am mai văzut niciodată o apă atât de albastră.

— Ți-l împletesc dacă o să mai am timp, după ce îți împletesc pe-al meu, spune ea.

Nu cred că pot spera la mai mult de atât. N-am face, se pricepe de minune la aranjatul părului.

— Cine o să-mi împletească părul la facultate? mă interesează să știu.

— Eu, spune Peter plin de încredere.

— Nu știi cum se face, mă strâmb eu.

— Mă învață puștoaica asta mică. Nu-i așa, puștoaica asta?

— Ce-mi dai în schimb? întrebă Kitty.

Negociază aprins și, în cele din urmă, stabilesc ca Peter să o ducă cu prietenele ei la cinema într-o după-amiaza de sâmbătă. Așa ajung să mă așez pe podea, cu picioarele încrucișate, Peter și Kitty luând loc pe canapea, în spatele meu. Kitty îi arată o împletitură franțuzească și Peter o filmează cu telefonul.

— Acum încearcă tu, spune ea.

Lui Peter îi tot scapă câte o șuviță și e cam agasat.

— Ai mult păr, Lara Jean.

— Dacă nu-ți iese asta franțuzească, îți arăt alta mai simplă, spune Kitty și disprețul i se simte în glas, fără să realizeze.

Și Peter a sesizat.

— Nu, o să-mi iasă. Lasă-mă o clipă. O să ajung să stăpânesc împletitura așa cum stăpânesc cealaltă chestie.

Îmi face cu ochiul.

Eu și Kitty țipăm deodată la el.

— Nu vorbi așa de față cu sora mea! strig și-l îmbrâncesc în piept.

— Glumeam!

— Și, oricum, nu ești *chiar* așa de priceput la săruturi franțuzești.

Cu toate că, mda, cam e.

Peter îmi aruncă o privire de genul *Pe cine crezi că păcălești?* la care ridic din umeri, pentru că, într-adevăr, pe cine păcălesc?

Mai târziu, îl conduc pe Peter la mașină, iar el se oprește în dreptul portierei din dreapta și întrebă:

— Hei, cu câți băieți te-ai sărutat până acum?

— Doar cu trei. Cu tine, cu John Ambrose McClaren — îi rostesc numele rapid, ca și cum aș smulge un plasture, dar Peter apucă oricum să se încrunte — și cu vărul lui Allie Feldman.

— Puștiul care nu vedea bine cu un ochi?

— Da. Îl chema Ross. Mi-a părut drăguț. S-a petrecut odată, când am rămas peste noapte acasă la Allie; l-am sărutat pentru că am fost provocată. Dar îmi doream s-o fac.

Mă privește bănuitor.

— Așadar, cu mine, cu John și cu vărul lui Allie.

— Exact!

— Ai uitat pe cineva, Covey.

— Pe cine?

— Pe Sanderson!

Resping acuzația cu un gest al mâinii.

— Aia nu se pune.

— Se pune Ross, vărul lui Allie Feldman, pe care sărutat în urma unei provocări, dar nu și Josh, cu tine practic vorbind, m-ai înșelat? Mă atenționează cu degetul: Nu, nu. Nu prea cred.

Îi dau un ghiont.

— Pe vremea aia nu eram împreună, știi foarte bine.

— Un detaliu, dar să zicem. Se uită la mine pieziș. Mă mărul tău e mai mare ca al meu, să știi. Eu nu m-am sărutat decât cu Gen, cu Jamila și cu tine.

— Dar cu fata pe care ai cunoscut-o la Myrtle Beach cum rămâne? Când ai fost cu verișoarele tale. Cum rămâne cu Angelina?

Îi surprind o expresie ciudată pe chip.

— A, da. De unde știi de ea?

— Te-ai lăudat la toți!

S-a întâmplat în vara de dinaintea clasei a șaptea. Pe minte că a scos-o din sărite pe Genevieve, era înnebunită că apucase cine știe ce altă fată să-l sărute înaintea examenelor. Am căutat-o pe Angelina pe internet, dar nu prea aveam indicii care să ne ajute. Știam doar numele ei.

— Așa că ai sărutat patru fete, și nu numai, nu te-ai oprit la săruturi, Peter.

— Fie!

Acum chiar că mi-am dezmoțit limba.

— Ești singurul băiat pe care l-am sărutat cu adevărat. Și ai fost primul. Primul sărut, primul iubit, primul la toate! Ai fost primul pentru mine în atâtea privințe, și eu pentru tine, în niciuna.

Răspunde timid:

— De fapt, nu e adevărat.

Mijesc ochii.

— Ce vrei să spui?

— N-am întâlnit nicio fată la Myrtle Beach. Toată povestea a fost o născocire.

— N-ai întâlnit nicio Angelina cu sâni mari?

— N-am zis niciodată c-ar avea sâni mari!

— Ba da. I-ai zis lui Trevor.

— Doamne, bine, fie! Dar îți scapă esențialul, să știi.

— Care-i esențialul, Peter?

Își drege glasul.

— Atunci, la subsolul lui McClaren. Primul meu sărut a fost tot cu tine.

Mă opresc brusc din râs.

— Serios?

— Da.

Îl privesc îndelung.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu știu. Cred că am uitat. Și mi-e jenă că am inventat povestea cu fata. Să nu spui nimănu!

Mă simt cuprinsă de un fel de uimire luminoasă. Deci am primit primul sărut al lui Peter Kavinsky. Cât de minunat!

Îmi împletesc imediat brațele în jurul gâtului lui și-mi înalț entuziasmată bărbia, așteptând sărutul de noapte bună. Obrajii ni se ating. E o bucurie pentru mine că Peter are obrajii netezi și că abia e nevoie să se bărbie-rească. Închid ochii, îi inspir mirosul și-mi aștept sărutul. Iar el își atinge scurt și inocent buzele de fruntea mea.

— Noapte bună, Covey!

Deschid ochii numaidecât.

— Atât?

— Ai spus mai devreme că nu mă pricep atât de bine la sărutat, ai uitat? spune el cu o satisfacție îngâmfată.

— Glumeam!

Îmi face cu ochiul și urcă la volan. Mașina pornește și o urmăresc îndepărtându-se. Deși suntem împreună de un an întreg, totul îmi pare încă atât de nou. Îmi iubești un băiat, și el să te iubească pe tine. Pare un miracol.

Nu intru în casă imediat. În caz că se întoarce. Aștept douăzeci de secunde, cu mâinile în șold, și abia apoi pornesc spre treptele de la intrare, moment în care mașina lui Peter apare iar pe stradă și se oprește drept în fața casei. Peter își scoate capul pe geam!

— Bine, strigă el. Atunci, hai să exersăm.

Alerg la mașină, îl apuc de tricou și-l trag spre mine apropiindu-mi chipul de chipul lui... după care imediat îl împing și fug înapoi râzând, cu părul vâlvoi.

— Covey! strigă el.

— Așa meriți! îi strig veselă la rândul meu. Ne vedem mâine, în autobuz!

În acea seară, în baie, când ne spălăm pe dinți, mă întreb pe Kitty:

— Pe o scară de la unu la zece, cât de mult ai să-mi simți lipsa după ce plec la facultate? Sincer vorbind.

— N-a venit timpul să vorbim despre asta, spune ea și se clătește periuța.

— Răspunde și tu.

— Patru.

— Patru! Lui Margot i-ai acordat un 6,5 când a plecat! Kitty se uită la mine și clatină din cap.

— Lara Jean, trebuie neapărat să îți minte fiecare detaliu? Nu-i sănătos.

— Măcar prefă-te că o să-ți fie dor de mine! izbucnesc eu. Așa ar fi frumos.

— Margot urma să plece în colțul opus al globului. Tu te muți undeva la cinspe minute de mers, așa că nici n-o să aibă cum să mi se facă dor de tine.

— Chiar și-așa...

Își lipește mâna de piept, în dreptul inimii.

— Bine. O să-mi fie dor de tine atât de mult, încât am să plâng în fiecare seară. Cum ți se pare?

Îi zâmbesc.

— Așa mai merge.

— O să-mi fie atât de mult dor de tine, că o să-mi tai venele!

Chicotește nebunatic.

— Katherine! Nu vorbi așa!

— Atunci nu mai umbla cu tot dinadinsul după complimente, spune ea și se duce la culcare, lăsându-mă singură, să-mi împachetez obiectele de toaletă pentru călătoria de mâine la New York.

Dacă sunt admisă la UVA, probabil că o să las aici, acasă, un set de machiaj, creme și piepteni, ca să nu fiu nevoită să le iau cu mine de fiecare dată. Margot a trebuit să fie foarte atentă la obiectele pe care le-a luat cu ea la Saint Andrews, căci Scoția e atât de departe și nu poate veni acasă decât rareori. Probabil că am să-mi fac bagaje doar pentru toamnă și iarnă și am să-mi las toate hainele de vară acasă, făcând rocada numai la schimbarea anotimpurilor.

Dimineață, tata mă duce cu mașina la școală, de unde pleacă autobuzul închiriat.

— Sună-mă imediat ce te stabilești în camera de hotel, spune el în timp ce așteptăm să se facă verde, undeva lângă liceu.

— Așa am să fac.

— Ai luat și bancnota de douăzeci de rezervă?

— Da.

Tata mi-a dat aseară o bancnotă de douăzeci de dolari, pe care să o pun în buzunarul ascuns al jachetei pentru orice eventualitate. Am primit și cardul lui de credit, pentru diverse cheltuieli. Doamna Rothschild mi-a împrumutat mica ei umbrelă și încărcătorul ei portabil pentru telefon.

Tata mă privește cu coada ochiului și oftează.

— Toate se petrec atât de repede! Întâi, excursia de absolvire, apoi balul, apoi ceremonia de absolvire în sine. Mai e puțin și pleci de-acasă.

— O s-o ai pe Kitty, spun eu. Deși, e drept, nu e o companie chiar atât de plăcută ca mine.

Tata râde.

— Dacă intru la UVA, am să vin mereu în vizită, așa că nu-ți face nicio grijă.

Intonez cuvintele cum o face el când îl imită pe Stevie Wonder.

Urc în autobuz și mă așez lângă Peter. Chris se așază lângă Lucas. Mă așteptam să-mi fie greu s-o conving pe Chris să vină și ea în excursie, și chiar mi-ar fi fost dacă ar fi câștigat excursia la Disney World. Dar la New York n-a mai fost nici ea și toate s-au rezolvat ușor.

După o oră de la plecare, Peter ne invită pe toți să jucăm Niciodată nu am făcut...¹, moment în care eu mă prefac că dorm, pentru că n-am avut parte de cine știe ce experiențe interesante, nici în cazul drogurilor, nici în cazul sexului, și numai asta îi interesează pe colegii mei. Din fericire, jocul se încheie destul de repede, probabil pentru că e mult mai puțin interesant atunci când se joacă fără băutură. Tocmai în clipa în care deschid ochii și-mi dezmoțesc brațele și mă „trezesc“, Gabe propune să jucăm Adevăr sau provocare?, și-mi apare brusc un gol imens în stomac.

De când cu scandalul de anul trecut, legat de filmarea cu mine și Peter și cada jacuzzi, simt o mare jenă, întrebându-mă întruna ce cred ceilalți că facem sau nu facem noi doi în intimitate. La sex mă refer. Iar Adevăr și provocare? e mult, mult mai rău decât Niciodată nu am făcut...! *Cu câți ai făcut sex? Ai luat vreodată parte la o partidă în trei? De câte ori te masturbezi pe zi? Astea sunt întrebările pe care și le pun unii altora și, dacă mi le-ar*

¹ În original, *Never Have I Ever* — joc de societate în care fiecare participant declară curajos că a făcut cândva o activitate nebunească, iar ceilalți trebuie să spună dacă au sau nu aceeași activitate la activ (N.T.).

pune cineva mie, aș fi nevoită să mărturisesc că sunt virgină, ceea ce, cumva, ar fi un răspuns mai penibil decât oricare altul. De obicei, când începe jocul ăsta la petreceri, eu mă retrag discret la bucătărie sau în altă cameră. Dar acum n-am unde să mă refugiez, din moment ce ne aflăm într-un autobuz, așa că sunt de-a dreptul încolțită.

Peter îmi aruncă o privire plină de veselie. Știe la ce mă gândesc. Zice că nu-i pasă ce crede lumea, dar știu că nu-i adevărat. Având în vedere diverse întâmplări din trecut, se vede limpede că lui Peter îi pasă, de fapt, foarte mult.

— Adevăr sau provocare? îl întreabă Gabe pe Lucas.

Lucas ia o gură din sticla lui de Vitaminwater.

— Adevăr.

— Ai făcut vreodată sex cu un tip?

Mă încordez toată. Lucas e homosexual și, chiar dacă a recunoscut, încă n-a recunoscut *pe bune*. Nu-i convine să le explice întruna celorlalți, și e normal. Doar nu trebuia celorlalți.

Urmează o pauză scurtă, după care Lucas spune:

— Nu. Încerci să-mi propui ceva?

Toți izbucnesc în râs și Lucas mai ia o gură de apă minerală, cu un zâmbet discret pe chip, dar eu îi observ imediat încordarea mușchilor gâtului și ai umerilor. Îmi închipui că e obositor să fii mereu atent la pericolul unor astfel de întrebări, să fii gata să te aperi, să zâmbești, să distragi atenția cu câte-o glumă. Problema mea legată de virginitate e minusculă față de a lui. Dar, chiar și așa, n-aș vrea să vorbesc despre ea.

Mă rog în gând ca Lucas să mă aleagă pe mine în continuare, știind că el o să fie blând cu mine. Dar probabil că Lucas nu observă rugămintea disperată din privirea

mea, pentru că, în loc să mă aleagă pe mine, o alege pe Genevieve, care e așezată cu câteva rânduri în spate și se uită în telefon. În ultima vreme se vede cu un tip de la biserica ei, care învață la alt liceu, și, prin urmare, nu prea a mai văzut-o nimeni de ceva timp. Am aflat de la Chris că părinții ei au divorțat și că tatăl ei s-a mutat într-un apartament nou cu iubita lui. Chris a zis că mama lui Genevieve a cedat nervos și că a fost internată câteva zile, dar că acum situația e mai bună, fapt ce mă bucură. Peter i-a trimis narcise când s-a întors de la spital și ne-am gândit împreună în fel și chip ce să scriem pe felicitare. În cele din urmă, am scris doar „Sper că ești bine, Wendy. Cu drag, Peter”. Ideea cu florile a fost a mea și am contribuit și eu cu bani, dar, firește, nu mi-am scris numele pe felicitare. Pur și simplu, am avut mereu o simpatie față de Wendy; s-a purtat mereu frumos cu mine, încă de când eram mică. Până și astăzi simt un gol în stomac când o văd pe Genevieve, dar nu mai e la fel de grav ca înainte. Îmi dau seama că n-o să mai fim prietene niciodată și m-am împăcat cu gândul ăsta.

— Adevăr sau provocare, Gen? îi strigă Lucas.

Ea își ridică privirea din telefon. Fără să ezite, răspunde:

— Provocare.

Bineînțeles că a ales provocare. Se pot spune multe despre ea, dar cu siguranță nu e lașă. Eu aș prefera să fac orice altceva decât să răspund la întrebări legate de sex, așa că probabil că o să aleg și eu tot provocare.

Lucas o provoacă pe Genevieve să meargă în față, să se așeze lângă domnul Jain și să-și lase capul pe umărul lui.

— Să o faci ca lumea, să te credem și noi, spune Lucas.

Toți din jur râd în hohote. Se vede că nu prea ar vrea să facă una ca asta, dar repet: nu e lașă.

O urmărim cu toții cum își croiește drum pe culoar și se oprește în dreptul rândului pe care stă domnul Jain. E un profesor nou, a venit la liceu anul ăsta. Predă biologie. E tânăr și chipeș. La școală poartă blugi strâmți și cămăși cu nasturi la guler. Genevieve se așază încet pe scaunul de lângă el și nu-i văd decât ceafa cât vorbește. El zâmbeste. Apoi ea se apropie ușor de el și-și lasă capul pe umărul lui. Moment în care domnul Jain sare ca ars. Toți izbucnesc în râs, iar domnul Jain se întoarce cu fața la noi și clatină din cap, descoperind ușurat că a fost doar o glumă.

Genevieve se întoarce la noi triumfătoare. Ia loc și cercetează chipurile celor din jur; privirile ni se întâlnesc o clipă și stomacul mi-o ia în jos. După care se uită în altă parte.

— Adevăr sau provocare, Chrissy?

— Jocul ăsta e penibil, spune Chris.

Gen o privește îndelung, cu sprâncenele arcuite, în semn de provocare, până când, în cele din urmă, Chris își dă ochii peste cap și spune:

— Mă rog. Adevăr.

În momentele astea de confruntare între ele, n-ai cum să nu-ți dai seama că sunt înrudite: sunt verișoare de gradul întâi, prin mame.

Genevieve se gândește mult înainte să pună întrebarea. După care dă lovitura de grație.

— E adevărat că te-ai jucat de-a doctorul cu vărul nostru Alex, când eram în clasa a treia? Să nu cumva să minți. Toată lumea exclamă și strigă, iar Chris s-a aprins la față. Îi arunc o privire compătimitoare. Știu răspunsul la întrebarea asta.

— Adevărat, mormăie ea și toți din jur încep să țipe încântați.

Am norocul că tocmai atunci domnul Jain se ridică și introduce un DVD în player, așa că jocul se încheie și nu-mi mai vine rândul. Chris se întoarce spre mine și-mi șoptește:

— Ai scăpat basma curată.

— Crezi că nu știu? îi răspund, la rândul meu, în șoaptă, iar Peter începe să chicotească.

N-are decât să râdă, eu sunt convinsă că și el se bucură cât de cât. Nu mi-a zis niciodată, dar sunt sigură că n-ar vrea ca toată clasa de-a doispea să știe că el și prietena lui de-un an — de mai mult timp, chiar, dacă punem la socoteală și jocul nostru de-a relația — n-au făcut niciodată sex.

Aproape nimeni din clasa noastră n-a mai fost la New York și suntem cu toții entuziasmați. Nu cred că am mai fost vreodată într-un loc atât de viu. Orașul ăsta trăiește și respiră după propriul ritm. Pur și simplu, nu-mi vine să cred cât de multă lume e în jur, cât de aglomerat e, cât de sofisticat sunt îmbrăcați oamenii. Cu toții arată ca niște... ca niște oameni din marele oraș. Bineînțeles, noi, turiștii, facem excepție. Chris se străduiește să dea impresia că se plictisește și că nu se lasă impresionată, dar, atunci când urcăm în metrou, ca să mergem la Empire State Building, nu se ține de barele de susținere și aproape că se prăbușește cu totul în clipa în care oprim brusc.

— Nu e ca-n Washington D.C., bombăne ea.

Asta e sigur. D.C. e orașul mare cel mai apropiat de Charlottesville, dar, față de New York, arată mai mult ca un orașel de provincie adormit. Sunt atâtea de văzut, atât

de multe magazine în care aş fi vrut să ne putem oprim. O doamnă în vârstă țipă la Peter pentru că merge cu ochii în telefon, motiv pentru care toți colegii izbucnesc în râs. De data asta, Peter chiar e descumpănit. Agitația din jur e covârșitoare.

Ajungem la Empire State Building, unde-l pun pe Peter să ne facă amândurora un selfie în dreptul lifturilor. Când ajungem în vârf, amețesc, atât de sus suntem. Doamna Davenport îmi spune să mă ghemuiesc cu capul între picioare câteva momente, ceea ce mă liniștește puțin. După ce-mi trece senzația de greață, mă ridic și pornesc în căutarea lui Peter, care a dispărut când aveam cel mai mult nevoie de el.

Când să trec de colț, îl aud strigând:

— Stați! Stați! Nu vă supărați!

Se ține după un agent de pază, care se îndreaptă către un ghiozdan roșu lăsat pe podea. Se apleacă și-l ridică de jos.

— E al tău? se răstește el la Peter.

— Ăă, da...

— De ce l-ai lăsat aici?

Agentul deschide fermoarul și scoate dinăuntru un ursuleț de pluș.

Peter își coboară ochii în pământ.

— Puteți să-l băgați înapoi? Îmi trebuie ca s-o invit pe prietena mea la bal. Vreau să-i fac o surpriză.

Agentul de pază clatină din cap. Mormăie în sine lui și începe să scoțoască prin ghiozdan.

— Vă rog, uitați, strângeți puțin ursul.

— Nu strâng ursul, îi răspunde agentul.

Peter întinde mâinile și strânge de ursulețul de pluș, care începe imediat să chițâie: „Vrei să mergi la bal cu mine, Lara Jean?”

Bat din palme și mi le duc la gură de bucurie.

Agentul de pază zice pe un ton grav:

— Puștiule, ești în New York. Nu poți să lași ghiozdane unde vrei tu, doar ca să-i faci propuneri prietenei tale.

— De fapt, e vorba de o invitație la balul de absolvire, îl corectează Peter, la care agentul se uită urât la el. Îmi cer scuze. Puteți să mi-l dați înapoi?

Atunci mă zărește și pe mine.

— Lara Jean! Spune-i că filmul tău preferat e *Noapți albe în Seattle*.

Mă apropiu de ei în grabă.

— Iertați-mă, e filmul meu preferat. Vă rog, nu-l dați afară.

Agentul de pază se chinuie să nu zâmbească.

— N-aveam de gând să-l dau afară, îmi spune el. Apoi, către Peter: Dar fii și tu mai prevăzător data viitoare. În New York suntem mereu în alertă. Cum vedem ceva suspect, cum acționăm. Pricepi? Aici nu e ca-n orașelul de provincie din care oți fi venit voi. Aici e *New York*. Nu ne permitem să stăm la glume.

Atât eu, cât și Peter dăm din cap, iar agentul ne lasă și pleacă. Așteptăm o clipă să dispară, după care ne primim unul pe altul și izbucnim deodată în râsete.

— Cineva mi-a văzut geanta și a dat alarma! spune el. Invitația la bal s-a dus naibii.

Scot ursulețul din geantă și-l strâng la piept. Sunt atât de fericită, încât nici nu-i mai spun să nu vorbească urât.

— E minunat!

— Aveai să ajungi la colț și să vezi geanta chiar aici, lângă telescoape. Trebuia să ridici ursul, să-l strângi și...

— De unde aş fi știut să-l strâng? întreb eu.

Peter scoate un bilet de hârtie mototolită din geantă. Pe el scrie: „Strânge-mă!”

— A căzut când agentul ăla a început să scotocească aiurea. Vezi? M-am gândit la toate.

Mai puțin la consecințele faptului că a lăsat o geantă nesupravegheată într-un spațiu public din New York și totuși! Intenția contează și intenția e cea mai dulce. Strâng iarăși ursul, care, din nou, zice:

— Vrei să mergi la bal cu mine, Lara Jean?

— Sigur că vreau, Howard.

Bineînțeles, Howard e numele ursului ursulețului din *Noapți albe în Seattle*.

— De ce-i spui asta lui, și nu mie? întrebă Peter consternat.

— Pentru că el m-a întrebat.

Îl privesc, ridicând din sprâncene, și aștept.

Peter își dă ochii peste cap și spune:

— Lara Jean, vrei să mergi la bal cu mine? Doamnă, chiar că ai pretenții.

Îi întind ursulețul.

— Am să vin, dar întâi pupă-l pe Howard.

— Covey. Nu. Nici gând. Serios?

— Te implor! Îi spun eu cu o mare rugămintă în privire. Așa au făcut în film, Peter!

Peter bombăne și pupă ursul de față cu toată lumea. Fapt ce îmi demonstrează că îmi e devotat dincolo de orice dubiu.

Întorși în autocar, în drum spre hotelul nostru din New Jersey, Peter îmi șoptește:

— Ce zici? Vrei să ieșim pe furiș după strigarea de culcare și să ne-ntoarcem în oraș?

O spune mai mult în glumă. Știe și el că nu mi-ar sta în fire să fug pe furiș într-o excursie cu liceul.

— Cum am ajunge în oraș, mai exact? întreb eu și Peter face ochii mari.

Nu-mi vine să cred că stau pe gânduri chiar și o clipă. Am uitat cine sunt? Imediat spun:

— Nu, nu, lasă. Nu putem. O să ne rătăcim sau o să fim jefuiți și așa o să ne trimită acasă și am să mă supăr cumplit că n-am apucat să vedem Central Park și celelalte.

Peter se uită sceptic la mine.

— Chiar crezi că Jain și Davenport o să ne trimită acasă?

— Poate că nu, dar poate că o să ne oblige să rămânem toată ziua la hotel, ca să ne pedepsească, ceea ce ar fi și mai rău. Mai bine nu riscăm. După care, imediat: Și, oricum, ce-am putea să facem în oraș?

Acum îmi pun problema doar în joacă, nu mă gândesc serios, dar Peter îmi face pe plac.

— Am putea merge să urmărim trupe live sau la vreun spectacol de comedie. Uneori se întâmplă ca unii comedianți faimoși să dea spectacole-surpriză.

— Ce mult aș vrea să vedem *Hamilton*!

Când am trecut cu autocarul prin Times Square, eu și Lucas ne-am chinuit să vedem măcar o clipă afișul pentru acel musical, dar n-am avut noroc.

— Mâine aș vrea să-mi iau un colac, să văd cum se măsoară astea din New York cu cele de la Bodo's.

Simigeria Bodo's are renume de legendă în Charlottesville; suntem foarte mândri de colacii de acolo.

Îmi las mâna pe umărul lui Peter, casc îndelung și spun:

— Și mi-ar plăcea să mergem și la brutăria Levain, ca să văd cum sunt fursecurile lor. Se zice că fursecuri ca ale lor

nu găsești în altă parte. Și la ciocolateria Jacques Torres Rețeta lui pentru fursecuri cu ciocolată e perfecționată întruchipată, să știi. E o adevărată legendă...

Ochii mi se închid încet și Peter mă mângâie pe cap. Aproape am adormit, dar îmi dau seama că îmi dezleagă împletitura „lăptăreasa” pe care Kitty mi-a fixat-o în creștet. Pleoapele mi se deschid imediat.

— Peter!

— Șșș, adormi la loc. Vreau să exersezi ceva.

— N-ai să poți s-o faci cum era înainte.

— Lasă-mă să încerc, spune el, adunând clemele de pe în palmă.

Ajungem la hotel, în New Jersey, și, în ciuda tuturor eforturilor lui, împletitura e tot bulbucată și dezlănătă și nu stă nicicum.

— Am să-i trimit o poză lui Kitty ca să vadă ce discipol incompetent ești, spun eu, adunându-mi lucrurile din jur.

— Nu, te rog, nu! spune Peter imediat și mă face să zâmbesc.

A doua zi, vremea e surprinzător de primăvărată, având în vedere că e abia martie. Soarele strălucește și florile încep să dea boboci. Mă simt ca în *Mesaj pentru tine*, când Kathleen Kelly se duce la întâlnirea cu Joe Fox în Riverside Park. Ar fi minunat să văd exact grădina în care se sărută la sfârșitul filmului, dar ghidul nostru ne duce la Central Park. Eu și Chris fotografiem mozaicul *Imagine* din Strawberry Fields¹, dar deodată îmi dau seama că Peter nu mai e lângă mine. Îi întreb pe Gabe și

¹ Monument dedicat lui John Lennon (N.L.).

pe Darrell, dar nimeni nu știe unde e. Îi scriu un mesaj, dar nu răspunde. În curând ne mutăm la Sheep Meadow ca să facem un picnic și încep să intru în panică. Dacă domnul Jain și doamna Davenport își dau seama că nu e cu noi? Tocmai în clipa în care grupul se pune în mișcare, apare și Peter alergând. Nici nu găfâie, și nici măcar nu pare îngrijorat că era să fie lăsat în urmă.

— Pe unde ai umblat? îl întreb supărată. Mai era puțin și plecam!

Îmi întinde o pungă din hârtie maro, cu o atitudine triumfătoare.

— Deschide și-ai să vezi.

Îi smulg punga din mână și privesc înăuntru. E un fursec cu ciocolată Levain, cald încă, de la cuptor.

— Doamne, Peter! Ești atât de grijuliu!

Mă ridic pe vârfuri și-l îmbrățișez, apoi mă întorc către Chris.

— Nu-i așa că-i grijuliu, Chris?

Peter e atent cu fetele, dar niciodată chiar atât de atent. A făcut două gesturi romantice la rând, așa că trebuie să-l laud pe măsură, pentru că răspunde la încurajări.

Chris a băgat deja mâna în pungă și-și îndeasă o bucată de fursec în gură.

— Foarte grijuliu.

Întinde mâna să mai ia o bucată, dar Peter îi ia punga.

— Doamne, Chris! Las-o și pe Covey să guste înainte să-l mănânci pe tot.

— Ei bine, de ce-ai luat un singur fursec?

— Pentru că-i uriaș! Și unul costă vreo cinci dolari.

— Nu-mi vine să cred că ai fugit și mi l-ai luat, spun eu. Nu ți-a fost teamă că ai să te pierzi?

— Nici gând, spune el mândru. A fost de-ajuns să mă uit pe Google Maps și-am luat-o la goană. M-am răstăcit puțin când m-am întors în parc, dar m-a îndrumat cineva. Oamenii din New York sunt foarte prietenoși. Cred că tot ce se zice despre ei, că ar fi nepoliticoși, sunt doar aiureli.

— Așa e. Toți oamenii pe care i-am întâlnit au fost foarte cumsecade. Mai puțin doamna aia în vârstă care a țipat la tine pentru că mergeai cu ochii în telefon, spune Chris, chicotind pe seama lui Peter, care se încruntă la ea. Iau o îmbucătură mare din fursec. Fursecul de la Levain e mai curând un biscuit moale, e foarte gros și cu aluatul cleios. E și greu. Chiar nu se compară cu niciun alt fursec cu ciocolată pe care l-am gustat vreodată.

— Deci? mă întreabă Peter. Care e verdictul?

— E unic. E dintr-o categorie aparte.

Iau încă o îmbucătură și, în acel moment, doamna Davenport se apropie de noi și ne zorește, cu ochii ațintiti la fursecul din mâna mea.

Ghidul nostru are în mână un indicator sub forma torței Statuii Libertății și îl ține ridicat în aer ca să ne îndrume prin parc. E chiar stânjenitor și mi-ar fi plăcut să putem explora orașul fără însoțitori, dar nu. Are părul prins în coadă, poartă o vestă kaki și mi se pare cam caraghios, dar am impresia că doamnei Davenport îi place de el. După plimbarea din Central Park, mergem cu metroul în centrul orașului, unde coborâm și o luăm la pas de-a lungul podului Brooklyn. În timp ce ceilalți așteaptă la rând ca să cumpere înghețată de la Brooklyn Ice Cream Factory, eu și Peter mergem repede până la ciocolateria Jacques Torres. A fost ideea lui Peter. Bineînțeles, mai întâi îi cer voie doamnei Davenport. Ea e ocupată, stă de

vorbă cu ghidul nostru și ne face semn cu mâna să mergem unde vrem. Mă simt atât de matură, plimbându-mă pe străzile orașului New York nesupravegheată de niciun adult!

Când ajungem la magazin, sunt atât de entuziasmată, încât chiar tremur. În sfârșit, am să gust din faimoasele fursecuri cu ciocolată ale lui Jacques. Iau o îmbucătură. Fursecul ăsta e turtit, gumos, dens. Pe suprafața lui s-a adunat ciocolată topită și s-a întărit! Untul și zahărul par aproape caramelizate. E divin.

— Ale tale sunt mai bune, spune Peter nepolitic, cu gura plină, și îi șoptesc să tacă, privind în jur ca să văd dacă nu cumva l-a auzit fata de la casă.

— Nu mai minți, spun eu.

— Nu mint!

Ba minte.

— Pur și simplu nu știu de ce mie nu-mi ies ca ale lui, spun eu. Probabil că e datorită cuptoarelor industriale.

Se pare că nu pot decât să-mi accept fursecurile nu-tocmai-perfecte și să mă mulțumesc cu faptul că sunt suficient de bune cât să fie acceptabile.

Când ieșim pe ușă, observ vizavi o brutărie pe nume Almondine și încă una la colțul opus pe nume One Girl Cookies. New York e cu adevărat un oraș al prăjiturilor.

Eu și Peter ne întoarcem la magazinul de înghețată ținându-ne de mână. Ceilalți sunt pe cheiurile pentru promenadă, așezați pe bănci, își mănâncă înghețata și-si fac poze având în spate conturul Manhattanului profilat pe cer. New Yorkul nu încetează să mă surprindă cu frumusețea lui.

Probabil că Peter are același gând, pentru că mă strânge de mână și spune:

- Orașul ăsta e minunat!
— Chiar e.

Dorm adânc când, deodată, cineva îmi bate în ușă. Tresar și mă trezesc. Afară e încă întuneric. Chris nu se clintește din patul ei, din celălalt capăt al încăperii.

Atunci aud vocea lui Peter de cealaltă parte a ușii.

— Covey, eu sunt. Vrei să vedem răsăritul de pe acoperiș?

Mă dau jos din pat, deschid ușa și dau cu ochii de Peter, îmbrăcat într-un hanorac UVA, având în mâini o cană din polistiren plină cu cafea și o ceașcă pe marginea căreia atârnă un săculeț cu ceai.

— Cât e ceasul?

— Cinci jumate. Grăbește-te, ia-ți haina!

— Bine, așteaptă două minute, îi șoptesc.

Alerg la baia noastră, mă spăl pe dinți și apoi băjbă în întuneric după jacheta.

— Nu-mi găsesc jacheta!

— Poți să porți hanoracul meu, îmi propune Peter din ușă.

De sub plapuma ei, Chris mârâie:

— Serios, dacă nu tăceți...

— Scuze, șoptesc eu. Vrei să vezi răsăritul cu noi?

Peter îmi aruncă o privire bosumflată, dar Chris e tot cu capul sub plapumă și nu observă.

— Nu. Plecați odată!

— Scuze, scuze, spun eu și ies grăbită pe ușă.

Urcăm cu liftul pe acoperiș și e încă întuneric, dar începe să se lumineze. În clipa asta orașul se deșteaptă. Peter își dă imediat jos hanoracul, eu ridic brațele și mi-l strecoară pe cap. E cald și are mirosul detergentului pe care-l folosește mama lui.

Peter se apleacă peste balustradă și privește orașul de peste apă.

— Nu ți se pare că ar fi frumos să locuim aici după facultate? Am putea locui într-un zgârie-nori. Cu portar și sală de sport.

— Nu vreau să locuiesc într-un zgârie-nori. Vreau să locuiesc într-o clădire cu fațada cărămie din West Village¹. Lângă o librărie.

— O rezolvăm cumva, spune el.

Mă aplec și eu peste balustradă. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin gând că aș putea locui în New York. Înainte să vin aici, îmi părea un loc atât de intimidant, unde locuiesc oameni aspri, care nu se tem să se ia la harță cu alții în metrou, sau oameni îmbrăcați la costum, care lucrează pe Wall Street, sau artiști care locuiesc în SoHo², în apartamente la mansardă. Dar acum, odată ajunsă aici, nu mai e atât de înspăimântător, mai ales pentru că îl am alături pe Peter. Îi arunc o privire pe furiș. Așa se întâmplă? Te îndrăgostești și nimic nu mai pare cu adevărat înspăimântător, iar viața devine plină de posibilități?

¹ Cartier din Manhattan, New York (N.Y.).

² Cartier din Manhattan, New York (N.Y.).

Drumul înapoi, până în Virginia, durează șase ore pe care în mare parte le petrec dormind. E întineric afară când autobuzul oprește în parcare la liceu și văd că în fața tatei în fața clădirii. Cu toții avem propriile mașini și conducem de mult timp; și totuși, intrând în curtea liceului și văzându-i pe toți părinții noștri așteptându-ne mă simt de parcă aș fi din nou elevă în clasele primare ca și când ne-am întoarce dintr-o excursie cu clasa. E un sentiment plăcut. În drum spre casă, oprim și luăm pizza, apoi doamna Rothschild vine în vizită și mănâncăm împreună pizza în fața televizorului, eu, ea, tata și Kitty.

După aceea îmi desfac bagajele, îmi scriu puținele teme pe care le mai am de făcut, vorbesc la telefon cu Peter și apoi mă pregătesc de culcare. Dar, în cele din urmă, ajung să mă foiesc agitată în pat și parcă trece așa o eternitate. Poate că de vină e faptul că în curând am să primesc în autobuz sau poate faptul că în curând am să primesc un răspuns de la UVA. În orice caz, nu reușesc să adorm, așa că mă furiez la parter și încep să umblu prin sertare. Ce fel de prăjitură aș putea să fac la ora asta, încât să nu fiu nevoită să aștept ca untul să se topească? E o

întrebare pe care mi-o pun la nesfârșit în viață. Doamna Rothschild spune că am putea să lăsăm untul afară din timp, pe o farfurie, așa cum face ea, dar noi nu suntem o familie de genul celor care lasă untul afară, suntem o familie de genul celor care țin untul în frigider. Mai mult, dacă untul devine prea moale, dă peste cap chimia procesului, iar în Virginia, pe timp de primăvară și de vară, untul se topește repede.

Mă gândesc că aș putea încerca în sfârșit să fac acele negrese cu scorțișoară la care mă tot gândesc de ceva timp. Ar fi vorba de rețeta pentru negrese a lui Katherine Hepburn, la care se adaugă puțină scorțișoară și spirale din cremă de brânză cu scorțișoară deasupra.

Topesc ciocolată folosind două tigăi suprapuse și deja regret că am început proiectul ăsta atât de târziu, moment în care tata intră cu pași lenți în bucătărie, purtând halatul ecosez pe care i l-a dăruit Margot de Crăciun, anul trecut.

— Văd că nici tu nu poți dormi, spune el.

— Încerc o rețetă nouă. Cred că am să le numesc scorț-negrese. Sau negrese scorțoase.

— Îți doresc să ai succes să te trezești mâine, spune tata și-și masează ceafa.

Casc.

— De fapt, mă gândeam că ai putea să dai telefon la liceu, să mă lași să dorm până mai târziu, și așa am putea foarte frumos să luăm micul dejun împreună, în tihnă, ca tată și fiică. Aș putea să prepar omletă cu ciuperci.

Tata izbucnește în râs.

— Măcar ai încercat. Mă împinge cu blândețe înspre scări: Termin eu negresele scorțoase sau cum s-o fi chemând. Tu du-te să te culci.

Casc din nou.

— Pot să las în seama ta spiralele de cremă din brânză cu scorțișoară?

Tata se uită la mine neliniștit, iar eu adaug:

— Bine, lasă. Am să termin aluatul și am să coc negrele mâine.

— Dă-mi voie să te ajut, spune el.

— Aproape că am terminat.

— Nu mă deranjează.

— Bine, atunci. Poți să-mi pregătești un pahar de-un sfert cu făină?

Tata dă din cap și scoate paharul gradat.

— Ți-a e paharul pentru lichide. Ne trebuie paharele pentru ingrediente uscate, ca să putem nivela precis făina.

Se întoarce la dulap și schimbă vasele între ele. Îl urmăresc în timp ce ia făină cu paharul și apoi folosește cu grijă un cuțit pentru unt ca să dea la o parte făina în plus.

— Te pricepi.

— Am învățat de la maștri, spune el.

Îl privesc nedumerită.

— De ce nu dormi, tată?

— A, da. Probabil că mă gândesc la prea multe.

Pune înapoi capacul la cutia cu făină, după care se oprește și întreabă ezitant:

— Ce părere ai despre Trina? Ți place de ea, nu?

Iau vasul cu ciocolată de pe foc.

— Îmi place mult de ea. Cred că aș putea chiar s-o iubesc. Dar tu o iubești?

De data asta, tata nu ezită deloc.

— Da, o iubesc.

— Ei, foarte bine, spun eu. Mă bucur.

Pare să se relaxeze.

— Bine, îmi răspunde la rândul lui. Apoi, din nou: Bine. Probabil că relația dintre ei a devenit destul de serioasă dacă îmi pune așa o întrebare. Mă întreb dacă are de gând s-o invite să se mute la noi. Înainte să apuc să-i pun întrebarea, tata spune:

— Nimeni nu va lua vreodată locul mamei tale. Știi asta, nu?

— Bineînțeles.

Ling ciocolata de pe lingură cu vârful limbii. E fierbinte, prea fierbinte. Mă bucur că iubește din nou pe cineva, că are pe cineva, o parteneră adevărată. A trăit de unul singur atâta timp, încât a ajuns să mi se pară o stare firească, dar situația asta e mai bună. Și e fericit, oricine poate să-și dea seama. Acum că doamna Rothschild ne e alături, nici nu mai pot să-mi imaginez cum ar fi fără ea.

— Mă bucur pentru tine, tată.

Toată dimineața mi-am verificat neconținutul telefonului, așa cum mai toți elevii de-a douăsprezecea au făcut toată săptămâna. Ziua de luni a venit și a trecut fără să fi primit vreo veste de la UVA, apoi ziua de marți, apoi de miercuri. Azi e joi, și încă nimic. Biroul pentru admitere de la UVA trimite scrisorile de acceptare înainte de întâi aprilie, iar anul trecut înștiințările au fost trimise în a treia săptămână din martie, așa că ar putea apărea în orice clipă. Se procedează în felul următor: anunțăm candidații pe canalele social media să verifice sistemul de informare a studenților, moment în care trebuie să accesezi sistemul și să-ți afli soarta.

Înainte, facultățile trimiteau scrisorile de admitere prin poștă. Doamna Duvall spune că uneori părinții sunau la liceu imediat ce ajungea poștașul și elevul sărea în mașina lui și se ducea acasă cât de repede. E un lucru cumva romantic să aștepti să-ți vină o scrisoare prin poștă, să-ți aștepti destinul.

Sunt la ora de franceză, ultima lecție a zilei, și, deodată, cineva zbiară:

— UVA tocmai a trimis tweeturi! S-au afișat deciziile!

Doamna Hunt spune:
— *Calmez-vous, calmez-vous...*

Dar toți se ridică în picioare și-și scot telefoanele, fără s-o bage în seamă.

A sosit clipa. Accesez sistemul cu mâinile tremurânde; aștept să se încarce pagina web-site-ului și inima îmi gonește cu un milion de kilometri pe minut.

Universitatea din Virginia a primit peste 30 000 de cereri de admitere anul acesta. Comitetul pentru Admitere a examinat cererea dumneavoastră și a evaluat cu atenție experiența dumneavoastră academică, personală și extracurriculară. Cu toate că cererea dumneavoastră a avut multe puncte tari, vă informăm cu părere de rău că...

Nu se poate să fie adevărat. Sunt într-un coșmar și o să mă trezesc în orice clipă. Trezește-te, trezește-te, trezește-te!

Îi aud pe ceilalți ca printr-un perete vorbind în jurul meu; aud un chiot de bucurie în josul culoarului. Apoi sună clopoțelul și toți se ridică agitați și aleargă afară. Madame Hunt bombăne:

— De obicei trimit înștiințările după ore.

Îmi ridic ochii și descopăr că se uită la mine cu o privire mâhnită, compătimitoare. Privirea unei mame. Privirea ei e cea care mă dărâamă.

Totul e distrus. Mă doare pieptul; respir greu. Toate planurile mele, toate visurile mele, nimic din toate acestea nu se va mai împlini. Vizitele de duminică seara la cină, spălătul rufelor seara, în timpul săptămânii, cu Kitty, drumul spre sala de curs alături de Peter, serile de studiu la biblioteca Clemons. Toate s-au dus.

De-acum nimic nu va mai merge cum am plănuit. Îmi cobor iarăși privirea la telefon și citesc cuvintele din nou. *Vă informăm cu părere de rău...* Mi se încetează vederea. Apoi citesc mesajul din nou, de la început. Nici măcar n-am fost trecută pe lista de așteptare. Nici măcar atâta lucru nu am primit.

Mă ridic, îmi iau geanta și ies pe ușă. Simt un fel de nemișcare în lăuntrul meu, dar, în același timp, sunt conștientă în mod dureros de zvâcnetele inimii mele, de bubuiturile din urechi. E ca și cum toate părțile ființei mele s-ar mișca și ar funcționa în continuare, deși eu am amorțit complet. Nu am fost admisă. N-am să merg la UVA; nu mă vor.

Mă îndrept spre dulapul meu, năucită în continuare și, deodată, aproape că intru în Peter, în momentul în care apare de după colț. Mă apucă de brațe.

— Ei?

Ochii îi sclipesc de nerăbdare și entuziasm.

Îmi aud vocea ca și cum ar veni de undeva, departe.

— N-am intrat.

Peter rămâne cu gura căscată.

— Stai... ce?

Simt că mi se pune un nod în gât.

— Mda.

— Nici măcar pe lista de așteptare?

Clatin din cap.

— La naiba!

Cuvintele îi ies din gură ca o lungă răsuflare. Peter pare stupefiat. Îmi dă drumul la brațe. Se vede că nu știe ce să spună.

— Trebuie să plec, spun eu și îi întorc spatele.

— Stai... vin cu tine!

— Nu, nu veni! Ai un meci în deplasare azi. Nu poți să lipsești.

— Covey, nu dau doi bani pe asta.

— Nu, prefer să nu vii. Am... am să te sun mai târziu.

Întinde mâinile să mă apuce, dar mă feresc, fac un pas în lateral și pornesc în grabă pe culoar, iar el mă strigă pe nume, dar nu mă opresc. Trebuie doar să ajung la mașină și apoi am să pot să plâng. Nu încă. Mai sunt doar o sută de pași și apoi încă o sută.

Reușesc să ajung în parcare înainte să mi se reverse lacrimile. Plâng pe toată durata drumului până acasă. Plâng atât de tare, încât abia mai pot vedea, și sunt nevoită să trag pe dreapta la un McDonald's, să stau în parcare și să plâng în continuare. Încep să realizez cu adevărat situația, faptul că nu e un coșmar, că e real și că n-am să merg cu Peter la UVA la toamnă. Cu toții vor fi atât de dezamăgiți! Toți se așteptau să fiu admisă. Cu toții eram convinși că așa se va întâmpla. N-ar fi trebuit niciodată să fac atâta zarvă legată de faptul că-mi doream să merg acolo. Ar fi trebuit să păstrez secretul, să nu arăt nimănui cât de mult îmi doream lucrul ăsta. Acum toți își vor face griji pentru mine și va fi mai rău decât privirea tristă, de mamă, a lui Madame Hunt.

Când ajung acasă, îmi iau telefonul și urc la etaj, în camera mea. Îmi dau jos hainele de școală, mă îmbrac în pijama, mă strecor în pat și mă uit la telefon. Am ratat apeluri de la tata, de la Margot, de la Peter. Intru pe Instagram, iar news feedul meu e plin de poze cu reacțiile colegilor în momentul în care află că au fost admiși la UVA. Verișoara mea, Haven, a intrat; a pus un screenshot cu înștiințarea ei de admitere. Deși nu va studia acolo.

Ea se duce la Wellesley, prima ei opțiune. Nici măcar nu interesează UVA; era plasa ei de siguranță. Sunt convinsă că se va preface că-i pare rău pentru mine când va afla că n-am fost acceptată, dar în sinea ei se va simți superioară. A intrat și Emily Nussbaum. S-a fotografiat îmbrăcată cu o bluză sport de la UVA și purtând o șapcă de baseball. Doamne, toți au intrat? Credeam că am note mai bune ca ale ei. Se pare că nu.

După puțin timp, aud cum se deschide ușa de la intrare și pașii lui Kitty, care urcă scările. Deschide larg ușa de la dormitorul meu, dar eu stau întinsă pe-o parte, cu ochii închiși, și mă prefac că dorm.

— Lara Jean? șoptește ea.

Nu-i răspund. Îmi mai trebuie puțin răgaz înainte să dau ochii cu ea și cu tata ca să le spun că n-am reușit. Mă silesesc să respir adânc, într-un ritm firesc, și aud cum Kitty se retrage și închide încet ușa în urma ei. În scurt timp adorm cu adevărat.

Când mă trezesc, afară e întuneric. Am mereu o stare atât de mohorâtă când mă culc pe lumină și mă trezesc în beznă! Îmi simt ochii umflați și roșii. La parter aud un robinet pornit în bucătărie și clinchetul tacâmurilor lovite de vase. Cobor treptele și mă opresc înainte să ajung jos.

— Nu am intrat la UVA, spun eu.

Tata se întoarce cu fața la mine; are mânecele suflete și mâinile săpunite, iar ochii îi sunt chiar mai triști decât ai lui Madame Hunt. Ochii unui tată. Închide robinetul și vine la scări, mă ia pe sus și mă strânge în brațe. Mâinile îi sunt încă ude.

— Îmi pare atât de rău, draga mea, spune el.

Avem aproape aceeași înălțime, pentru că încă mă aflu de trepte. Mă străduiesc să nu plâng, dar, când în sfârșit tata îmi dă drumul, îmi ridică bărbia și-mi cercețează îngrijorat chipul și abia mă mai pot stăpâni.

— Știu cât de mult îți doreai să fii admisă.

Înghit încontinuu ca să-mi stăvilesc lacrimile.

— Nici acum nu mi se pare real.

Îmi dă la o parte părul din ochi.

— Toate se vor rezolva. Îți promit!

— Voiam... voiam atât de mult să nu vă părăsesc, icnesc eu și nu mai am ce face, lacrimile mi se preling pe obraji.

Tata mi le șterge la fel de iute precum curg. Și el pare că are să înceapă să plângă, fapt ce mă amărăște și mai mult, pentru că îmi propusesem să afișez o atitudine curajoasă, și uite ce a ieșit.

Mă înconjoară cu brațul și recunoaște:

— Am fost egoist, m-am bucurat la gândul că ai să studiezi atât de aproape de casă. Dar, Lara Jean, oricum ai să intri la o facultate minunată.

— Dar nu la UVA, șoptesc eu.

Tata mă strânge la piept.

— Îmi pare atât de rău, spune iarăși.

Când Kitty se întoarce de afară, de la plimbarea cu Jamie Fox-Pickle, tata e așezat lângă mine pe scări, având încă brațul după umerii mei. Kitty își trece privirea de la mine la tata și-i dă drumul lesei lui Jamie.

— N-ai fost admisă?

Mă șterg la ochi și încerc să ridic din umeri.

— Nu. Asta e. Se pare că n-a fost să fie.

— Îmi pare rău că n-ai intrat, spune ea cu o voce subțire, cu ochii îndurerați.

— Măcar vino și îmbrățișează-mă, spun eu și chiar așa face.

Stăm toți trei așa pe trepte mult timp, tata, cu brațul în jurul umerilor mei, iar Kitty, cu mâna pe genunchiul meu.

Tata îmi pregătește un sendviș cu piept de curcan pe care îl mănânc, după care mă întorc la etaj și mă bag înapoi în pat, ca să mă uit din nou în telefon, moment în care se aude un ciocănit la geam. E Peter, îmbrăcat încă în uniformă lui de lacrosse. Mă dau imediat jos din pat și-i deschid fereastra. Se cațără înăuntru, îmi cercetează chipul și spune:

— Măi, ochi de iepuraș!

Așa îmi zice mereu după ce plâng. Mă face să râd și mă bucur că râd. Întind mâinile ca să-l îmbrățișez, iar el spune:

— Nu-i o idee bună să mă strângi în brațe în momentul ăsta. N-am făcut duș după meci. Am venit direct aici.

Îl îmbrățișez oricum și nu mi se pare deloc că mi se roase urât.

— De ce n-ai sunat la ușă? întreb eu, privindu-l de sub bărbie, cu brațele împreunate în jurul taliei lui.

— M-am gândit că poate tatălui tău nu i-ar surâde să vii atât de târziu. Ești bine?

— Să zicem.

Îi dau drumul și mă așez pe pat, iar el, la birou.

— Nu prea.

— Da, nici eu.

Urmează o tăcere lungă, după care Peter zice:

— Am impresia că n-am folosit cuvintele potrivite adineaori. Eram doar mâhnit. Nu credeam că se va întâmpla așa.

Îmi cobor privirea spre așternutul patului.

— Știu. Nici eu nu mă așteptam.

— E atât de nedrept! Notele tale sunt mult mai bune ca ale mele. Cary a fost admis și tu ești mai tare ca el!

— Ei bine, eu nu sunt jucătoare de lacrosse sau de golf. Mă străduiesc să nu o spun cu amărăciune, dar e greu. Un gând mic și ticălos mi se strecoară în minte: că nu e corect că Peter se duce la UVA, și eu, nu, din moment ce eu merit mai mult să merg. Am muncit mai mult ca el. Am obținut note mai mari, scoruri mai mari la examenul SAT.

— Dă-i naibii!

— Peter!

— Scuze. Dă-i încolo! Răsuflă obosit: E o nebunie.

Imediat spun:

— Bine, nu e chiar o *nebunie*. UVA e o facultate cu mare competiție. Nu sunt supărată pe ei. Pur și simplu, aș fi vrut să fiu admisă.

Peter dă din cap.

— Da, și eu.

Deodată, auzim cum cineva trage apa la baie, dincolo de hol, și amândoi înlemnim.

— Ai face bine să pleci, îi șoptesc eu.

Peter mă strânge în brațe încă o dată și apoi iese pe fereastră. Rămân neclintită și-l urmăresc cum aleargă pe stradă, până la locul unde și-a parcat mașina. După ce o ia din loc, îmi verific telefonul și văd că am două apeluri ratate de la Margot și apoi un mesaj în care scrie: **Îmi pare atât de rău!**

Iar în clipa aia izbucnesc iarăși în lacrimi, pentru că tocmai acum situația mi se pare cu adevărat reală.

E primul lucru care îmi vine în gând când mă trezesc a doua zi, dimineață. Faptul că nu mă duc la UVA, că măcar nu știu unde mă duc. N-a fost nevoie să-mi fac griji în privința asta în viața mea. Am știut dintotdeauna unde mi-e locul. Acasă.

Zac în pat și încep în gândul meu o listă cu toate lucrurile de care n-am să mai am parte din cauza faptului că nu voi studia la o facultate aflată aproape imediat după colț față de casă. Toate momentele.

Primul ciclu al lui Kitty. Tata e obstetrician, deci problema nu e că nu s-ar descurca, dar aștept de mult timp clipa aia, ca să-i țin lui Kitty un discurs despre ce înseamnă să fii femeie, un discurs pe care să-l deteste. Poate că are să se întâmple abia peste un an sau doi. Dar Margot, la unsprezece, așa că cine știe? Când am avut primul ciclu, Margot mi-a explicat totul despre tamponane. Mi-a spus ce tipuri să folosesc în care zile și m-a sfătuit să dorm pe burtă atunci când crampele devin deosebit de dureroase. Mi-a lăsat impresia că parcă mă alăturam vreunei societăți secrete, o societate a femeilor. Datorită

surorii mele, suferința asociată maturizării a fost mai puțin intensă pentru mine. Kitty probabil că nu va avea alături pe niciuna dintre surorile ei mai mari, dar o are pe doamna Rothschild, care locuiește vizavi. De fapt, ca să fiu sinceră, s-a atașat atât de mult de doamna Rothschild, încât probabil că va prefera oricum ca ea să-i explice problemele menstruației. Chiar dacă ar fi ca în viitor tata să se despartă de doamna Rothschild, sunt convinsă că ea nu i-ar întoarce niciodată spatele lui Kitty. Sunt legate strâns.

Am să ratez și aniversarea lui Kitty. Niciodată n-am mai lipsit de acasă cu ocazia aia. Va trebui să-i amintesc tatei să ducă singur mai departe tradiția cu pancartele aniversare.

Pentru prima oară, fetele Song vor locui separat. Probabil că n-o să mai locuim niciodată toate trei împreună în aceeași casă. Vom veni de sărbători și în vacanțe, dar nu va mai fi același lucru. Nu va mai fi ca înainte. Dar mă gândesc că deja nu mai e ca înainte de când Margot a plecat la facultate. Adevărul e că te obișnuiești. Înainte să-ți poți da seama ce se petrece, te obișnuiești cu schimbarea lucrurilor și la fel va fi și pentru Kitty.

În timpul micului dejun, îi tot arunc priviri fugare și încerc să memorez fiecare detaliu. Picioarele ei deșirate, genunchii noduroși, zâmbetul vag care îi apare pe chip când se uită la televizor. Nu va mai fi atât de tânără decât foarte puțin timp. Aș face bine să organizez mai multe activități deosebite cu ea înainte să plec, doar între noi două.

La pauza publicitară se uită la mine bănuitoare.
— De ce te holbezi la mine?

- Niciun motiv. Doar că-mi va fi dor de tine, atâtea Kitty soarbe restul de lapte cu cereale.
- Îmi lași camera ta?
- Ce? Nu!
- Bine, dar n-o să mai locuiești aici. De ce să rămâi nefolosită? Ar fi o risipă.
- De ce vrei camera mea și nu pe a lui Margot? A e mai mare.
- Răspunde cu simț practic:
- A ta e mai aproape de baie și e mai bine luminată. Mie mi-e groază de schimbare, dar Kitty o primește cu brațele deschise. Se avântă cu un elan deosebit. Apoi face ea față situației.
- O să-ți fie dor de mine după ce plec, știu sigur, așa că nu te mai prefac că n-ar fi așa, spun eu.
- Mereu m-am întrebat cum ar fi să fii singură la părinți, spune ea ca și cum ar recita un cântec.
- Când vede că mă încrunt, se grăbește să completeze:
- Glumesc doar!
- Sunt conștientă că Kitty nu face decât să se poarte după cum îi stă în fire, dar nu pot să nu resimt o ușoară înțepătură. De ce și-ar putea dori cineva să fie singur la părinți? De ce ar fi atât de deosebită situația în care n-ai avea de cine să-ți încălzești picioarele în nopțile reci de iarnă?
- O să-ți fie dor de mine, spun eu, mai mult pentru mine însămi.
- Ea nu mă mai aude; a reînceput emisiunea ei.
- Ajung la școală și mă duc direct în biroul doamnei Duvall ca să-i dau vestea. Imediat ce vede expresia de pe chipul meu, doamna Duvall spune:

- Vino, ia loc!
- Se ridică de la biroul ei și închide ușa în urma mea. Se așază pe scaunul de lângă al meu.
- Povestește-mi!
- Inspir adânc:
- Nu am fost admisă la UVA.
- Din moment ce am spus cuvintele astea de câteva ori, ai crede că devine mai ușor să le rostesc, dar nu e... e mai rău.
- Doamna Duvall oftează istovită.
- Sunt surprinsă. Sunt foarte, foarte surprinsă. Cererea depusă de tine era foarte bună, Lara Jean. Ești o elevă minunată. Într-adevăr, am auzit că au primit câteva mii de candidați în plus anul ăsta față de anii anteriori. Chiar și așa, mă așteptam ca în cel mai rău caz să fii trecută pe lista de așteptare.
- Nu pot decât să ridic ușor din umeri drept răspuns, pentru că în momentul ăsta nu am încredere în propria-mi voce. Se apleacă și mă strânge în brațe.
- Am aflat printr-o sursă de-a mea că departamentele pentru admitere de la William & Mary își publică astăzi deciziile, așa că fii pregătită. Și mai e Universitatea din Carolina de Nord și Universitatea Richmond. Unde ai mai depus cerere? La Poli?
- Clatin din cap.
- La James Madison.
- Toate sunt facultăți minunate. Va fi bine, Lara Jean. Nu-mi fac griji pentru tine câtuși de puțin.
- Nu-i spun ce gândesc, și anume că amândouă eram sigure că voi intra și la UVA; nu fac decât să-i ofer un zâmbet fad.

Când ies din birou, o zăresc pe Chris în dreptul dulapurilor. Îi spun veștile legate de UVA, iar ea zice:

— Ce-ar fi să vii cu mine și să lucrăm la o fermă în Costa Rica?

Mă sprijin de perete, uluită, și spun:

— Stai... ce?

— Ți-am povestit doar.

— Nu, nu cred că mi-ai povestit.

Știam că Chris n-avea de gând să meargă la facultate, că avea de gând să se înscrie la un colegiu comunitar înaintea și apoi să mai vadă. Nu are note suficiente de mare și, de fapt, nici prea multă înclinație. Dar nu mi-a spus niciodată nimic despre Costa Rica.

— Am de gând să-mi iau un an liber și să muncesc la ferme. Programul de lucru nu e decât vreo cinci ore pe primești cazare și masă. E incredibil!

— Dar ce știi despre munca la o fermă?

— Nimic! Nu contează. Nu trebuie decât să fii dispus să muncești; te învață ei. Aș putea, de asemenea, să lucrez la o școală de surf în Noua Zeelandă sau să învăț cum se produce vinul în Italia. În principiu, pot să merg oriunde. Nu ți se pare incredibil?

— Ba da...

Încerc să zâmbesc, dar îmi simt chipul încordat.

— Mama ta e de acord?

Chris își răsucește unghia de la degetul mare și spune:

— Contează? Am optsprezece ani. Nu are de ales.

O privesc sceptic. Mama lui Chris e aspră. Mi-e greu să-mi închipui că ar fi de acord cu planul ăsta.

— I-am spus că am să mă ocup cu asta un an și că apoi am să mă întorc și să mă înscriu la Colegiul Comunitar Piedmont Virginia, după care am să mă transfer la o

facultate de patru ani, recunoaște ea. Dar cine știe ce se va întâmpla, de fapt? E vorba de un an întreg. Poate că am să mă mărit cu un DJ sau să mă alătur unei trupe sau să creez propria mea gamă de bikini.

— Totul pare atât de fermecător!

Aș vrea să mă bucur pentru ea, dar nu reușesc. Mă bucur că Chris are propriile planuri, care o entuziasmează, că și-a propus lucruri pe care nu le mai face nimeni din clasa noastră. Dar mă simt de parcă în jurul meu totul s-ar schimba în moduri la care nu mă așteptam, în timp ce eu nu-mi doresc decât ca totul să rămână pe loc.

— Ai să-mi scrii? Întreb eu.

— Am să-ți trimit totul pe Snapchat.

— Eu nu folosesc Snapchat și, oricum, nu e același lucru. O înghiontesc ușor cu piciorul: Te rog să-mi trimiți câte o carte poștală din fiecare loc nou pe care îl vizitezi.

— Nici nu știi dacă o să am acces la vreun oficiu poștal. Nu știu cum funcționează poșta în Costa Rica.

— Ei, poți să încerci măcar.

— Am să încerc, încuviințează ea.

Anul ăsta nu prea am văzut-o pe Chris. S-a angajat ca ospătăriță la Applebee's și s-a apropiat foarte mult de prietenii ei de la serviciu. Toți sunt mai în vârstă, unii dintre ei chiar au copii și își plătesc singuri facturile. Sunt destul de sigură că Chris nu i-a spus niciunui că încă locuiește acasă și că plătește fix zero facturi. Când am vizitat-o la locul de muncă luna trecută, unul dintre chelneri a spus că spera să facă destui bani în seara respectivă ca să-și poată plăti chiria, după care s-a uitat la Chris și a zis:

— Știi cum e...

Iar Chris a dat din cap, ca și cum ar fi știut. Când i-am aruncat o privire cercetătoare, ea s-a prefăcut că nu observă.

Sună clopoțelul și pornim împreună spre primele ore.

— Kavinsky cred că s-a panicat pentru că n-ai intrat la UVA, spune Chris, privindu-se într-o ușă de sticlă pe lângă care trecem. Bănuiesc că o să aveți o relație la distanță?

— Da. Mi se strânge pieptul: Așa cred.

— Neapărat să stabilești câteva persoane care să urmărească situația, spune ea. Știi, adică spioni. Mi se pare că Gillian McDougal a fost admisă. Poate să-l spioneze ea pentru tine.

Îi arunc o privire severă.

— Chris, eu am încredere în Peter.

— Știu... nu la el mă refer! Mă refer la fetele care or fi locuind la același etaj. Care o să vină în vizită la el în cameră. Ai face bine să-i dai o poză cu tine, ca să-i țină de cald, dacă înțelegi ce zic. Se uită la mine încruntată. Oare înțelegi ce zic?

— Adică o poză sexy? Nici gând! Încep să mă depărtez de ea: Uite ce e, trebuie să merg la ore.

Tocmai de asta îmi arde să mă gândesc acum, la Peter și la cine știe ce fete. Încă încerc să mă obișnuiesc cu gândul că nu vom merge împreună la UVA în toamna asta.

Chris îmi dă ochii peste cap.

— Liniștește-te! Nu zic să te pozezi nud. Nici nu mi-ar trece prin gând să-ți recomand așa ceva tocmai ție. Vorbeam doar de o poză în stil pinup, dar nimic dulceag. Ceva sexy. Un poster pe care Kavinsky să și-l poată prinde de perete în camera de cămin.

— De ce mi-aș dori ca Peter să atârne de perete în camera de cămin o poză sexy cu mine, ca să poată vedea toată lumea?

Chris întinde mâna și-mi dă un bobârnac peste frunte.

— Aul! O îmbrâncesc și-mi masez locul unde m-a lovit: M-a durut!

— Meriți, pentru că pui întrebări stupide. Oftează: Eu îți vorbesc despre măsuri preventive. O fotografie cu tine agățată pe perete e un mod de a-ți marca teritoriul. Kavinsky e chipeș. Și e atlet. Ai impresia că celelalte fete o să respecte faptul că e implicat într-o relație la distanță?

Coboară tonul și adaugă:

— ...cu o iubită care o face pe Fecioara Maria?

Casc gura și mă uit imediat în jur ca să văd dacă a mai auzit-o cineva.

— Chris! sâsâi eu. Poți, te rog, să nu vorbești așa?

— Încerc doar să te ajut! Trebuie să aperi ce-ți aparține de drept, Lara Jean. Dacă eu aș cunoaște vreun tip super în Costa Rica care ar avea o iubită la distanță cu care nici măcar nu se culcă? Nu cred că aș lua situația lui în serios.

Ridică din umeri și se uită la mine cu o expresie de genul „Îmi pare rău, totuși nu-mi pare”.

— Neapărat să și înrămezi poza, ca lumea să-și dea seama că nu e bine să se pună cu tine. Ramele indică permanentă. O poză lipită cu scotch pe perete sugerează că azi e aici, mâine nu-i.

Îmi mușc buza de jos îngândurată.

— Deci poate o poză cu mine în timp ce coc prăjituri, purtând un șorț...

— ...și nimic altceva? chicotește Chris și îi dau fulgerător un bobârnac peste frunte.

— Au!

— Atunci bagă-ți mințile în cap!

Clopoțelul sună din nou și fiecare pleacă pe drumul ei. Nu cred că aș fi în stare să-i dau lui Peter o poză sexy cu mine, dar, pe de altă parte, gândul ăsta îmi dă idei — aș putea să-i dau un album-colaj. Cu toate acestea, mintele noastre cele mai frumoase. Astfel, când i se va face dor de mine la UVA, o să se poată uita prin el. Și să-l poată ține pe birou, pentru ochii cine știe cărei fetițe care ar fi să treacă pe la el din întâmplare. Bineînțeles, nu-i spun de ideea asta lui Chris — ea n-ar face decât să râdă și să-mi spună bunica Lara Jean. Dar sunt convinsă că lui Peter o să-i placă mult.

Stau ca pe ace toată ziua, așteptând veștile de la William & Mary. Îmi concentrez toată atenția la telefon, așteptând să vibreze, așteptând acel e-mail. La ora de engleză avansată, domnul O'Bryan e nevoit să mă întrebe de trei ori despre tradiția discursului narativ cu privire la sclavi în cadrul romanului *Preaiubita*¹.

Când în sfârșit vibrează, e vorba doar de un mesaj de la Margot, care mă întrebă dacă am aflat ceva, după care vibrează din nou și e Peter care mă întreabă dacă am aflat ceva. Dar nimic de la William & Mary.

Apoi, când sunt în toaleta fetelor, telefonul vibrează în sfârșit și mă agit să-mi închei fermoarul de la blugi ca să-l pot verifica. E un e-mail de la Universitatea din Carolina de Nord, din Chapel Hill, în care scrie că cererea mea a fost actualizată. Stau acolo în cabina din baie și, deși chiar nu mă aștept să fiu admisă, inima îmi zvâcnește frenetic în momentul în care apăs pe link și aștept.

Am fost trecută pe lista de așteptare.

¹ *Beloved*, roman din 1987 de Toni Morrison (N.t.).

Ar trebui să mă bucur, din moment ce la UCN e atât de mare competiția și tot e mai bine decât nimic să fiu pe lista de așteptare și așa fi fericită... dacă așa a fost deja admisă la UVA. În loc de asta, resimt vesele ca pe încă o lovitură în stomac. Dacă nu intru nicăieri? Atunci ce am să fac? Parcă îi văd pe mătușa Carrie și pe unchiul Victor: *Biata Lara Jean, n-a intrat nici la UVA, nici la UCN. E atât de diferită de sora ei; Margot e o fată atât de ambițioasă!*

Când ajung la locul nostru în sala de mese, descopăr că Peter mă așteaptă cu o expresie de nerăbdare pe chip.

— Ai aflat ceva?

Mă așez pe locul vecin.

— Am fost trecută pe lista de așteptare la UCN.

— Ei, rahat! Păi, e imposibil ca cineva să fie admis acolo din afara statului dacă nu e jucător de baschet. Serios, până și faptul că ai intrat pe lista de așteptare e impresionant.

— Așa o fi, spun eu.

— Dă-i naibii! spune el. Oricum, cine și-ar putea dori să meargă acolo?

— Mulți oameni.

Îmi despachetez sendvișul, dar nu sunt în stare să iau nici măcar o gură, pentru că stomacul mi-e făcut ghem.

Peter ridică din umeri ofensat. Îmi dau seama că nu încercă decât să mă încurajeze, dar UCN e o facultate foarte bună și o știe și el, o știu și eu, așa că n-are rost să ne prefacem că n-ar fi.

Pe toată durata mesei de prânz, nu fac decât să sorb vlăguită din sucul meu cola cherry și să-i ascult pe băieți vorbind despre meciul care urmează peste câteva zile. Peter se uită la mine la un moment dat și mă strânge de

coapsă într-un mod liniștitor, dar eu nu pot să-i răspund nici măcar cu un zâmbet.

Când băieții se ridică și pornesc spre sala de antrenament, rămân la masă numai cu Peter, care mă întreabă îngrijorat:

— Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu mi-e foame, spun eu.

Atunci el oftează și spune:

— Tu ar trebui să te duci la UVA, nu eu!

Și-uite așa, pac, acel gând mic și ticălos care mi-a venit azi-noapte, legat de faptul că am mai multe merite ca Peter, dispăre în aer ca un nor de parfum.

Știu ce eforturi mari a depus Peter la lacrosse. Și-a câștigat locul pe drept. N-ar trebui să aibă astfel de gânduri. Nu e corect.

— Să nu mai spui asta niciodată! Ți-ai câștigat locul pe merit. Meriți să mergi la UVA.

Cu capul aplecat, Peter spune:

— Totuși, și tu meriți. Atunci își înalță imediat capul, cu o lumină în privire: Îl mai ții minte pe Toney Lewis? Clatin din cap.

— Era într-a doispea când noi eram într-a noua. S-a dus doi ani la colegiul comunitar Piedmont Virginia și apoi s-a transferat la UVA în anul al treilea! Pun pariu că și tu ai să poți face la fel, doar că te-ai putea transfera mai repede, din moment ce ai să mergi la o facultate normală, de patru ani. E de o mie de ori mai ușor să intri la UVA printr-un transfer!

— Da, cred că așa e...

Nu mi-a trecut prin gând că m-aș putea transfera. Încă încerc să mă obișnuiesc cu gândul că n-am fost admisă la UVA.

— Nu-i așa? Bun, deci toamna asta te duci la William & Mary sau la Richmond sau unde ai să intri și ne vom vizita unul pe altul întruna, ai să depui o cerere pentru transfer anul viitor și așa ai să ajungi cu mine la UVA. Acolo unde ți-e locul!

Înlăuntrul meu se aprinde speranța.

— Chiar crezi că-mi va fi atât de ușor să intru?

— Da! De fapt, ar fi trebuit să intri din prima! Ai încercat dere în mine, Covey!

Dau încet din cap.

— Da! Bine. Bine.

Peter răsuflă ușurat.

— Bine. Așadar, am stabilit.

Îi fur un cartof prăjit din farfurie. Deja simt că-mi recapătă pofta de mâncare. Dau să iau încă un cartof și, deodată, îmi vibrează telefonul. Îl scot imediat și-l verific și e un e-mail de la biroul pentru admitere de la William & Mary. Peter se uită peste umărul meu și apoi se uită la mine, cu ochii mari. Începe să-și agite piciorul în sus și-n jos lângă piciorul meu și așteptăm să se încarce pagina.

Ne face plăcere să vă anunțăm admiterea la Colegiul William & Mary...

Sunt covârșită de un sentiment de ușurare. Slavă Domnului!

Peter sare de pe scaun, mă ridică în brațe și mă învârte.

— Lara Jean tocmai a intrat la William & Mary! le strigă celor de la masă și oricui altcuiva ar mai fi să-l audă.

Toți cei de la masa noastră scot un chiot fericit.

— Ai văzut? strigă Peter mulțumit și mă strânge în brațe. Ți-am spus că toate se vor rezolva.

Îl strâng și eu în brațe, la rândul meu. Mai mult decât orice alt sentiment, mă simt ușurată. Ușurată că am intrat, ușurată că am un plan.

— Facem cumva să fie bine până când te întorci, spune el încet și își strecoară fața sub bărbia mea. E la două ore de mers cu mașina — o nimica toată. Pun pariu că tatăl tău are să te lase să iei mașina. Doar Kitty n-are nevoie de ea încă. Și am să străbat drumul cu tine de câteva ori, ca să te obișnuiești cu el. Va fi bine, Covey.

Dau aprobator din cap.

Mă așez la loc și trimit un mesaj comun lui Margot, Kitty, doamnei Rothschild și tatei.

Am intrat la W&M!!!

Adaug acele semne de exclamare în plus, ca să nu fie probleme, să le arăt cât de entuziasmată sunt, să mă asigur că ei înțeleg că nu mai e nevoie să mă compătimească și că acum toate sunt roz.

Tata îmi trimite drept răspuns un șir de emoji. Doamna Rothschild îmi scrie: **Bravo ție, fată!!!!!! Margot îmi scrie: YYYYYYYYYY! Sărbătorim împreună săptămâna viitoare!**

După prânz, trec pe la biroul doamnei Duvall ca să-i dau vestea cea bună și e încântată din cale-afară.

— Știu că e a doua ta opțiune, dar, în anumite privințe, s-ar putea să ți se potrivească mai mult decât UVA. E o facultate mai mică. Cred că o fată ca tine ar putea să aibă rezultate strălucite acolo, Lara Jean.

Jenny Han

Îi zâmbesc și o las să mă îmbrățișeze, dar în sine
mea gândesc: *Se pare că, de fapt, nu credea că o fată ca mine
ar putea avea rezultate strălucite la UVA.*

Până la sfârșitul săptămânii, aflu că sunt admisă și la
James Madison, și la Universitatea Richmond, fapt ce mă
încântă, dar sunt hotărâtă să merg la William & Mary.
Am fost de multe ori la Williamsburg cu familia și creșterea
că o să mă simt bine acolo. Campusul e mic și frumos
și chiar nu e departe de casă. Cu mașina se ajunge acolo
în mai puțin de două ore. Așa că o să mă duc, o să învăț
sârguincios și după un an o să mă transfer la UVA, și
toate vor fi exact așa cum mi-am dorit.

Eu sunt cea care se duce la aeroport ca să-i ia pe Margot și pe Ravi, în timp ce tata termină de pregătit cina și Kitty își scrie temele. Pun adresa pe GPS, pentru orice eventualitate, și ajung acolo fără probleme, slavă Domnului! Aeroportul nostru e mic, așa că mă plimb în jur, așteptând să apară musafirii.

Când opresc mașina la marginea trotuarului, Margot și Ravi mă așteaptă așezați pe geamantanele lor. Parchez și cobor iute, alerg la Margot și o iau în brațe. Părul îi e proaspăt tuns, scurt, ajungându-i până în dreptul bărbiei, e îmbrăcată în bluză sport și colanți și, strângând-o puternic la piept, îmi spun: *Vai, ce dor mi-a fost de sora mea!*

Îi dau drumul și apoi îl studiez atent pe Ravi, care e mai înalt decât mă așteptasem. E înalt și slab, cu pielea întunecată, cu părul negru, cu ochi căprui și cu gene lungi. Nu seamănă deloc cu Josh, dar îmi pare un tânăr numai bun pentru gusturile lui Margot. Are o gropiță în obrazul drept.

— Mă bucur că te cunosc față în față, Lara Jean! spune el și imediat mă dă pe spate cu accentul lui.

Numele meu pare mult mai elegant îmbrăcat într-un accent englezesc.

Mă simt puțin intimidată, dar apoi observ că pe toată lumea îl scrie ARMATA LUI DUMBLEDORE și mă relaxez.

— Și eu mă bucur să te cunosc. Așadar, cărei Case aparții?

Ridică atât geanta lui, cât și pe a lui Margot și le pune în portbagaj.

— Hai să vedem dacă ghicești. Sora ta nu a reușit.

— Asta numai pentru că în prima lună după ce te-am cunoscut te-ai străduit să mă impresionezi, protestează ea.

Ravi începe să râdă și urcă pe bancheta din spate. Consider că e un indiciu favorabil al caracterului lui față de faptul că nu pretinde în mod automat să stea pe locul pentru pasagerii din față. Margot se uită la mine.

— Vrei să conduc eu?

Mă tentează să accept, pentru că mereu îmi place mai mult când conduce Margot, dar clatin din cap, ridic mâna cu cheile și le scutur.

— Mă descurc.

Ea ridică din sprâncene, ca și cum aș fi impresionat-o.

— Bravo ție!

Urcă pe scaunul din dreapta, iar eu urc la volan. Mă uit la Ravi în oglinda retrovizoare.

— Ravi, până când ai să pleci din casa noastră, o să ghicesc cărei case îi aparții.

Când ajungem acasă, îi găsim pe tata, pe Kitty și pe doamna Rothschild așteptându-ne în camera de zi. Margot pare descumpănită când o vede acolo, pe canapea,

lângă tata, cu picioarele goale odihnindu-se în poala lui. Eu m-am obișnuit atât de mult cu ea, cu compania ei, încât mi se pare mai curând că acum face parte din familie. Nu m-am gândit cât de straniu ar fi pentru Margot. Dar adevărul e că doamna Rothschild și Margot nu au petrecut atât de mult timp împreună, pentru că Margot a fost plecată la facultate; ea nu locuia aici când doamna Rothschild și tata au început să se vadă și a fost în vizită doar o dată, de Crăciun.

Imediat ce o vede pe Margot, doamna Rothschild se ridică repede, o strânge puternic în brațe și îi complimentează coafura. Îl ia în brațe și pe Ravi.

— Doamne, ce tânăr înalt și chipeș! glumește ea, la care el râde, dar Margot nu face decât să așeze pe chip un zâmbet încordat.

Asta până când o vede pe Kitty, pe care o strânge într-o mare îmbrățișare, iar după numai câteva secunde țipă vesel:

— Doamne, Kitty! Porți sutien de-acum?

Kitty cască gura și se uită la ea furioasă, iar obrajii îi capătă o culoare vagă de roșu supărat.

Stingherită, Margot spune în șoaptă:

— Scuze.

Ravi se grăbește să facă un pas înainte și să dea mâna cu tata.

— Bună ziua, domnule Covey! Eu sunt Ravi. Vă mulțumesc pentru invitație.

— A, ne bucurăm că ai venit, Ravi! spune tata.

Apoi Ravi îi zâmbește lui Kitty, își ridică mâna în semn de salut și spune cu o oarecare stângăcie:

— Bună, Kitty!

Kitty dă din cap fără să-l privească în ochi.

— Bună!

Margot încă se holbează incredulă la Kitty. Eu am fost aici clipă de clipă, așa că e mai greu pentru mine să observ precis cât de mult a crescut Kitty în ultimul an, dar e adevărat, chiar a crescut mult. Nu atât de mult cât vine vorba de mărimea pieptului — sutienul are numai rol estetic în clipa de față —, dar în alte privințe, da.

— Ravi, să-ți aduc ceva de băut? cirepește doamna Rothschild. Avem suc, fresca, cola dietetică, apă?

— Ce e fresca? întrebă Ravi, încruntându-se.

Ochii doamnei Rothschild se luminează.

— E o băutură acidulată delicioasă, cu aromă de grep-frut. Are zero calorii! Trebuie neapărat să guști!

Margot o urmărește pe doamna Rothschild cum se duce la bucătărie și deschide dulăpiorul în care ținem paharele. Uplete un pahar cu gheață și strigă:

— Dar tu, Margot? Pot să-ți aduc ceva?

— Nu, mulțumesc, răspunde Margot pe un ton destul de politicoasă, dar eu îmi dau seama că nu prea îi convine faptul că în propria ei casă cineva care nu locuiește acolo îi oferă ceva de băut.

Când se întoarce cu suc de fresca pentru Ravi, doamna Rothschild i-l prezintă cu un gest amplu. El îi mulțumește și ia o înghițitură scurtă.

— E foarte răcoritor, spune el, iar doamna Rothschild îi surâde larg.

Tata bate din palme.

— Ducem bagajele sus? Poate ați dori să vă puteți răcori puțin înainte de cină? Am pregătit camera de oaspeți.

Se uită la mine cu dragoste în privire și spune:

— Lara Jean a contribuit cu o pereche nouă de papuci de casă și cu un halat pentru tine, Ravi.

Înainte ca Ravi să poată răspunde, Margot spune: — A, ce drăguț! Dar, de fapt, cred că Ravi va sta cu mine, în camera mea.

E ca și cum Margot ar fi aruncat o bombă cu gaze urât mirositoare în mijlocul camerei de zi. Eu și Kitty schimbăm priviri cu ochii mari, ca de *Dumnezeule!*; tata pare complet buimăcit și nu reușește să-și găsească cuvintele. Când am pregătit camera de oaspeți pentru Ravi și am împăturit un teanc de prosoape pentru el, pe care l-am așezat la marginea patului, după care am pus la vedere halatul și papucii de casă, nu mi-a trecut prin gând că ar putea sta la Margot în cameră. E limpede că nici tatei nu i-a trecut prin gând.

Obrajii tatei se înroșesc din ce în ce mai tare:

— A, ăă... Nu știu dacă...

Margot își strânge buzele nervos, așteptând ca tata să-și încheie fraza. Cu toții așteptăm, dar tata nu pare să știe ce să spună în continuare. O caută cu privirea pe doamna Rothschild, cerându-i ajutorul, iar ea îi așază mâna pe spate, ca să-l încurajeze.

Bietul Ravi pare nespus de stânjenit. Primul meu gând a fost că aparține casei Ravenclaw, ca Margot; acum mă gândesc că e din Hufflepuff, ca mine. Pe un ton blând, spune:

— Chiar nu am nimic împotriva să stau în camera de oaspeți. N-aș vrea să provoc o situație dificilă.

Tata dă să-i răspundă, dar Margot i-o ia înainte.

— Nu, nu e nicio problemă, îl asigură ea pe Ravi. Hai să aducem restul bagajelor din mașină.

Imediat ce pleacă, eu și Kitty ne uităm una la alta. Spunem în același timp:

— Doamne Sfinte!

Kitty cade pe gânduri:

— De ce trebuie să stea împreună în aceeași cameră?
Simt chiar atât de mult nevoia de sex?

— Ajunge, Kitty! spune tata pe un ton mai aspru decât
am auzit vreodată la el în discuțiile cu Kitty.
Se întoarce și pleacă și aud cum se închide ușa
la biroul lui. În birou se duce când e din cale-afară
supărat. Doamna Rothschild îi aruncă lui Kitty o privire
severă și se duce după el.

Eu și Kitty ne privim din nou.

— Vai! spun eu.

— Nu era nevoie să se răstească așa, spune Kitty supă-
rată. Nu cu mine doarme prietenul în același pat.

— N-a vrut.

O strâng la piept, înconjurându-i umerii osoși și
brațele.

— Gogo e chiar îndrăzneată, nu crezi?

E uimitoare sora mea. Îmi pare rău pentru tata. Nu
obișnuit cu genul ăsta de dispute — de fapt, nu e obișnuit
deloc cu certurile.

Bineînțeles, imediat îi scriu un mesaj lui Peter și
povestesc totul. El îmi trimite înapoi multe emoji-uri și
ochii mari. Apoi: **Crezi că tatăl tău ne-ar lăsa și pe noi
să stăm în aceeași cameră??**, întrebare pe care o ignor.

* * *

Când Ravi urcă la etaj ca să se spele și să-și schimbe
hainele, doamna Rothschild spune că a stabilit cu prietenii
etenele ei să ia cina împreună în oraș, așa că ar trebui
să plece. Se vede că Margot se liniștește la vestea asta.
După ce pleacă doamna Rothschild, Kitty îl scoate pe

Jamie Fox-Pickle la plimbare, iar eu și Margot mergem
la bucătărie ca să pregătim o salată pe care să o servim
alături de puiul pe care-l prăjește tata. Aștept cu nerăb-
dare să rămânem singure o clipă, ca să putem discuta
toată povestea cu aranjamentele de cazare, dar nu am
când să abordez subiectul, pentru că, imediat ce intrăm
în bucătărie, Margot șuieră la mine:

— De ce nu mi-ai spus că tata și doamna Rothschild au
o relație atât de serioasă?

— Ți-am spus că vine în vizită la cină aproape în fiecare
seară! îi șoptesc la rândul meu.

Încep să clătesc un coș cu roșii cherry, astfel încât
sunetul apei curgătoare să ne acopere conversația.

— Umbla de colo colo ca și cum ar locui aici! Și de când
avem noi fresca? Niciodată n-am fost o familie de genul
celor în care se bea fresca.

Încep să tai roșiile în jumătate.

— Îți place foarte mult, așa că am grijă să cumpăr câte
o ladă de fiecare dată când mă duc la magazin. E chiar
foarte răcoritor. Mi s-a părut că lui Ravi îi place.

— Nu asta era ideea!

— De ce te deranjează doamna Rothschild așa, deodată?
V-ai înțeles de minune când ai venit acasă de Crăciun...

Și întrerup fraza în clipa în care tata intră în bucătărie.

— Margot, îți pot vorbi câteva momente?

Margot se preface că e ocupată cu număratul
tacâmurilor.

— Sigur, spune, tată.

Tata se uită la mine și eu îmi cobor privirea la roșii.
Am de gând să rămân, ca să le ofer sprijin moral.

— Aș prefera ca Ravi să doarmă în camera de oaspeți.
Margot își mușcă buza.

- De ce?
- Urmează o pauză stânjenitoare, după care tata spune:
- Nu prea sunt de acord...
- Dar, tată, suntem la facultate... Îți dai seama că eu mai dormit în același pat, nu?
- Tata răspunde sec:
- Bănuiam și îți mulțumesc pentru confirmare.
- Am aproape douăzeci de ani. Locuiesc departe de casă, la mii de kilometri, de aproape doi ani.
- Margot îmi aruncă o privire și eu mă fac mică. Ar trebui să plec când am avut ocazia.
- Eu și Lara Jean nu mai suntem copile...
- Hei, nu mă implica în povestea asta, spun eu, pe un ton cât se poate de glumeț.
- Tata oftează.
- Margot, dacă ești hotărâtă în problema asta, n-am să te opresc. Dar țin să-ți amintesc că asta e totuși casa mea.
- Credeam că e casa noastră.
- Își dă seama că a câștigat bătălia asta și păstrează un ton al vocii dulce ca bezeaua.
- Ei bine, voi, paraziților, nu plătiți ratele ipotecare, eu le plătesc, motiv pentru care casa ar trebui să-mi aparțină într-o măsură puțin mai mare.
- Cu această ultimă glumă paternă, tata își pune mâinile de bucătărie și scoate puiul sfârâind din cuptor.
- Când ne așezăm tata ia loc în capul mesei și taie carnea de pui cu cuțitul electric nou, sofisticat, pe care doamna Rothschild i l-a dat de ziua lui.
- Ravi, cu ce te pot servi, pulpe, piept, aripi?
- Ravi își drege glasul.
- Aăă, vă rog să mă iertați, dar, de fapt, eu nu mănânc carne.

- Tata se uită îngrozit la Margot.
- Margot, nu mi-ai spus că Ravi e vegetarian!
- Scuze, spune ea și face o grimasă. Am uitat complet. Dar îi place mult salata!
- Chiar îmi place, îl asigură Ravi pe tata.
- Primesc eu porția lui Ravi, mă ofer eu. Aș vrea două pulpe.
- Tata îmi taie două pulpe.
- Ravi, mâine-dimineață îți pregătesc pentru micul dejun o enchilada numai bună. Fără carne!
- Margot zâmbește și spune:
- Mâine-dimineață plecăm devreme spre Washington D.C. Dar poate în ziua în care pleacă de la noi?
- S-a făcut, spune tata.
- Kitty e neobișnuit de reținută. Nu sunt sigură dacă are emoții pentru că la masă se află un băiat străin sau dacă mai curând e vorba despre simplul fapt că se maturizează și se poartă mai puțin copilăros față de cunoscuții noi. Deși, mai degrabă, aș numi tânăr un băiat de 21 de ani.

Ravi e atât de manierat — probabil pentru că e englez. Doar nu e un adevăr cert că englezii sunt mai manierați decât americanii? Se scuză frecvent. „Scuze, aș putea să...” „Pardon?” Accentul lui e fermecător. Spun întruna „Poftim?” ca să-l aud vorbind mai mult.

Eu, una, contribuie la înveselirea atmosferei punând întrebări despre Anglia. Îl întreb de ce englezii numesc școlile private școli publice, dacă școala publică la care a învățat el a semănat în vreun fel cu Hogwarts, dacă a cunoscut vreodată familia regală. Răspunsurile lui sunt următoarele: pentru că sunt accesibile publicului larg, cu condiția să plătească taxa; erau elevi aleși să reprezinte

școala și monitori, dar nu se juca Quidditch; și la viața o dată pe prințul William la Wimbledon, dar i-a vădit numai ceafa.

După cină, planul e ca eu, Ravi, Margot și Peter să mergem la film. Margot o invită și pe Kitty, dar ea refuză explicând că are teme. Cred că doar are emoții în presența lui Ravi.

Mă pregătesc la mine în cameră, îmi dau cu puțin parfum, cu puțin balsam pentru buze și îmbrac o bluză sport peste camizol și blugi, pentru că mi se face fierbinte în sala de cinema. Sunt gata în scurt timp, dar agitată. Margot e închisă și îi aud vorbind încet, dar agitată. Încerc să văd ușa închisă. Mă simt ca un mic spion. Așteptând așa în fața ușii, dar e stânjenitor, cine știe dacă Ravi nu e cumva la bustul gol sau mai știu eu ce. E o situație atât de matură, ușa asta închisă, vocile șoptite!

— Îmi dreg glasul și spun prin ușă:

— Sunteți gata? I-am spus lui Peter că ne întâlnim cu el la opt.

Margot deschide ușa.

— Gata, spune ea și nu pare mulțumită.

Ravi apare în spatele ei și iese din cameră, cu geaca și mantanul în mână.

— Trebuie doar să las ăsta în camera de oaspeți și am să fiu gata, spune el.

— Imediat ce pleacă, îi șoptesc lui Margot:

— S-a întâmplat ceva?

— Ravi nu vrea să stăm în aceeași cameră și să-i lase o impresie proastă tatei. Eu i-am spus că nu e nevoie să-și facă griji, dar el nu se simte în largul lui.

— E un gest foarte grijuliu din partea lui.

N-aș recunoaște înaintea lui Margot, dar sunt de părere că a fost o alegere cât se poate de corectă. Ravi continuă să-mi câștige admirația.

— E un tip foarte grijuliu.

— Și foarte chipeș.

— Îi apare un zâmbet larg pe chip.

— Și asta, da.

Peter e deja la cinema când ajungem, fără îndoială fiindcă vine și Margot. Nu-și face probleme când vine vorba să întârzie la întâlnirile cu mine, dar n-ar îndrăzni în veci să întârzie la o întâlnire cu sora mea mai mare. Ravi cumpără bilete pentru toți patru, fapt ce-l impresionează pe Peter.

— Ce gest de primă clasă! îmi șoptește el când ne așezăm.

Peter aranjează lucrurile cu pricepere, astfel încât ne-am așezat în ordine: eu, Peter, Ravi, Margot, ca să poată vorbi cu el în continuare despre fotbal. Adică *football*, cum zice Ravi, în loc de *soccer*. Margot îmi aruncă o privire plină de umor pe deasupra creștetelor lor și se vede că atmosfera neplăcută de dinainte a fost uitată.

După film, Peter propune să mergem și să luăm cremă-înghețată.

— Ai mai mâncat cremă-înghețată? îl întreb pe Ravi.

— Niciodată, spune Ravi.

— E genială, Ravi! spune el. E un produs de casă.

— Minunat! spune Ravi.

Cât timp băieții așteaptă la rând, Margot îmi spune:

— Mi se pare că Peter s-a îndrăgostit... de iubitul meu, și chicotim amândouă.

Încă râdem atunci când se întorc la masa noastră
Peter îmi dă pralinele și crema mea.

— Ce-i atât de amuzant?

Nu fac decât să scutur din cap și să vâr limba în
cremă.

Margot spune:

— Stați, trebuie să ciocnim pentru sora mea, care a în-
trat la William & Mary!

Afișez un zâmbet pe care-l simt încordat și toți își
ciocnesc paharele cu cremă de paharul meu. Ravi spune:

— Felicitări, Lara Jean! Nu cumva a studiat și Jon Ste-
wart acolo?

Spun uimită:

— Ba da, chiar așa. E ciudat că știi un fapt divers ca asta.

— Faptele diverse sunt specialitatea lui Ravi, spune Mar-
got, lingând limba. Să nu-l îndemni să vorbească despre
obiceiurile de împerechere ale cimpanzeilor bonobo, că
nu se mai oprește.

— În trei cuvinte, spune Ravi. Apoi se uită la mine și la
Peter și șoptește: Duel între penisuri.

Margot parcă e beată în preajma lui Ravi. Cândva
am crezut că Josh îi era predestinat, dar acum nu mai
sunt atât de sigură. Când vorbesc despre politică, dis-
cută amândoi cu aceeași înflăcărare și schimbă replică
după replică, contestându-și afirmațiile unul altuia, dar
și dându-și dreptate. Parcă ar fi două pietre de cremene
care scot scânteii. Dacă ar fi personaje dintr-un serial TV,
cred că li s-ar potrivi rolurile unor rezidenți dintr-un spi-
tal care inițial sunt siliți să-și arate respect unul altuia și
apoi se îndrăgostesc lulea. Sau rolurile a doi consilieri
politici la Casa Albă, sau a doi jurnaliști. Ravi studiază

bioingineria, care nu prea are legătură cu antropologia pe
care o studiază Margot, dar cei doi chiar fac echipă bună.

A doua zi, Margot merge cu Ravi la Washington D.C.
și vizitează câteva dintre muzeele pe tema parcului Nati-
onal Mall, a memorialului Lincoln și a Casei Albe. Ne-au
invitat și pe mine și pe Kitty, dar am refuzat eu în numele
amândurora, pentru că eram destul de sigură că-și doreau
să rămână singuri o vreme și pentru că voiam să stau
liniștită acasă ca să fac albumul-colaj pentru Peter. Când
se întorc, seara, îl întreb pe Ravi ce i-a plăcut cel mai
mult la D.C., iar el spune că vizita cea mai interesantă a
fost de departe la Muzeul Național de Istorie și Cultură
Afro-Americană, motiv pentru care regret că am ales să
rămân acasă, din moment ce n-am mai fost acolo.

Ne uităm la o emisiune BBC pe Netflix, despre care
Margot ne-a tot vorbit și care a fost filmată în apropierea
zonei în care a crescut Ravi, astfel încât el ne indică lo-
curi memorabile, precum cel unde a fost angajat întâia
oară sau locul unde a avut prima întâlnire romantică.
Măncăm înghețată direct din cutiile de carton și îmi dau
seama că tata îl simpatizează pe Ravi, pentru că tot insistă
să mănânce mai mult. Sunt convinsă că a observat că
Ravi s-a mutat în camera de oaspeți și sunt convinsă că-i
e recunoscător pentru gestul lui. Sper ca Ravi și Margot
să se vadă în continuare, pentru că mi se pare că s-ar po-
trivi de minune în familia noastră. Sau măcar să rămână
împreună suficient timp pentru ca eu și Margot să putem
merge la Londra și să stăm acasă la el!

A doua zi, după-amiază, Ravi trebuie să plece spre
Texas și, cu toate că-mi pare rău că pleacă, mă și bucur

puțin, pentru că așa Margot o să poată să fie atentă la
mai la noi până când va pleca din nou.

În momentul în care ne luăm la revedere, îl arde
degetul și spun:

— Hufflepuff.

Ravi zâmbește larg.

— Ai ghicit din prima.

Apoi mă arată cu degetul pe mine.

— Hufflepuff?

Îi zâmbesc la rândul meu.

— Ai ghicit din prima.

În acea seară, suntem în dormitorul meu și urmă-
rim un serial pe laptopul meu, iar Margot aduce vorba
de facultate — fapt ce îmi dovedește că, într-o anumită
măsură, și ea aștepta să plece Ravi, ca să putem discuta
probleme importante. Înainte să dau drumul următorului
episod, se uită la mine și spune:

— Putem vorbi despre UVA? Cum te mai simți acum?

— Am fost mâhnită, dar acum e în regulă. Oricum, am
să ajung acolo.

Margot îmi aruncă o privire ușor derutată și îi explic:

— Am să mă transfer acolo după primul an. Am vorbit
cu doamna Duvall și ea a spus că, dacă iau note bune
la William & Mary, cu siguranță am să fiu admisă prin
transfer.

Se încruntă.

— De ce vorbești despre un transfer de la William &
Mary, din moment ce încă n-ai ajuns acolo?

Nu răspund imediat, așa că Margot întrebă:

— E din cauza lui Peter?

— Nu! Adică da, în parte, dar nu întru totul.

Ezită un moment, apoi spun ceea ce n-am mai zis cu
voce tare:

— Știi senzația aia, că ești menită să ajungi într-un loc
anume? Când am vizitat William & Mary, n-am avut
aceea senzație. Nu așa cum s-a întâmplat în cazul UVA.

— S-ar putea ca nicio facultate să nu-ți inspire exact
același sentiment ca UVA, spune Margot.

— Așa o fi... doar de asta mă transfer la anul.
Margot oftează.

— Pur și simplu, nu aș vrea să trăiești la William & Mary
fără trageră de inimă, gândindu-te clipă de clipă că ar fi
fost mai bine cu Peter la UVA. Experiența din primul an
de facultate e atât de importantă! Gândește-te măcar că ar
putea fi frumos și acolo, Lara Jean. Poate că o să-ți placă
foarte mult.

Mă privește cu o expresie plină de sens.

— Ții minte ce a spus mama despre facultate și iubiiți?
Cum să uit?

Să nu fii genul de fată care se duce la facultate având
deja iubit.

— Țin minte, spun eu.

Margot ia laptopul meu și intră pe pagina web de la
William & Mary.

— Campusul e atât de frumos! Uită-te la girueta asta!
Toate arată ca scoase dintr-un orașel englezesc.

Mă înviorez:

— Da, cam așa e.

E la fel de frumos precum campusul de la UVA? Nu,
în ochii mei, nu, dar nu cred că e vreun loc mai frumos
decât Charlottesville.

— Și uite, la William & Mary e și un club de guacamole.
Și un club de observare a furtunilor. Și... Doamne! Au un

club numit clubul vrăjitorilor și mageamiilor! E cel mai mare club universitar Harry Potter de pretutindeni.

— Uau! Chiar că e drăguț. Au și vreun club de făcături prăjituri?

Margot caută.

— Nu. Dar ai putea să înființezi tu unul!

— Poate... Ar fi distractiv...

Poate chiar *ar trebui* să mă alătur câtorva cluburi.

Margot îmi zâmbește larg.

— Vezi? Ai multe motive să fii entuziasmată. Și mă cumva să uiți de Cheese Shop.

Cheese Shop e un magazin de produse alimentare de specialitate aflat imediat lângă campus, unde se vând brânzeturi, evident, dar și gemuri simandicoase și pâine și vin și paste gourmet. Fac sendvișuri foarte bune, cu friptură de vită și un sos de-al casei — un muștar asemănător malonezei, pe care am încercat să-l imit acasă, dar nimic n-are același gust ca la magazin, cu servirea pe pâinea lor proaspătă. Tatei îi place la nebunie să meargă la Cheese Shop și să-și cumpere tipuri noi de muștar și câte un sendviș. S-ar bucura dacă ar avea un motiv în plus să se ducă acolo. Iar lui Kitty îi place foarte mult la floricele îndulcite, care sunt atât de bune, încât pot da dependență. Prăjesc porumbul chiar în fața ta și floricele sunt atât de fierbinți, încât topesc puțin punge.

— Poate că aș putea să mă angajez în parcul colonial Williamsburg, spun eu, încercând să mă ambiționez. Aș putea să bat untul. Să mă îmbrac în costume de epocă. Poate vreo rochie de stambă cu șorț sau ce or fi purtat oamenii în perioada colonială. Am auzit că angajații nu au voie să-și vorbească unul altuia în engleza contemporană

și copiii se străduiesc mereu să-i facă să se încurce. Ar putea fi distractiv. Singura problemă e că nu știu sigur dacă ar angaja asiatici, de dragul fidelității istorice...

— Lara Jean, noi trăim vremurile musicalului *Hamilton*¹! Phillipa Soo e pe jumătate chinezoaică, nu mai știi? Dacă ea a putut să joace rolul Elizei Hamilton, și tu poți să bați untul. Și, dacă cumva refuză să te angajeze, o să punem știrea pe canalele de social media și așa o să-i silim.

Margot se uită la mine cu capul aplecat într-o parte.

— Vezi! Sunt atâtea motive să fii entuziasmată, numai să nu te împotrivesți.

Îmi pune mâinile pe umeri.

— Mă străduiesc, spun eu. Chiar mă străduiesc.

— Nu întoarce spatele la William & Mary din start. Așteaptă măcar să ajungi acolo. Bine?

Dau aprobator din cap.

— Bine.

¹ Spectacol musical cu temă istorică pus în scenă pe Broadway începând cu 2015; Phillipa Soo este numele actriței care joacă rolul lui Elizabeth Schuyler Hamilton (N.C.).

A doua zi dimineață, afară e înnorat și ploios și am rămas doar noi, trei fete, pentru că tata ne-a lăsat un bilet lipit de frigider în care spune că a fost chemat la spital și că ne vom vedea seara la cină. Programul de somn al lui Margot e încă dat peste cap din cauza diferenței de fus orar, așa că ea s-a trezit devreme și a pregătit jumări și bacon. Îmi întind cu voluptate jumări pe felii de pâine prăjită unse cu unt și ascult cum ploaia lovește acoperișul și spun:

— Dacă nu m-aș duce la școală azi și am face ceva distractiv?

Kitty se luminează.

— Ce să facem?

— Tu, nu. Tu încă trebuie să mergi la școală. Eu practic am terminat. Nu interesează pe nimeni dacă mă mai duc.

— Cred că probabil pe tata îl interesează, spune Margot.

— Dar dacă am putea face orice... ce am face?

— Orice?

Margot mușcă din bacon.

— Am merge cu trenul până la New York, am participa la loteria pentru *Hamilton*¹ și am câștiga.

— Nu poți să mergeți fără mine, spune Kitty.

— Nu vorbi, And Peggy², spun eu, chicotind. Se uită la mine furioasă.

— Nu-mi spune And Peggy.

— Nici măcar nu știi despre ce vorbim, liniștește-te.

— Știi că ai motiv să chicotești ca o vrăjitoare. În plus, știi foarte bine ce e *Hamilton*, pentru că ascuți toată ziua cântecele din coloana sonoră.

Începe să cânte:

— *Talk less; smile more*³.

— Ca să știi și tu, se numește *cast recording*⁴, nu coloană sonoră, spun eu, iar Kitty își dă ochii peste cap ostentativ.

Ca să fiu sinceră, dacă ar fi s-o compar pe Kitty cu vreun personaj, aș compara-o cu Jefferson. Șireată, elegantă, gata să dea imediat replica. Margot seamănă cu Angelica, fără nicio îndoială. A fost stăpână pe propria-i viață încă de când era mică. Dintotdeauna a știut cine e și ce-și dorește. Bănuiesc că eu aș fi Eliza, cu toate că mi-ar plăcea mult mai mult să fiu Angelica. De fapt, probabil că eu sunt And Peggy. Dar în povestea vieții mele nu vreau să fiu And Peggy. Vreau să fiu Hamilton.

¹ Înaintea spectacolelor de pe Broadway, se obișnuiește să se organizeze loterii ai căror câștigători pot cumpăra bilete la preț redus (N.t.).

² „Și Peggy”, aluzie la o secvență din spectacolul *Hamilton*; Peggy este numele celei mai mici dintre cele trei surori Schuyler; Eliza e sora mijlocie, iar Angelica, cea mai mare (N.t.).

³ „Vorbește mai puțin; zâmbește mai mult” (N.t.).

⁴ Înregistrare în studio a cântecelor prezentate în direct pe scenă în cadrul unui musical (N.t.).

Plouă toată ziua, așa că, imediat ce ajungem acasă de la școală, primul lucru pe care eu și Kitty îl facem este să schimbăm înăuntru în pijamale. Margot nici nu și-a schimbat. Are ochelarii pe nas și părul prins în creștetul capului (e prea scurt ca să stea fixat), Kitty e îmbrăcată într-un tricou larg, iar eu mă bucur că e suficient de rece afară încât să-mi port purta pantalonii de flanelă roșii. Tata e singurul care încă e îmbrăcat în hainele de zi.

În acea seară comandăm pentru cină două pizza mari, una simplă, cu brânză (pentru Kitty), și una cu de toate. Stăm așezate pe canapeaua din camera de zi și ne îndesăm în gură felii zemoase de pizza, când, deodată tata spune:

— Fetelor, aș vrea să vă vorbesc despre o problemă.

Își drege glasul așa cum face când e agitat. Eu și Kitty schimbăm priviri nedumerite și tata spune dintr-o suflare:

— Mă gândesc s-o cer pe Trina în căsătorie.

— Îmi duc imediat mâinile la gură.

— Doamne!

Kitty face ochii mari, rămâne cu gura căscată și apoi își azvârle felia de pizza și țipă atât de puternic, încât Jamie Fox-Pickle tresare speriat. Aleargă la tata, care începe să râdă. Imediat mă ridic și eu și-l îmbrățișez din spate.

Nu mă pot opri din zâmbit. Până când o observ pe Margot, al cărei chip e cu totul lipsit de expresie. Și tata se uită la ea, cu ochii neliniștiți și plini de speranță.

— Margot? Mai ești printre noi? Ce părere ai, dragă mea?

— Cred că e minunat.

— Chiar așa?

— Margot dă din cap.

— Absolut! Cred că Trina e o persoană minunată. Și tu ții mult la ea, nu, Kitty?

Kitty țipă și sare de colo colo pe canapea, așa că nu poate răspunde. Margot spune încet:

— Mă bucur pentru tine, tată! Chiar mă bucur.

Acel „absolut” o dă de gol. Tata se simte atât de ușurat, încât nu observă, dar eu observ. E normal să fie o veste ciudată pentru ea. Încă nu s-a obișnuit să dea cu ochii de doamna Rothschild în bucătăria noastră. Încă nu a apucat să vadă cât de bine se potrivesc tata și doamna Rothschild. În ochii lui Margot, e vorba doar despre vecina noastră care obișnuia să tundă gazonul îmbrăcată în pantaloni scurți, mulați, din tricot și sutien.

— Am nevoie de ajutorul vostru pentru propunere, spune tata. Lara Jean, sunt convins că ai să-mi dai câteva sfaturi, așa-i?

Răspund cu încredere:

— O, da! Colegii și-au tot făcut invitații la balul de absolvire, așa că am de unde să mă inspir.

Margot se uită la mine și râde și aproape că m-a convins.

— Lara Jean, sunt sigură că tata caută o cale ceva mai elegantă decât să-i scrie „Te căsătorești cu mine” cu spumă de ras pe capota mașinii.

— Invitațiile la bal au devenit mult mai sofisticate ca în vremurile tale, Gogo, spun eu.

Îi țin isonul și o tachinez, ca să se poate simți iar normal, în urma bombei pe care tocmai a lansat-o tata.

— În vremurile mele? Sunt mai mare decât tine cu numai doi ani.

Se străduiește să vorbească pe un ton relaxat, dar simt încordarea din fundal.

— Când vine vorba de liceu, doi ani sunt ca ani câine. Nu-i așa, Kitty?

O trag spre mine și o îmbrățișez strâns la piept. Ea zbate ca să se elibereze.

— Da, amândouă sunteți niște vechituri, spune Kitty. Pot să mă implic și eu în organizarea propunerii, tată?

— Bineînțeles. Nu pot să mă căsătoresc fără voi. Mai puțin și-i dau lacrimile: Suntem o echipă, nu?

Kitty țopăie ca un copil mic.

— Da! strigă ea bucuroasă.

E înnebunită de fericire și observă și Margot, își dă seama cât de importantă e problema asta pentru ea.

— Când ai de gând s-o ceri? întrebă Margot.

— În seara asta! izbucnește Kitty.

Mă uit la ea cu o privire feroasă.

— Nu! Nu ne-ar ajunge timpul ca să ne gândim la abordarea perfectă. Ne trebuie măcar o săptămână. Oricum, nici măcar nu ai inel. Stai puțin, ai luat cumva un inel?

Tata își dă jos ochelarii și se șterge la ochi.

— Firește că nu. Am vrut să aștept și să discut cu voi mai întâi. Vreau să fiți toate trei de față când o să fac propunerea, așa că o s-o fac vara, când ești aici, Margot.

— E prea departe, se împotrivește Kitty.

— Da, nu aștepta atâta, tată, spune Margot.

— Ei bine, trebuie măcar să mă ajuți să aleg inelul, spune tata.

— Lara Jean se pricepe mai bine la problemele de genul ăsta, spune Margot cu seninătate. Mai mult, eu abia o cunosc pe doamna Rothschild. Nu am nici cea mai vagă idee ce fel de inel i-ar plăcea.

Pe chipul tatei apare o umbră. De vină e acel „abia o cunosc pe doamna Rothschild”.

Imediat încep să o imit pe Hermione, cât pot mai bine.

— „Nu ai nici cea mai vagă idee”? o tachinez eu. P.S. Știi că încă ești americană, Gogo? În America nu folosim expresii atât de simandicoase.

Margot izbucnește în râs; râdem cu toții. Cred că și ea a observat acea umbră, pentru că spune:

— Neapărat să faci o groază de poze ca să pot vedea și eu.

Tata îi spune recunoscător:

— Așa vom face. Vom filma momentul, oricum ar fi el. Doamne, sper să accepte!

— O să accepte, normal că o să accepte, spunem toate trei deodată.

Eu și Margot învelim felile de pizza, o dată în folie de plastic și apoi în folie de aluminiu.

— V-am spus că două pizza sunt prea multe, spune ea.

— Kitty o să le mănânce la gustarea de după școală, spun eu. La fel și Peter.

Arunc o privire spre camera de zi, unde tata și Kitty sunt ghemuiți împreună pe canapea și se uită la televizor. Apoi șoptesc:

— Așadar, de fapt, ce părere ai că tata o s-o ceară în căsătorie pe doamna Rothschild?

— Cred că e nebunie curată, îmi șoptește Margot la rândul ei. Locuiește imediat peste drum, pentru numele lui Dumnezeu! Ar putea să se vadă pur și simplu, ca doi oameni în toată firea. Ce rost are să se căsătorească?

— Poate că-și doresc doar să-și oficializeze relația. Sau poate că o fac de dragul lui Kitty.

— Nici măcar nu se văd de mult timp! Cât a trecut de la prima întâlnire romantică? Șase luni?

— Puțin mai mult. Dar, Gogo, se cunosc de ani de zile. Adună feliile de pizza învelite în folie într-un sac și spune:

— Îți dai seama cât de ciudat o să fie când o să se mutăm cu noi?

Întrebarea mă pune pe gânduri. E adevărat că doamna Rothschild petrece mult timp la noi acasă, dar ar fi altceva să locuiască aici. Ea are propriile obiceiuri de zi cu zi, așa cum le avem și noi pe ale noastre. De exemplu, acasă la ea rămâne încălțată, dar noi ne descalțăm, așa că și ea se descalță când vine în vizită. Dacă stau să mă gândesc, nu a rămas niciodată la noi peste noapte; mereu se întoarce la casa ei la sfârșitul serii. Deci situația ar putea deveni puțin ciudată. De asemenea, are obiceiul să țină pâinea în frigider, fapt ce mă enervează cumplit, și, ca să fiu sinceră, căminele ei, Simone, lasă mult păr și s-a întâmplat să urineze pe covor. Dar adevărul e că, din moment ce nu mă mai duc la UVA, n-am să mai rămân mult aici — am să fiu plecată la facultate.

— Dar niciuna dintre noi n-are să locuiască aici decât uneori, spun eu în cele din urmă. Numai Kitty rămâne aici și ea e entuziasmată până peste cap.

Margot nu răspunde imediat.

— Într-adevăr, par destul de apropiate.

Se duce la congelator, face loc pentru pizza și, cu spatele la mine, îmi spune:

— Nu uita, trebuie să mergem în căutarea unei rochii de bal înainte să plec.

— Aaa, bine!

Parcă acum două secunde eram la cumpărături, în căutarea unei rochii pentru Margot, iar acum e rândul meu.

Tata, care intrase în bucătărie fără să-mi dau seama, întreabă deodată:

— Ce ziceți, ar putea merge și Trina cu voi?

Îmi aruncă o privire plină de speranță. Nu la mine ar trebui să se uite. Eu deja țin la doamna Rothschild. Pe Margot trebuie ea să o cucerească.

Mă uit la Margot, care mă privește cu ochi mari, îngroziți.

— Ăăăm..., spun eu. Cred că de data asta ar trebui să fie doar o chestie între fetele Song.

Tata dă din cap, în semn că înțelege.

— Aha! Am priceput.

Apoi îi spune lui Margot:

— Am putea să petrecem puțin timp împreună înainte să pleci, doar tată și fiică? Poate să mergem afară din oraș cu bicicletele?

— Sună bine, spune ea.

— După ce tata se întoarce cu spatele, Margot îmi șoptește:

— Mulțumesc.

Mă simt puțin nelocală față de doamna Rothschild, dar Margot e sora mea. Trebuie să-i iau ei partea.

Mi se pare că Margot se simte puțin vinovată pentru că nu a luat-o și pe doamna Rothschild în expediția asta în căutarea unei rochii, pentru că tot încearcă să dea impresia că e un eveniment senzațional. A doua zi, după ore, mergem la mall, și Margot anunță că fiecare dintre noi va alege câte două rochii și că va trebui să le probez pe toate, oricum ar fi, după care le vom da note. A scos la imprimantă până și emoji cu thumbs-up și thumbs-down și a confecționat niște palete pe care să le folosim.

Cabina de probă e înghesuită și sunt rochiile peste tot. Margot îi lasă lui Kitty sarcina de a le pune înapoi pe umerăș și de a le aranja, dar Kitty deja a renunțat, ca să poată juca Candy Crush pe telefonul lui Margot.

Aceasta îmi dă mai întâi una dintre rochiile alese de ea — o rochie neagră care cade în falduri, cu umerii scurți și ondulați.

— Ai putea s-o porți pe asta și să-ți strângi părul.

Fără să-și ridice ochii, Kitty spune:

— Eu l-aș aranja în valuri zbârlite.

Margot se strâmbă la ea în oglindă.

— Dar oare mi se potrivește negrul? mă întreb eu.

— Ar trebui să porți negru mai des, spune Margot. Chiar îți vine bine.

Kitty își râcăie o coajă de pe picior.

— Când am să merg eu la bal, am să port o rochie multă, din piele, spune ea.

— În mai e destul de cald în Virginia, spun eu, în timp ce Margot îmi încheie fermoarul. În schimb, ai putea purta rochie de piele cu ocazia reuniunilor din octombrie.

Studiem imaginea mea din oglindă. Corsajul rochiei e prea larg, iar culoarea neagră mă face să arăt ca o vrăjitoare, dar o vrăjitoare îmbrăcată într-o rochie care nu î se potrivește.

— Cred că ai nevoie de țâțe mai mari ca s-o poți purta pe aia, spune Kitty.

Ridică paleta cu thumbs-down.

O privesc încruntată în oglindă. Totuși, are dreptate.

— Da, cred că ai dreptate.

— Mama avea țâțe mari? întrebă Kitty deodată.

— Hmm. Cred că erau mai mici, spune Margot. Poate cât să poarte cupa A?

— Tu cât porți? întrebă ea.

— A B.

Kitty mă studiază atent și spune:

— Și ale Larei Jean sunt mici, ca ale mamei.

— Hei, practic, eu port B! mă plâng eu. Întru la categoria A mare. Un aproape-B. Cineva să-mi deschie fermoarul.

— Tree are țâțe mari, spune Kitty.

— Sunt adevărate? întrebă Margot și îmi coboară fermoarul.

Îmi dau jos rochia și i-o întind lui Kitty ca s-o pună pe umerăș.

— Așa cred.

— Sunt adevărate. Am văzut-o cu sutien și ale ei se țin tesc când stă întinsă și așa îți poți da seama. Alea false rămân în sus, ca niște cupe de înghețată.

Kitty pune iarăși mâna pe telefonul lui Margot.

— În plus, am întregat-o.

— Dacă ar fi false, mă îndoiesc că ți-ar spune ție, zice Margot.

Kitty se încruntă la ea.

— Tree nu mă minte.

— Nu zic că te-ar minți; zic că poate vrea să fie discretă în privința chirurgiei plastice! Și e dreptul ei!

Kitty ridică rece din umeri.

Mă grăbesc să îmbrac următoarea rochie ca să scăpăm de subiectul sânilor doamnei Rothschild.

— De asta ce părere aveți?

Amândouă clatină din cap și întind mâna după paleta thumbs-down în aceeași clipă. Măcar sunt solidare în privința faptului că-mi displace rochia.

— Unde-i cea aleasă de mine? Încearc-o pe-a mea acum.

Alegerea lui Kitty e o rochie albă în fâșii, mulată și fără umeri, pe care n-aș purta-o în veci și își dă seama seama.

— Vreau doar s-o văd pe tine.

O probez ca să-i fac pe plac și ea insistă că e rochia cea mai bună, pentru că vrea s-o aleagă ea pe cea căștigătoare. În cele din urmă, niciuna dintre rochii nu este pe gustul meu, dar asta nu mă deranjează. Mai e încă o lună până la bal și vreau să răscolesc magazinele vintage înainte să mă hotărâsc pentru vreo rochie în care s-a trăit, o rochie care a umblat în multe locuri, căreia i-a fost dat să vadă multe, o rochie pe care ar fi purtat-o Stormy la vreo serată.

Când Margot pleacă a doua zi dimineață spre Scoția, mă pune să-i promit că o să-i trimit poze cu posibile rochii, ca să-și poată da și ea cu părerea. Nu mai spun nimic despre doamna Rothschild, dar e firesc, nu i-ar sta în fire.

Lucas spune:

— Cred că balul de absolvire seamănă mult cu Ajunul Anului Nou.

Eu, el și Chris pierdem vremea în cabinetul medical, pentru că infirmiera a plecat să ia prânzul și nu-i pasă dacă stăm pe canapeaua ei. Din moment ce ne apropiem de finalul ultimului an, toți profesorii au o atitudine destul de generoasă.

— Ajunul Anului Nou e atât de banal, spune Chris cu dispreț, râcâindu-și unghiile.

— Mă lași să termin?

Lucas oftează și o ia de la capăt.

— După cum *ziceam*, balul cedează sub greutatea tuturor așteptărilor pe care i le punem în cârcă. O singură seară perfectă din viața de liceu, de care ar trebui să aibă parte orice adolescent american. Cheltuim atâta timp și bani și ne simțim obligați... nu, simțim chiar că ni se *datorează* o seară de proporții epice. Cum ar fi posibil să se ridice la nivelul unor asemenea așteptări?

Cred că seara perfectă din viața de liceu va fi, în cele din urmă, vreun moment mărunț, întâmplător, pe care

nu l-am plănit și la care nu ne-am așteptat; s-a închinat la plat, pur și simplu. Cred că deja am avut parte de douăsprezece seri perfecte de liceu alături de Peter, apoi n-am nevoie ca balul să iasă perfect. Când mă gândesc la seara balului, mi-l închipui pe Peter îmbrăcat în smoking, purtându-se politicos cu tata și punându-i lui Kevin un buchet de flori de corsaj. Îmi închipui cum facem toții o fotografie în dreptul șemineului. Îmi propun să rog pe Peter să ia un buchet de flori în plus pentru ea.

— Asta înseamnă că nu vii la bal? îl întreb pe Lucas.
— Oftează iar.

— Nu știu. Nici măcar nu e cineva pe-aici cu care să vreau să merg.

— Dacă n-aș fi mers cu Peter, te-aș fi invitat eu, îi spun. Apoi mă uit la Lucas și apoi la Chris: Chiar, ce-ar fi să mergeți împreună?

— Eu nu merg la bal, spune Chris. Probabil că am să mă duc prin cluburi în DC cu gașca de la Applebee's.

— Chris, nu se poate să nu mergi la bal! Cu prietenii de la Applebee's poți să te duci în cluburi oricând. Seara cu balul e una singură.

Ziua mea de naștere e a doua zi după bal și mă simt puțin jignită, din moment ce Chris pare să fi uitat. Dacă se duce prin cluburi în DC, probabil că va rămâne acolo tot weekendul și nici măcar n-o s-o văd tocmai de ziua mea.

— O să fie penibil la bal. Fără supărare. Bine, sunt sigură că tu ai să te distrezi, Lara Jean; partenerul tău e regele balului. Și cum o cheamă pe fata aia cu care ești prietenă? Tammy?

— Pammy, spun eu. Dar n-o să fie distractiv dacă nu ești și tu acolo.

— Vai, ce dulce!
— Meru am zis că o să mergem împreună la balul de absolvire și că o să urmărim cum răsare soarele peste terenul de joacă de la școala primară!

— Poți să-l urmărești cu Kavinsky.
— Nu-i același lucru!

— Calmează-te, spune Chris. Oricum, probabil că o să-ți pierzi virginitatea în seara aia, așa că numai la mine n-o să-ți stea mintea.

— N-am de gând să fac sex în seara balului! spun eu șuierător.

Ochii îmi zboară la Lucas, care se uită la mine cu ochii mari.

— Lara Jean... tu și Kavinsky încă n-ați făcut sex?

Mă uit în jur ca să mă asigur că nu ne ascultă nimeni de pe hol.

— Nu, dar te rog să nu spui nimănui. Nu că mi-ar fi rușine sau mai știu eu ce. Doar că nu vreau să știe toată lumea de treburile mele.

— Înțeleg, firește, dar uau! spune el, pe un ton în continuare șocat. Adică... uau!

— De ce e atât de uau? îl întreb și simt că mi se aprind obraji.

— Tipul e atât de... sexy!

Izbucnesc în râs.

— Asta așa e.

— Există un motiv pentru care e important să faci sex în seara balului, spune Chris. Adică, bine, e vorba și de tradiție, dar, de asemenea, toți sunt îmbrăcați elegant, ai voie să fii plecată toată noaptea... Marea parte dintre oamenii aștia n-o să arate niciodată la fel de bine ca-

seara balului, adică la fel de îngrijiți, și e trist. Sunt niște oi, cu manichiurile și pedichiurile și coafurile...
Cât de banal!

— Tu nu te coafezi niciodată? întrebă Lucas.

Chris își dă ochii peste cap.

— Bineînțeles.

Eu întreb:

— Atunci de ce îi critici pe alți pentru că-și...

— Uite ce e, nu asta e ideea. Ideea e că... Se încrunță.

— Stai, despre ce vorbeam?

— Coafuri, manichiuri, pedichiuri? spune Lucas.

— Înainte de asta.

— Sex? sugerez eu.

— Așa! Ideea e că e un clișeu să-ți pierzi virginitatea în seara balului de absolvire, dar clișeele sunt clișee dintr-un motiv bun. E vorba de un simț practic. Ai voie să stai în oraș toată noaptea, arăți super etcetera, etcetera. E logic atâta tot.

— N-am de gând să fac sex pentru prima oară pentru că-i convenabil și că părul meu arată bine, Chris.

— Corect și așa.

Nu știu sigur, dar îmi închipui că prima mea experiență va avea loc la facultate, în propria mea cameră, ca un adevărat adult. E dificil să-mi închipui că s-ar putea întâmpla acum, acasă, unde sunt Lara Jean, sora și fiica. La facultate, voi fi doar Lara Jean, pur și simplu.

Am hotărât ca tata să-i facă propunerea doamnei Rothschild sâmbătă, după o excursie pe unul dintre traseele lor preferate. O va face imediat lângă o cascadă. Planul e ca eu, Peter și Kitty să ne ascundem în spatele copacilor și să înregistrăm totul, apoi să ieșim la iveală cu un coș de picnic romantic. Tata își făcea griji în privința ideii de a filma, gândindu-se că doamna Rothschild ar putea să refuze, dar Kitty s-a rugat de el.

— Pentru Margot, spunea ea întruna, dar, de fapt, e doar băgăcioasă și vrea să vadă cum decurge întâmplarea.

Bineînțeles, și eu vreau să văd. Peter ni se alătură de dragul călătoriei, la propriu. Ne duce cu mașina.

În acea dimineață, înainte de a pleca să o ia pe doamna Rothschild, tata spune:

— Gașcă, nu cred că va accepta, ați putea să nu filmați?

Eu înfășor cu grijă sendvișuri cu friptură de vită în folie de celofan. Îmi înalț privirea ca să spun:

— Va accepta.

— Promiteți-mi numai că veți pleca discret, spune el.

Se uită la Kitty cu subînțeles.

— S-a făcut, domnule doctor Covey, spune Peter și ia cuba cu el.

Atunci, eu întreb:

— Tată, ai luat inelul?

— Da! Atunci se încruntă: Stai, chiar l-am luat?

Își pipăie buzunarele și-și descheie compartimentul interior al jachetei de ploaie.

— La naiba, l-am uitat!

Și aleargă la etaj. Eu și Peter schimbăm priviri.

— Nu l-am mai văzut pe tatăl tău atât de agitat, spune el, luând un bob de strugure în gură. De obicei e un individ foarte calm.

Îl plesnesc pe Peter peste mâna cu care ia struguri. Kitty fură un bob și spune:

— Toată săptămâna a fost așa.

Tata se întoarce în fugă, cu inelul de logodnă. Eu și Kitty l-am ajutat să-l aleagă. E din aur alb și are fixat un diamant în princess-cut și altele mai mici împrejur. Eu am fost hotărâtă în privința diamantului mare și Kitty a fost hotărâtă în privința celor dimprejur.

Tata pornește ca s-o ia pe doamna Rothschild, iar eu termin de pregătit coșul de picnic. Mă bucur că am un motiv să-l scot la lumină. Nici nu mai știu acum cât timp l-am cumpărat de la o vânzare de vechituri, și nu l-am folosit nici măcar o dată. Pun înăuntru o sticlă de șampanie, un ciorchine perfect de struguri, sendvișurile, o bucată de brânză brie, biscuiți sărați.

— Pune și o sticlă de apă, spune Peter. O să fie deshidratați de la mersul pe jos.

— Și probabil de la cât o să plângă când o să accepte, spune Kitty.

— Oare să le punem muzică când tatăl tău se așază într-un genunchi? propune Peter.

— N-am vorbit despre aspectul ăla al planului și tata își face oricum deja destule griji, spun eu. Nu putem să-l lăsăm să se gândească la faptul că suntem ascunși printre tufișuri, așteptând să le punem muzică. L-ar stingheri prea tare.

— Și, oricum, putem adăuga muzica în postproducție, spune Kitty. Trebuie să putem auzi dialogul.

Îi arunc o privire.

— Katherine, ăsta nu e un film. E viața reală.

Îi las și mă duc la toaleta de la parter și, după ce mă spăl pe mâini, dau să închid robinetul și o aud pe Kitty spunând:

— Peter, după ce pleacă Lara Jean, ai să mai vii să mă vizitezi din când în când?

— Firește.

— Chiar dacă vă despărțiți?

Urmează o pauză.

— Nu ne despărțim.

— Dar dacă vă despărțiți? insistă ea.

— Nu ne despărțim.

Kitty nu-l ia în seamă.

— Pentru că pe Josh nu-l mai vedem, deși și el a zis că o să mai vină în vizită.

— Glumești? întrebă Peter pe un ton batjocoritor. Ai impresia că eu sunt ca Sanderson? Eu? Sunt la cu totul alt nivel. Mă simt jignit doar și pentru că ne compari.

Kitty râde ușurată, într-un fel asemănător unui oftat.

— Mda, ai dreptate.

— Ai încredere, puștoaico. Noi doi avem treaba noastră.

Îl iubesc atât de mult pentru că a zis asta, încât îmi vine să plâng. Peter o să-i poarte de grijă lui Kitty în locul meu, știu sigur.

Tata a spus că vor ajunge la cascadă pe la prânză așa că ar trebui să ajungem acolo pe la 11:45, ca să ne ocupăm pozițiile. În cele din urmă, ajungem puțin mai devreme, la insistențele lui Kitty, ca să nu ne asumăm niciun risc.

Alegem o ascunzătoare suficient de departe, încât doamna Rothschild să nu ne vadă, dar suficient de aproape, încât să-i putem urmări. Eu și Kitty ne ascundem în spatele unui copac și Peter se ghemuiește în spatele altuia din apropiere, cu telefonul în mână, gata să înregistreze. Kitty a vrut să filmeze ea, dar eu am luat hotărârea executivă ca Peter să o facă, pentru că el n-o să fie atât de afectat emoțional de eveniment și nu-i va tremura mâna.

La scurt timp după ora douăsprezece, cei doi apar pe potecă. Doamna Rothschild râde din vreun motiv anume și tata râde mecanic, având pe chip aceeași expresie neliniștită. E haios să-i privim cum interacționează, în timp ce ea nu știe că-i urmărim. Kitty a avut dreptate; chiar că seamănă puțin cu un film. Tata pare puțin mai tânăr când e în preajma ei — poate pentru că-i îndrăgostit. Se plimbă până la fântână și doamna Rothschild oftează de mulțumire.

— Doamne, e minunat aici! spune ea.

— Abia aud ce spun, îmi șoptește Kitty. Cascada e prea zgomotoasă.

— \$\$\$\$. Tu ești cea zgomotoasă.

— Hai să facem o poză, spune tata și-și scoate buzunarele de la jachetă.

— Credeam că te împotrivești selfie-urilor pe temeii mo-ral se face teamă că a pierdut inelul sau că și-a pierdut curajul, dar apoi se așază într-un genunchi. Își drege glasul. A început. O apuc pe Kitty de mână și o strâng puternic. Ochii ei sticlesc. Inima stă să mi se spargă în piept.

— Trina, nu mă așteptam să mă mai îndrăgostesc vreodată. Credeam că șansa mea a trecut și m-am mulțumit cu gândul ăsta, pentru că le aveam pe fete. Nu mi-am dat seama că lipsea ceva. Și atunci ai apărut tu.

Doamna Rothschild și-a acoperit gura cu mâinile. Are lacrimi în ochi.

— Vreau să-mi petrec tot restul vieții cu tine, Trina.

Doamna Rothschild se sufocă cu bomboana, iar tata sare de jos și începe s-o bată puternic pe spate. Trina tușește cumplit.

Din spatele copacului său, Peter șoptește:

— Să merg să-i aplic manevra Heimlich? Știi cum se face.

— Peter, tatăl meu e medic! îi șoptesc drept răspuns. Se descurcă el.

Doamna Rothschild își liniștește tusea, se îndreaptă de spate și își șterge ochii.

— Stai. Mă cereai în căsătorie?

— Încercam, spune tata. Ești bine?

— Da!

Își lovește palmele de obraji.

— Da, adică ești bine, sau da, adică te măriți cu mine? o întreabă tata, doar pe jumătate în glumă.

— Da, mă mărit cu tine! țipă ea, iar tata o cuprinde în brațe și o sărută.

— Am senzația că ar trebui să fie un episod intim, îi șoptesc lui Kitty.

— Face parte din spectacol, îmi șoptește înapoi.

Tata îi oferă cutia cu inelul. Nu aud bine ce spune după aceea, dar, indiferent ce-o fi fost, o face pe doamna Rothschild să râdă ținându-se cu mâinile de burtă.

— Ce spune? mă întreabă Kitty și, în aceeași clipă, Peter spune:

— Ce-a zis?

— Lăsați-mă să aud! Tăceți amândoi! Stricați filmul!

Moment în care doamna Rothschild privește în direcția noastră.

Pisici!

Ne pitim fiecare în spatele propriului copac, după care aud vocea plină de umor sec a tatei, care ne strigă:

— Puteți să ieșiți, gașcă. A acceptat!

Țâșnim din spatele copacilor; Kitty se azvârle în brațele doamnei Rothschild. Se prăbușesc pe iarbă și doamna Rothschild nu mai poate respira de râs, vocea ei răsună pe întinsul pădurii. Îl strâng în brațe pe tata, timp în care Peter încă o face pe cameramanul și filmează momentele astea de dragul posterității, ca un prieten bun ce e.

— Ești fericit? îl întreb pe tata, privindu-l de sub bărbie.

Ochii i s-au umplu de lacrimi, dă din cap și mă strânge mai puternic la piept.

Și uite-așa mica noastră familie se face mai mare.

E prima seară în care luăm cina împreună din ziua cu cererea în căsătorie, și tata pregătește o salată în bucatărie. Noi, fetele, ne petrecem timpul împreună în camera de zi. Kitty își face temele; doamna Rothschild soarbe dintr-un pahar de vin alb. Atmosfera e foarte relaxată — un moment perfect ca să aduc în discuție problema nunții. Am petrecut ultima săptămână gândind planul unui ansamblu decorativ pentru nunta dintre tata și doamna Rothschild: filmul *Mândrie și prejudecată*, un perete întreg plin de trandafiri în spațiul pentru fotografii, filmul *Sinuciderea fecioarelor*, ornamente florale cu sticle de vin, drept aluzie la cramele din Charlottesville.

Când îi prezint planul doamnei Rothschild pe laptopul meu, ea pare ușor îngrijorată. Lasă jos paharul cu vin și se uită mai atent la ecran.

— E minunat, Lara Jean! Foarte frumos. Te-ai gândit mult la problema asta!

De fapt, m-am gândit atât de mult, încât am lipsit de la meciul de lacrosse al lui Peter de săptămâna asta și de la o vizionare nocturnă de filme acasă la Pammy. Dar e

important. Bineînțeles, nu spun nimic din toate acestea cu voce tare; doar zâmbesc extaziată.

— Viziunea asta se potrivește cu gândurile tale?

— Ei bine... ca să fiu sinceră, cred că ne gândeam să mergem doar noi la cununie. Deja e o durere de cap să-mi vând casa și să-mi dau seama cum să fac să-mi încap toate catrafusele aici.

Tata iese din bucătărie ținând în mâini un bol din lemn pentru salate. Spune cu umor sec:

— Deci, căsătoria cu mine e o durere de cap?

Doamna Rothschild își dă ochii peste cap.

— Știi ce vreau să spun, Dan! Parcă tu ai avea timp să pui la cale o nuntă serioasă. Soarbe din vin și se uită la mine: Atât eu, cât și tată tău am mai fost căsătoriți și niciunul dintre noi nu prea își dorește să facem mare tăărăboi. Probabil că am să port una dintre rochiile pe care le am deja.

— *Normal* că ar trebui să facem mare tăărăboi. Ai idee câți ani i-au trebuit tatei ca să găsească pe cineva care să-i accepte mesele gătite și să se uite la documentarele lui? Clatin din cap: Doamnă Rothschild, sunteți un miracol. Asta *trebuie* să sărbătorim. Îl strig pe tata, care a dispărut iarăși în bucătărie: Ai auzit, tată? Doamna Rothschild vrea să mergeți la *primărie*. Te rog să o convingi să renunțe la astfel de gânduri.

— Vrei, te rog, să nu-mi mai zici „doamna Rothschild”? Din moment ce am să devin mama ta vitregă diabolică, ai putea măcar să-mi spui Trina. Sau Tree. Cum ți se pare mai potrivit.

— Ce zici de Mama Vitregă? propun eu cu nevinovăție. Mi se pare destul de potrivit.

Se face că mă lovește.

— Fată! Nu mă pun să te zgârii! Mă feresc, chicotind.

— Să revenim la subiectul nunții. Nu-mi dau seama dacă asta e o problemă delicată, dar ai păstrat pozele de la prima căsătorie? Aș vrea să văd în ce stil te-ai îmbrăcat.

Doamna Rothschild afișează pe chip o expresie îndurerată.

— Cred că le-am aruncat pe toate. S-ar putea să am vreo poză ascunsă printr-un album. Slavă Domnului că m-am măritat înainte să ajungă canalele de social media la modă. Îți închipui cum ar fi să divorțezi și să fii nevoită să ștergi toate pozele de la nuntă?

— Nu aduce ghinion dacă vorbim despre divorț în timp ce planificăm nunta?

Doamna Rothschild râde.

— Ei, atunci suntem deja pierduți.

Probabil că arăt îngrijorată, pentru că spune:

— Glumesc! Am să scotocesc după o poză de la nuntă ca să ți-o arăt, dacă vrei, dar, sinceră să fiu, nu prea sunt mândră de ea. Pe vremea aia era la modă să-ți dai pleoapele cu mult fard și am cam exagerat. În plus, am folosit creion de buze de culoarea ciocolatei și ruj sclipitor, după cum se făcea pe la începutul anilor 2000, dacă știi.

Încerc să păstrez o expresie neutră a feței.

— Aha, bine atunci. Și rochia?

— Cu un singur umăr și fusta tip sirenă. Îmi făcea fundul să arate nemaipomenit.

— Înțeleg.

— Nu mă mai judeca!

Tata își așază mâna pe umărul ei.

— Dar dacă am face nunta aici, acasă?

— Adică în curte?

Se gândește.

— Cred că ar putea fi o experiență plăcută. Un mic grătar, numai cu familia și cu câțiva prieteni?

— Tata nu are prieteni, spune Kitty din celălalt capăt al camerei de zi, ținând în poală un manual de matematică.

Tata o privește încruntat.

— Ba am prieteni, să știi. Îl am pe doctorul Kang de la spital și pe Marjorie și pe mătușa D. Dar... ăăă... da, s-ar putea ca grupul meu de invitați să fie restrâns.

— Mai e și mamaia, spune Kitty și atât tata, cât și doamna Rothschild par să tresară când amintesc de mamaia.

Bunica noastră dinspre tată nu e cea mai prietenoasă persoană.

— Nu uita de bunica, spun și eu.

Bunica și doamna Rothschild s-au cunoscut de Ziua Recunoștinței și, deși tata nu i-a prezentat-o în mod explicit drept iubită, bunica are mintea brici și nu-i scapă nimic. A început s-o interogheze la sânge, a întreat-o dacă are și ea copii, de cât timp era divorțată, dacă avea datorii de pe urma vreunui împrumut studentesc. Doamna Rothschild a reușit în mare măsură să-i țină piept și, când am condus-o pe bunica la mașină ca să-mi iau la revedere, a spus că doamna Rothschild „nu e rea”. A spus că se îmbrăca un pic cam tinerește, având în vedere vârsta ei, dar și că avea multă energie și un fel de lumină interioară.

— Deja am trăit povestea cu nunta serioasă, spune doamna Rothschild. Și din partea mea vor fi puțin invitați. Câțiva prieteni de la facultate, Shelly, de la serviciu. Sora mea, Jeanie, prietenii mei de la SoulCycle.

— Putem să-ți fim domnișoare de onoare? întrebă Kitty și doamna Rothschild izbucnește în râs.

— Kitty! Nu poți să pui o întrebare ca asta, pur și simplu. Însă mă uit la doamna Rothschild și aștept să văd ce zice.

— Sigur, spune ea. Lara Jean, ai fi de acord?

— Ar fi o onoare pentru mine, spun eu.

— Deci voi trei, fetelor, și prietena mea Kristen, pentru că o să mă omoare dacă nu îi propun.

Bat din palme.

— Bun. Dacă am stabilit problema asta, să revenim la subiectul rochiei. Dacă va fi vorba de o nuntă în curtea înfățișarea rochiei.

— Numai să aibă mâneci, ca să nu-mi fluture aripile de liliac încoala și-ncoace, spune ea.

— Doamnă Roth... adică Trina, nu ai aripi de liliac, spun eu.

E într-o formă foarte bună datorită exercițiilor Pilates și SoulCycle.

Privirea lui Kitty se luminează.

— Ce sunt aripile de liliac? Sună scârbos.

— Vino și-am să-ți arăt.

Kitty se supune și doamna Rothschild își înalță brațul și-și întinde pielea; apoi, în ultima clipă, o prinde pe Kitty și începe s-o gădile. Kitty râde de moare și râde și doamna Rothschild.

Spune cu respirația întretăiată:

— Scârbos? Te învăț eu minte s-o faci scârboasă pe viitoarea ta mamă vitregă diabolică.

Niciodată nu l-am văzut pe tata mai fericit.

În acea seară, în baia noastră, Kitty se spală pe dinți și eu îmi curăț fața cu o cremă exfoliantă nouă pe care am comandat-o de pe un website coreean de cosmetice. E din coji de nucă și afine.

— Borcane de gem și fețe de masă din pânză cadrilată, dar elegante, mă gândesc eu.

— Borcanele de gem sunt răsuflăte, spune Kitty. Uită-te pe Pinterest. Absolut toată lumea face chestia cu borcane de gem.

Cuvintele ei par să fie adevărate.

— Ei bine, neapărat am să port o coroniță de flori pe cap. Nu-mi pasă dacă zici că și coronițele sunt răsuflăte.

Spune fără loc de replică:

— Nu poți să porți o coroniță de flori.

— De ce nu?

Scuipă pasta de dinți.

— Ești prea mare. Alea sunt pentru fetele care merg înaintea miresei cu buchete de flori.

— Nu, nu-ți imaginezi corect. Nu mă gândeam la floarea-miresei. Mă gândeam la trandafiri mici roz și de culoarea piersicii, cu multă verdeață. Verdeață de un verde-pal, știi genul?

Kitty scutură hotărât din cap.

— Nu suntem zâne într-o pădure. E prea drăgălaș. Sunt sigură că Gogo o să fie de acord cu mine.

Și eu am prezentimentul neplăcut că o să-i dea dreptate. Mă hotărâsc să las deoparte disputa asta deocamdată. N-am cum să câștig azi.

— În privința rochiilor, mă gândeam să purtăm ceva vintage. Nu de un alb ușor cenușiu, ci de un alb-gălbui, ca pătat de ceai. Cum sunt cămășile de noapte. Foarte

eteric — nu ca pentru zâne, mai degrabă ca pentru ființe celeste.

— Eu am să port smoching.

Mai că mă înec.

— Ce?

— Smoching. Cu converși pe măsură.

— Peste cadavrul meu!

Kitty ridică din umeri.

— Kitty, n-o să fie nuntă la papion. Un smoching n-o să arate bine la o nuntă în curte! Trebuie să ni se potrivească la toate trei costumația! Fetele Song!

— Deja le-am spus lui Tree și tatei și amândurora le place mult ideea să mă îmbrac în smoching, așa că vezi-ți de treabă.

Are expresia aia pe chip, privirea aia încăpățanată pe care o are atunci când e cu adevărat hotărâtă să rămână pe poziție. Ca un taur.

— Atunci măcar poartă un costum din bumbac din acela ondulat. O să fie prea cald ca să porți smoching și bumbacul ăla e răcoros, lasă aerul să treacă.

Eu am făcut o concesie și sunt de părere că ar trebui să facă și ea, dar nu.

— N-ai dreptul să hotărăști mereu totul, Lara Jean. Nu e nunta ta.

— Asta știi!

— Ei bine, nu uita.

Întind mâinile s-o scutur pe Kitty, dar ea iese agasată din baie înainte să apuc s-o prind. Îmi strigă înapoi:

— Tu preocupă-te de viața ta!

Astăzi, la liceu, se dă liber mai devreme și traversez culoarul grăbită ca să ajung la dulapul lui Peter, când, deodată, doamna Duvall mă oprește.

— Lara Jean! Vii la adunarea din seara asta?

— Ăăă...

Nu țin minte să fi auzit ceva despre vreo adunare. Doamna Duvall țâțâie la mine.

— Ți-am trimis săptămâna trecută un e-mail ca să-ți amintesc! E o mică întrunire între elevii locali care au fost admiși la William & Mary. Vor veni câțiva de la liceul nostru, dar mulți și de la alte licee. E o ocazie bună să-ți faci cunoștințe înainte să mergi acolo.

— A...

De fapt, am văzut e-mailul, dar am uitat complet de el.

— Aș vrea mult să vin, dar nu pot, pentru că am... ăăă... un angajament față de familie.

Ceea ce e oarecum adevărat. Eu și Peter mergem la o vânzare de patrimoniu în Richmond — el trebuie să ia niște măsuțe de cafea pentru magazinul de mobilă veche

al mamei sale, iar eu caut o masă pe care să așezăm tortul la nunta tatei și a Trinei.

Doamna Duvall mă privește îndelung și spune: — Ei bine, sunt convinsă că vor mai fi întâlniri. Mulți elevi ar da orice ca să fie în locul tău, Lara Jean, dar sunt sigură că deja știi asta.

— Știu, o asigur eu și apoi plec în grabă ca să mă întâlnesc cu Peter.

Vânzarea se dovedește a fi un eșec — cel puțin, pentru mine. Peter ia măsuțele, dar eu nu văd nimic potrivit pentru o nuntă eterică în curte. E un dulap cu sertare care ar fi o opțiune, poate dacă l-aș vopsi sau dacă aș picta pe el câțiva boboci de trandafir, dar costă 300 de dolari și îmi inchipui că tata și Trina s-ar împotrivi din cauza prețului. Pentru orice eventualitate, îi fac o poză.

Eu și Peter mergem la un restaurant numit Croaker's Spot, despre care am citit pe internet, și comandăm pește prăjit și turte de mălai cu unt, imbibate în sos dulce.

— E fain în Richmond, spune el, ștergându-și sosul de pe bărbie. Păcat că William & Mary nu e în Richmond. E și mai aproape de UVA.

— E o diferență de numai 30 de minute, spun eu. Ori-cum, m-am mai gândit și n-am să aștept nici măcar un an întreg ca să vin la UVA. Încep să număr lunile pe de-gete: De fapt, sunt vreo nouă luni. Și am să vin acasă în vacanța de iarnă, după care va fi vacanța de primăvară.

— Exact, spune el.

Când ajung acasă, e deja întuneric, iar tata, Trina și Kitty stau la masa din bucătărie și se apropie de sfârșitul cinei. Când intru în încăpere, tata se ridică:

- La loc, îți pun și ție mâncare. Le face cu ochiul celorlalți și spune: Trina a pregătit puiul ei cu lămâie.
- Puiul cu lămâie al Trinei conține doar piept de pui cu sos de lămâie, prăjit în ulei Pam, dar e specialitatea ei și e destul de bun. Mă așez pe un scaun și spun:
- Mersi, dar am mâncat o grămadă.
- Au servit cina la întrunire? Întreabă tata și se așază la loc. Cum a fost?
- De unde știi de întrunire? îl întreb și mă aplec ca să-l mângâi pe câinele Trinei, Simone, care m-a urmat până în bucătărie și acum stă la picioarele mele, sperând să primească vreun rest de mâncare.
- Ne-au trimis o invitație prin poștă. Am lipit-o pe frigider!
- A, pardon. Nu m-am dus. Am fost cu Peter la Richmond ca să căutăm o măsuță pentru tortul de nuntă.
- Tata se încruntă.
- Ai fost tocmai până în Richmond în mijlocul săptămânii? Ca să iei o masă pentru tort?
- Vai, nu! Îmi scot imediat telefonul ca să le arăt.
- E cam scump, dar am putea umple ochi sertarele cu trandafiri și să le lăsăm întredeschise. Chiar dacă nu cumpărăm dulapul ăsta, dacă îți place, sunt convinsă că așa putea să găsec ceva asemănător.
- Tata se apleacă, să se uite.
- Sertare pline ochi cu trandafiri? Îmi sună foarte scump și nu ar fi un gest tocmai responsabil din punct de vedere ecologic.
- Ei bine, poate punem margarete, deși nu prea ar avea același efect. Îi arunc o privire lui Kitty și spun în continuare: Vreau să revin la subiectul rochiilor pentru domnișoarele de onoare.

- Stai puțin, eu vreau să revin la faptul că ai lipsit de la întâlnirea pentru facultate, ca să mergi la Richmond, intervine tata.
- Nu-ți face griji, tată, sunt sigură că vor mai fi zeci de întâlniri până la toamnă, îi spun eu. Kitty, în privința rochiilor...
- Fără să-și înalțe măcar privirea, Kitty spune:
- N-ai decât să porți tu costumația aia gen cămașă de noapte.
- Aleg să nu iau în seamă faptul că i-a spus costumației mele cămașă de noapte și-i spun:
- N-o să arate bine dacă mă îmbrac doar eu așa. Frumusețea reiese din ansamblu. Trebuie să ne potrivim toate, să fim eterice, ca niște îngeri. Așa o să aibă un aspect aparte, va deveni un moment deosebit. Dacă numai eu mă îmbrac așa, n-o să mai iasă. Trebuie să ne îmbrăcăm la fel toate trei.
- De câte ori trebuie să mai spun cuvântul „eteric“ ca lumea să înțeleagă care va fi atmosfera la nuntă?
- Kitty spune:
- Dacă vrei să fim un ansamblu, te invit să porți și tu smoching. N-aș avea nimic împotriva.
- Inspir adânc ca să nu încep să răcnesc la ea.
- Ei bine, hai să vedem ce părere are Margot despre toate astea.
- Nici Margot n-ar avea nimic împotriva.
- Kitty se ridică de la masă ca să-și pună farfuria în chiuveță și, când îmi întoarce spatele, ridic mâinile și mă prefac că o strâng de gât.
- Te-am văzut, spune ea.
- Aș putea să jur că are ochi în ceafă.
- Trina, tu ce părere ai? Întreb eu.

— Sinceră să fiu, îmi pasă câtuși de puțin ce purtați, dar trebuie să le ceri părerea și lui Margot și lui Kristen. Poate că au și ele ideile lor.

Spun cu mare grijă:

— Ca să știi, se zice „nu-mi pasă câtuși de puțin”, nu „îmi pasă câtuși de puțin”. Pentru că, dacă îți pasă câtuși de puțin, atunci înseamnă că îți pasă.

Trina își dă ochii peste cap, iar Kitty se așază înapoi pe scaun și spune:

— De ce te porți așa, Lara Jean?

Îi dau un ghiont în coaste. Trinei îi spun:

— Kristen e femeie în toată firea, așa că sunt sigură că o să fie de acord, indiferent ce facem noi, copiii. Ea e adultă.

Trina nu pare atât de sigură.

— N-o să accepte nimic care nu-i acoperă brațele. O să încerce să te convingă să adaugi un cardigan.

— Ăă... nici gând!

Trina ridică mâna.

— Trebuie să discuți problema cu Kristen. Ți-am zis, îmi pasă câtuși de puțin.

Se uită la mine cu ochii cruciș și încep să râd și râde și Kitty.

— Stai așa, putem vorbi despre întâlnirea asta la care nu te-ai dus? întrebă tata încruntat. Mi s-a părut că ar fi un eveniment foarte plăcut.

— Am să merg la următoarea, îi promit eu.

Firește că nu vorbesc serios.

Nu are rost să mă duc la întâlnirile astea și să mă atașez de oamenii aceia, din moment ce n-am să rămân acolo decât nouă luni.

După ce îmi pregătesc un castron cu înghețată, urc la etaj și-i trimit un mesaj lui Margot ca să văd dacă e trează. E trează, așa că o sun imediat ca să văd dacă e trează. Problema rochiilor și descopăr că Kitty avea dreptate: lui Margot îi e indiferent.

— Am să port ce vreți voi să port, spune ea.

— Cele mai fierbinți locuri din iad sunt pregătite pentru cei care rămân pe poziții neutre în momentele de criză, spun eu și-mi ling lingura.

Margot râde.

— Credeam că cele mai fierbinți locuri din iad sunt pregătite pentru femeile care nu le ajută pe celelalte femei.

— Ei bine, probabil că iadul are multe încăperi. Serios, nu crezi că Kitty o să arate caraghios în smoching? E o nuntă în curte. Atmosfera trebuie să fie eterică!

— Nu cred că o să arate mai caraghios ca tine, dacă ai să porți o coroniță de flori de una singură. Las-o și tu să poarte smoching și tu poartă coronița, iar eu am să fiu neutră. Pe bune, nici nu văd sensul ca eu să fiu domnișoară de onoare, din moment ce abia mă cunosc cu doamna Rothschild. Adică îmi dau seama că a propus asta ca să facă un gest frumos, dar chiar nu e nevoie. E puțin cam mult.

Acum îmi pare rău că am tulburat apele și că am insistat cu toată chestia cu smoching-versus-coroniță. Atât ar mai trebui, ca Margot să-și pună problema să nu vină la nuntă. În cel mai bun caz, are o atitudine căldicică față de Trina. Imediat spun:

— Ei, nu trebuie neapărat să purtăm coronițe din flori. Noi două am putea purta rochii simple și Kitty își poate purta smochingul și o să fie bine.

- Cum a fost întâlnirea pentru William & Mary de azi?
- Ti-ai făcut vreo cunoștință faină?
- Cum de știe toată lumea de întâlnire, mai puțin eu?
- Invitația era pe frigider.
- Al! Nu m-am dus.
- Urmează o pauză.
- Lara Jean, ai făcut depozitul pentru William & Mary?
- Am să-l fac în curând! Termenul e abia pe 1 mai.
- Te gândești să nu te mai duci?
- Nu! Pur și simplu, n-am apucat să-l fac. Am avut cam multe pe cap cu organizarea nunții și celelalte.
- Din câte aud, nunta devine destul de serioasă. Credeam că nu vor decât să facă un eveniment simplu.
- Cântărim toate opțiunile. Va fi oricum simplu. Sunt doar de părere că ar trebui să fie o zi deosebită, pe care s-o ținem minte toată viața.

După ce încheiem conversația, cobor la parter ca să-mi las castronul în chiuvetă și la întoarcere trec prin camera de zi, unde deasupra căminului e agățat portretul de nuntă al părinților noștri. Mama poartă o rochie dantelată cu umeri scurți și cu fusta în falduri. Are părul prins în coc într-o parte, din care atarnă câteva șuvițe libere. În urechi are cercei cu diamant pe care niciodată n-am văzut-o să-i poarte în viața de zi cu zi. Nu purta bijuterii decât foarte rar și nici nu obișnuia să se machieze. Tata e îmbrăcat într-un costum cenușiu, și încă n-are fire albe în păr; obrajii lui sunt netezi ca o coajă de măr, fără țepii scurți de barbă. Ea arată așa cum mi-o amintesc, dar el pare mult mai tânăr.

Deodată, îmi dau seama că va trebui să mutăm portretul. Ar fi prea jenant ca Trina să fie nevoită să-l privească zi de zi. Acum nu pare s-o deranjeze, dar, când

se va muta aici, după ce se căsătoresc, sunt sigură că o să fie de altă părere. Aș putea să-l atâr în camera mea, cu toate că și Margot s-ar putea să-l vrea. Aș putea s-o întreb când se întoarce.

Prietena Trinei, Kristen, vine în vizită după cină spre sfârșitul săptămânii, înarmată cu o sticlă de vin rosé și cu un teanc de reviste de nuntă. Auzind-o pe Trina vorbind despre Kristen, îmi imaginasem o femeie foarte înaltă și intimidantă, dar e de aceeași înălțime cu mine. Are părul castaniu, tuns scurt, până deasupra umerilor, și pielea măslinie. Sunt impresionată de colecția ei de reviste *Martha Stewart Weddings* — o colecționează de ani de zile.

— Te rog doar să nu îndoi colțurile, spune ea, fapt ce mă face să mă încrunt.

De parcă mi-ar putea trece așa ceva prin minte.

— Cred că ar fi bine să vorbim întâi despre petrecerea pentru mireasă, spune ea.

Îl mângâie pe Jamie Fox-Pickle; câinele îi stă cu capul blond-roșcat în poală. N-am mai văzut niciodată să se atașeze de un străin atât de repede, fapt pe care-l consider a fi un semn bun. Spun:

— Mă gândeam că o serată cu ceai ar putea fi distractivă. Aș pregăti minisendvișuri cu pâine fără coajă și chifle mici, cât să le mănânci dintr-o înghițitură, și unt...

— Mă gândeam să facem o petrecere SoulCycle, spune Kristen. Aș da comandă pentru niște maiouri pe care să scrie în culoare fluorescentă „Echipa Trina“. Am putea închiria întreaga sală de exercițiu!

Mă străduiesc să nu par dezamăgită și doar dau din cap, murmurând:

— Hmm...

— Dragelor, ambele idei îmi sună foarte bine, dar eu mă gândeam să nu organizăm nicio petrecere pentru mireasă, intervine Trina.

Kristen se uită la ea cu gura căscată, după cum face și eu. Trina zâmbește cu regret și ne explică:

— Deja avem prea multe catrafuse. Ideea petrecerii pentru mireasă e ca ea să primească tot ce-i va trebui pentru locuința ei, și mie nu-mi vine în minte nimic de care am avea nevoie.

— Nu avem aparat de înghețată, spun eu.

De ceva timp îmi doresc să experimentez cu înghețata, dar aparatul pe care-l vreau eu costă mai mult de 400 de dolari.

— Și tata vorbește întruna de aparatele pentru paste.

— Putem să ni le cumpărăm singuri. Doar suntem oameni mari.

Kristen deschide gura ca să protesteze, dar Trina spune:

— Kris, sunt hotărâtă în privința asta. Fără petrecere pentru mireasă. Am peste 40 de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Am trăit deja tevatura asta.

Kristen spune țeapăn:

— Nu văd ce legătură are. Scopul petrecerii pentru mireasă e să o faci să se simtă specială și îndrăgită. Dar bine, fie! Dacă e atât de important pentru tine, n-o să dăm petrecere.

— Îți mulțumesc, spune Trina.

Se apleacă și o cuprinde pe Kristen cu brațul pe după umeri, iar ea o privește sever.

— Dar în privința petrecerii de burlăcie nu negociez. Trebuie neapărat să organizăm o petrecere de burlăcie. Punct.

Trina zâmbește și spune:

— Aici nu mă împotrivesc. Poate folosim ideea ta cu SoulCycle pentru petrecerea asta.

— Nici gând! Trebuie să ne facem de cap. Deci, mergem la Vegas, am dreptate? Îți place la nebunie Vegasul. Am să le trimit fetelor un e-mail în seara asta, pentru ca soțul lui Sarah să ne poată obține un apartament la Bellagio...

— Trebuie să refuz ideea cu Vegasul, spune Trina. Petrecerea trebuie să aibă loc în zonă și să fie ceva cuminte, ca să poată veni și fetele.

— Care fete? întreabă Kristen vehement.

Trina mă arată pe mine.

— Fetele mele.

Îmi zâmbește timid, iar eu îi zâmbesc la rândul meu și mă simt caldă pe dinăuntru.

— Dacă am face karaoke? propun eu și Trina bate din palme de încântare.

Lui Kristen îi cade falca.

— Fără supărare, Lara Jean, dar ce naiba se petrece aici, Trina?! Nu poți să-ți inviți viitorii copii vitregi la petrecerea ta de burlăcie. Pur și simplu, nu e corect. O să sărbătorim așa cum trebuie să se sărbătorească la petrecerile astea. Ca în vremurile bune —, adică să ne îmbătăm crișă și să aruncăm hainele de pe noi, ca să-ți poți trăi din plin ultimele clipe de femeie nemăritată.

Trina se uită la mine și clatină din cap:

— Ca să știi și tu, nu am făcut niciodată așa ceva. Lui Kristen îi spune: Kris, nu-i privesc ca pe niște viitori copii vitregi. Sunt doar... fetele. Dar nu-ți face griji. O să ne distrăm. Margot e la facultate și Lara Jean nu mai are mult. Putem să le expunem la puțin vin sangria și Chardonnay.

— Chiar că-ți place vinul alb, spun eu și Trina mă la vește ușor pe umăr.
Kristen oftează zgomotos.

— Păi și cu cea micuță cum rămâne?
— Kitty e foarte matură la vârsta ei, spune Trina.
Kristen își încrucișează brațele.

— Pun piciorul în prag. Nu poți să duci un copil la petrecerea de burlăcie. Nu e normal.
— Kris!

Cred că ar trebui să intervin.

— Eu sunt de acord cu Kristen pe tema asta. Nu vom putea s-o luăm pe Kitty cu noi la karaoke. E prea mică. N-o să primească o fată de unșpe ani.

— Dar va fi atât de dezamăgită!

— N-o să moară, spun eu.

Kristen soarbe din rosé-ul ei și spune:

— Dezamăgirile le fac bine copiilor; îi pregătesc pentru lumea reală, unde nu toate se învârt în jurul lor și al sentimentelor lor.

Trina își dă ochii peste cap.

— Dacă tu pui piciorul în prag în privința participării lui Kitty la petrecerea de burlăcie, eu pun piciorul în prag în privința penisurilor. Vorbesc serios, Kris. Fără torturi cu penisuri, fără paie în formă de penis, fără paste-penis. Fără penisuri, punct.

Mi se înroșesc obraji. Există ceva numit paste-penis?

— Fie!

Kristen se bosumflă:

— Bine, atunci. Putem să trecem la subiectul nunții în sine, vă rog?

Fug să-mi iau laptopul și afișez colajul meu conceptual, moment în care Kitty hotărăște să ne onoreze cu

prezența ei. Până acum a stat în camera de zi și s-a uitat la televizor.

— Unde am ajuns cu planificarea? vrea ea să știe.

— Hai să vorbim despre mâncare!
— Ce ziceți de chioșcuri ambulante? propun eu. De exemplu, un chioșc de gofre?

Kristen își țuguie buzele.

— Mă gândeam la un grătar. Trinei îi plac la nebunie grătarele.

— Hmm, spun eu. Dar mulți oameni fac grătar, nu? E cam...

— Răsuflat? sugerează Kitty.

— Voiam să zic banal.

Dar, da.

— Dar Trinei îi plac mult grătarele!

— Gașcă, puteți să nu mai vorbiți despre mine ca și cum n-aș fi aici? spune Trina. E adevărat, îmi plac grătarele. Și am putea folosi borcane de gem?

Mă aștept ca Kitty să denigreze iarăși borcanele de gem, dar ea nu zice nimic de genul ăsta. Spune:

— Ce ziceți să punem flori comestibile în băuturi?

Sunt destul de sigură că asta e una dintre ideile mele, pe care ea doar mi-a furat-o.

Trina începe să danseze pe scaun.

— Da! Îmi place!

Eu mă grăbesc să adaug:

— Am putea pregăti un bol de punci și să punem câteva flori să plutească.

Kristen mă privește aprobator.

Încurajată, spun cu încredere:

— Cât despre torturi, o să ne trebuiască un tort de nuntă și un tort al mirelui.

— Chiar ne trebuie două torturi? Întreabă Trina, răsucindu-și unghia. N-o să avem atât de mulți invitați.

— Aici suntem în Sud; trebuie să avem un tort al minii. Tortul tău mă gândeam să-l facem galben și cu glazură de cremă de unt cu zahăr și vanilie.

Trina îmi zâmbește luminos. E genul ei preferat de tort, torturile simple. Nu e chiar atât de interesant să-l prepari, dar e preferatul ei.

— Cât despre tortul tatei... un tort cu biscuiți de mentă. E un tort de ciocolată cu glazură de mentă și cu biscuiți de mentă sfărâmați deasupra.

Am așa o viziune pentru tortul ăsta!

De data asta, Kitty e cea care dă din cap aprobator. Mă simt în largul meu așa cum nu m-am mai simțit de săptămâni întregi.

Kitty amestecă oă de diferite culori pe o farfurie de carton, în timp ce eu caut modele de „cocuri ale personalităților” ca să hotărâsc cum să-i aranjez părul Trinei cu ocazia nunții. Sunt întinsă pe canapea, rezemată cu capul de o grămadă de perne adunate în spatele meu, iar ea stă pe jos, înconjurată de sticlute cu oă. Deodată, mă întrebă:

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă, să zicem, tata și Trina fac un copil și copilul seamănă cu tata?

Kitty se gândește la tot felul de lucruri care mie nu mi-ar veni în minte nicidecum. Nu m-am gândit deloc la problema asta — că ar putea face un copil și că s-ar putea ca acest copil ipotetic să nu semene cu noi. Copilul ar semăna numai cu tata și cu Trina. Nimeni n-ar fi nevoit să se întrebe cui îi aparține sau să stea să se gândească cui îi aparține care copil. Ar presupune, pur și simplu.

— Dar amândoi sunt atât de în vârstă, spun eu.

— Trina are 43 de ani. La 43 de ani poți să rămâi însărcinată. Mama lui Maddie tocmai a născut, și are 43 de ani.

— Adevărat...

— Dacă e băiat?

Tata să aibă un băiat! E un gând cutremurător. Nu prea e un tip sportiv, nu tocmai în sensul obișnuit, masculin. Adică îi place să meargă cu bicicleta, iar primăvara joacă tenis la dublu. Dar sunt sigură că sunt anumite activități pe care ar vrea să le facă împreună cu un fiu pe care nu le face cu noi pentru că nu ne interesează pe niciuna. Poate pescuitul? Nu-l interesează fotbalul. Până și pe Trina o interesează mai mult.

Când mama era însărcinată cu Kitty, Margot își dorea încă o soră, dar eu mi-am dorit un frate. Fetele Song și micul lor frățior. Până la urmă, ar fi frumos să primim acel frățior. Mai ales că eu n-o să fiu acasă și n-o să fiu nevoită să-i ascult țipetele în toila nopții. Eu o să am doar ocazia să cumpăr papucei din lână și pulovere cu vulpi roșii sau cu iepurași.

— Dacă i-ar pune numele Tate, i-am putea spune Tater-Tot¹, mă gândesc eu.

Două pete roșietice îi apar lui Kitty pe obraji și uite-așa, deodată, îmi pare mică, așa cum întotdeauna mi-am închipuit-o în minte: un copil mic.

— Nu vreau să fac încă un copil. Dacă fac vreun copil, eu o să fiu la mijloc. O să fiu un nimic.

— Hei! protestez eu. Eu sunt în mijloc în momentul de față!

— Margot e cea mai în vârstă și mai deșteaptă, iar tu ești cea mai frumoasă.

Eu sunt cea mai frumoasă?? Kitty crede că eu sunt cea mai frumoasă? Mă străduiesc să nu par prea fericită, pentru că încă vorbește.

— Eu sunt doar cea mai mică. Dacă fac un copil, nu voi mai fi nici măcar atât.

¹ „Cartofel”, mai exact, un soi de cartof prăjit și gratinat (N.T.).

— Îmi las jos calculatorul.

— Kitty, ești mult mai mult decât cea mai mică fată Song. Tu ești fata Song neimblânzită. Cea bătaioasă. Cea țepoasă.

Kitty strânge din buze, chinându-se să nu zâmbească. Adaug:

— Și, orice-ar fi, Trina te iubește; te va iubi mereu, chiar dacă ar face un copil, ceea ce nu cred că o să se întâmple. Mă opresc, apoi zic: Stai puțin, ai vorbit serios când ai zis că sunt cea mai frumoasă?

— Nu, îmi retrag cuvintele. Probabil că eu o să fiu cea mai frumoasă când o să ajung la liceu. Tu poți să fii cea mai cumsecade.

Sar de pe canapea și o apuc de umeri, ca și cum aș vrea s-o scutur, iar ea izbucnește în chicote.

— Nu vreau să fiu cea mai cumsecade, spun eu.

— Dar ești.

Nu o spune ca pe o insultă, dar nici chiar ca pe un compliment.

— Ce-ai vrea să ai dintre calitățile mele? continuă ea.

— Îndrăzneala ta.

— Și ce altceva?

— Nasul tău. Ai un nas mic, ca un bulgăraș.

— I-l ating cu degetul.

— Tu ce calități ai vrea să ai de-ale mele? o întreb.

Kitty ridică din umeri.

— Nu știu.

Apoi izbucnește în râs și eu o scutur de umeri.

Mai spre seară, încă mă gândesc la toate astea. Nu m-am gândit că tata și Trina ar putea face un copil. Dar Trina nu are copii, numai pe „bebelușul ei îmblănit”, Simone, câinele ei golden retriever. S-ar putea să-și

dorească un copil al ei. Iar tata n-a vorbit niciodată despre așa ceva, dar poate că ar vrea și el să mai încerce o dată să facă un băiat? Copilul ar fi mai mic ca mine ca optsprezece ani. Ce gând bizar! Dar și mai ciudat: Sunt destul de mare încât să am propriii copii.

Ce ne-am face eu și Peter dacă aş rămâne însărcinată? Nici măcar nu pot să-mi închipui cum ar fi. Nu văd decât expresia de pe chipul tatei în momentul în care îi spun veștile și cam până acolo mă gândesc.

A doua zi de dimineață, în drum spre școală, în mășina lui Peter, îi privesc profilul pe furiș.

— Îmi place că ai obrajii atât de netezi, spun eu. Ca al unui bebeluș.

— Aș putea să-mi las barbă dacă vreau, spune el și-și atinge bărbia. Una mare.

Spun cu afecțiune:

— Ba nu, nu ai putea. Dar poate într-o bună zi, când ai să fii bărbat...

Se încruntă.

— Dar *sunt* bărbat. Am optispe ani!

Spun, strâmbându-mă:

— Nici măcar nu-ți împachetezi singur mâncarea pentru masa de prânz. Știi măcar să speli rufe?

— Sunt bărbat în toate privințele importante, se laudă el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Ce-ai face dacă ai fi recrutat la război? întreb eu.

— Ăă... studenții nu primesc scutire de la așa ceva? Se mai fac recrutări oare?

Nu știu răspunsurile la niciuna dintre întrebările astea, așa că mă grăbesc înainte cu discuția.

— Ce-ai face dacă aş fi însărcinată chiar acum?

— Lara Jean, nici măcar nu facem sex. Ar fi concepția imaculată.

— Dar dacă am face? insist eu.

Peter mormăie.

— Tu și întrebările tale! Nu știu. De unde să știu ce aş face?

— Ce crezi că ai face?

Peter nu ezită.

— Ce-ai vrea tu să facem, indiferent ce ar fi.

— N-ai vrea să hotărâm împreună?

Îl testez — pentru ce, nu știu.

— Nu eu aş fi nevoit să port sarcina. E trupul tău, nu al meu.

Răspunsul lui mă mulțumește, dar merg mai departe.

— Dacă ți-aș spune... hai să facem copilul și să ne căsătorim?

Din nou, Peter nu ezită.

— Aș spune „sigur”. Da!

Acum e rândul meu să mă încrunt.

— „Sigur”? Așa, gata? Ar fi cea mai importantă decizie a vieții tale și tu ai spune „sigur”?

— Da. Pentru că *sunt* sigur.

Mă întind spre el și-mi lipesc palmele de obrajii lui netezi.

— Așa îmi dau seama că încă ești băiat. Pentru că ești atât de sigur.

Se uită la mine încruntat.

— De ce o zici de parcă ar fi un lucru rău?

Îi dau drumul.

— Mereu ești atât de sigur de tine, în toate privințele. Niciodată nu s-a întâmplat să nu fii sigur.

— Ei bine, în privința asta sunt sigur, spune el, privind drept înainte. Sunt sigur că n-aș fi niciodată genul de tată

care este tatăl meu, indiferent cât de tânăr sau în vârstă aș fi.

Tac, pentru că mă simt vinovată că l-am tachinat și am răscolit sentimente neplăcute. Vreau să-l întreb dacă tatăl lui încă încearcă să-l abordeze ca să se împacă, dar expresia încordată de pe chipul lui Peter mă oprește. Aș vrea ca el și tatăl său să rezolve problemele dintre ei înaintea ca Peter să plece la facultate. Pentru că, în momentul de față, Peter chiar *este* încă un băiat și cred că în adâncul inimii lor, toți băieții vor să-și cunoască tații, indiferent ce fel de bărbați s-ar întâmpla să fie aceștia.

După ore, trecem pe la drive-thru și Peter deja începe să mănânce cu poftă din sendvișul lui, înainte să ieșim din parcare. Între mușcăături din sendvișul lui cu pui prăjit, spune:

— Ai vorbit serios adineauri, când ai zis că nu te-ai putea închipui căsătorită cu mine?

— N-am spus asta!

— Bine, vreau să zic că aproximativ asta ai spus. Ai spus că încă sunt băiat și că nu te-ai putea căsători cu un băiat.

De-acum i-am rănit sentimentele.

— N-am vrut să spun așa ceva. Am vrut să spun că nu-mi vine să mă gândesc că m-aș putea căsători cu cineva în momentul ăsta, indiferent cine ar fi. Amândoi încă suntem copii. Cum ar fi posibil să *avem* un copil? Fără să gândesc, spun: În orice caz, tata mi-a dat o trusă întregă de prevenție a sarcinii pentru facultate, așa că nici nu e nevoie să ne facem griji în privința asta.

Peter aproape că se îneacă cu sendvișul.

— O trusă de prevenție a sarcinii?

— Sigur. Prezervative și...

Folii de cauciuc.

— Peter, știi la ce servesc foliile de cauciuc?

— Ce anume? Nu le folosesc dentiștii ca să-ți țină gura deschisă când ți-o curăță?

Chicotesc.

— Nu. E pentru sex oral. Și eu mă gândeam că tu ești cine știe ce mare expert și că *tu* aveai să mă înveți toate pe *mine* la facultate!

Înima începe să-mi bată puternic, cât aștept să fac vreo glumă legată de ideea că vom face în sfârșit sex la facultate, dar nu face nicio glumă. Se încruntă și spune:

— Nu-mi place ideea că tatăl tău crede că o facem, când, de fapt, noi nu facem nimic.

— Vrea doar să fie precaut, asta-i tot. E profesionist, ai uitat? Îl lovesc ușor pe genunchi: În orice caz, n-am să fiu însărcinată, așa că nu-i nicio problemă.

Își mototoleşte șervețelul și-l aruncă în punga de hârtie, privind în continuare la drum.

— Părinții tăi s-au cunoscut la facultate, așa-i?

Mă mir că a ținut minte. Eu nu țin minte să-i fi spus asta.

— Da.

— Și câți ani aveau? Optişpe? Nouăşpe?

Peter urmărește ceva cu întrebările astea.

— Douăzeci, cred.

Îi apare o umbră pe chip, dar numai puțin.

— Bine, douăzeci. Eu am optişpe și tu ai să faci optişpe luna viitoare. Ar mai fi doar doi ani până la douăzeci. Ce contează doi ani în plus sau în minus în imaginea de ansamblu a vieții? Îmi zâmbește luminos: Părinții tăi s-au cunoscut la douăzeci de ani; noi ne-am cunoscut...

— La doişpe, completez eu.

Peter se încruntă, agasat că i-am întrerupt argumentația.

— Bun, deci ne-am cunoscut în copilărie, dar am ajuns împreună abia la șapțișpe...

— Eu aveam șaișpe.

— Am ajuns împreună *pe bune* când practic aveam amândoi șapțișpe ani. Vârsta care practic e totuna cu cea de douăzeci de optișpe, care e practic totuna cu cea de douăzeci.

Are privirea aia de mulțumire de sine a unui avocat care tocmai a ținut o pledoarie finală învingătoare.

— Țsta a fost un șir de idei foarte lung și sucit, spun eu. Te-ai gândit vreodată să te faci avocat?

— Nu, dar acum mă gândesc că poate... cine știe?

— UVA are o școală juridică foarte bună, spun eu și brusc simt o urmă de teamă, pentru că facultatea e una, dar să urmezi un program de studii juridice?

E atât de departe în timp și cine știe ce se va întâmpla între momentul ăsta și viitor? Atunci vom fi persoane atât de diferite! Închipuindu-mi-l pe Peter la douăzeci și ceva de ani, simt că tânjesc după bărbatul pe care s-ar putea să nu apuc să-l cunosc. În clipa asta, astăzi, Peter e încă un băiat și îl cunosc mai bine decât oricine altcineva, dar dacă nu va fi mereu așa? Deja drumurile noastre se desprind unul de celălalt, câte puțin în fiecare zi, cu cât se apropie luna august.

Trina și-a scos casa la vânzare după două săptămâni din momentul în care ea și tata s-au logodit. Kristen e agent imobiliar și i-a spus că acum e momentul să vândă, pentru că lumea tinde să cumpere primăvara. Se pare că avea dreptate; un cuplu a venit cu o ofertă în aceeași săptămână — mai devreme decât și-ar fi putut imagina oricare dintre noi. Tata și Trina se așteptau ca locuința să fie pe piață măcar o lună, dar acum echipa de transport descarcă la noi acasă cutii și toate merg înainte vertiginos, cu o viteză fulgerătoare.

N-a fost nicidecum loc pentru vreo discuție serioasă privind cine avea să se mute cu cine — a fost de la sine înțeles că Trina urma să vină la noi. Întâi, pentru că locuința noastră e mai mare, dar și pentru că e mai simplu ca o persoană să se mute decât să se mute patru. Așa ai crede. Chiar dacă e o singură persoană, Trina deține multe lucruri. Cutii peste cutii de haine și pantofi, echipamentul ei de exercițiu, articole aleatorii de mobilă, o tăblie pentru capul patului imensă, tapițată cu catifea, de care știi că tatei îi e groază.

— Dacă ar fi după mine, eu n-aș vrea să mă mut în casa altei femei, a spus Chris.

E la fereastră și o urmărește pe Trina dându-le indicații muncitorilor. A venit pe la mine în drum spre serviciu ca să împrumute o pereche de încălțăminte.

— Care altă femeie? o întreb eu.

— Mama ta! Aș avea întruna impresia că e casa ei. Adică ea a ales mobila, ea a ales tapetul.

— De fapt, eu și Margot am ales o mare parte dintre astea, spun eu. Eu am ales tapetul din sufragerie; ea a ales culoarea din baia de la etaj.

Țin minte că eu și Margot și mama ne-am așezat pe jos în camera de zi, înconjurată de cataloage de tapet și mostre de covor și de vopsea. Am petrecut întreaga după-amiază parcurgând toate cataloagele cu cea mai mare atenție, ocazie cu care eu și Margot ne-am confruntat ca să hotărâm ce nuanță de albastru era potrivită pentru baia de la etaj pe care aveam s-o folosim împreună. Eu ziceam că ar fi potrivit albastrul oului de măcăleandru și Margot zicea de albastrul-deschis al cerului. În cele din urmă, mama ne-a pus să jucăm piatră, hârtie, foarfece ca să hotărâm și a câștigat Margot. Eu am stat bosumflată până când am învins-o cu alegerea mea pentru tapet.

— Zic și eu. Cred că, dacă eu aș fi Trina, mi-aș dori un început curat, spune Chris.

— Ei bine, asta-i cam imposibil, din moment ce viitorul ei soț are trei copii.

— Înțelegi ce vreau să spun. Un început cât de curat posibil.

— Măcar își iau un pat nou. Ajunge mâine.

Auzind asta, Chris se învionează. Se prăbușește pe patul meu și spune:

— Scârbos, nu e ciudat să te gândești la faptul că tatăl tău face sex?

O plesnesc peste picior.

— Nu la asta mă gândesc! Așa că te rog să n-aduci vorba. Jucându-se cu firele libere ale pantalonilor ei scurți, decupați, Chris spune:

— Trina chiar are un trup super.

— Nu glumesc, Chris!

— Ziceam și eu. Aș da orice ca să am o siluetă ca a ei la vârsta aia.

— Nu e atât de bătrână.

— Chiar și-așa.

Se uită la mine cu un zâmbet drăgălaș.

— Dacă aș deschide fereastra, m-ai lăsa să fumez aici?

— Cred că știi răspunsul la întrebarea asta, Christina.

Se bosumflă, dar o face doar ca să se dea în spectacol, pentru că știe că n-aveam cum să accept.

— Ofi! America e așa enervantă la capitolul fumat! Cât de anost!

Din moment ce Chris are să se ducă în Costa Rica, îi face plăcere să se uite de sus la toți americanii. Încă nu-mi vine să cred că pleacă.

— Chiar nu vii la bal? întreb eu.

— Chiar nu vin.

— Ai să regreti că nu vii, o avertizez eu. Când ai să muncești la ferma din Costa Rica, o să-ți amintești deodată că nu te-ai dus la balul de absolvire și o să regreti amarnic și n-o să ai pe cine să dai vina în afară de propria-ți persoană.

Spune râzând:

— Mă îndoiesc sincer că o să fie așa!

După ce Chris pleacă la serviciu, stau la calculator în bucătărie și mă uit după rochii pentru domnișoarele de onoare și/sau după rochii pentru bal și, la un moment dat, tata și Trina intră în casă după ce au stat de vorbă cu echipa de transport. Mă străduiesc să dau impresia că sunt ocupată, ca și cum aș studia, în caz că au de gând să-mi ceară ajutorul. Șireata de Kitty s-a făcut aproape nevăzută în ultimele două zile și îmi pare rău că nu i-am urmat exemplul.

Tata își toarnă un pahar cu apă și-și șterge sudoarea de pe frunte.

— Chiar e nevoie să aduci banda aia de alergat? o întreabă pe Trina. Nici măcar nu funcționează cum trebuie.

— Funcționează numai bine.

Dând pe gât restul de apă, tata spune:

— Nu te-am văzut niciodată s-o folosești.

Trina se uită la el încruntată.

— Asta nu înseamnă că n-o folosesc. Înseamnă că n-o folosesc de față cu tine.

— Fie. Când ai folosit-o ultima oară?

Trina mijește ochii.

— Nu te privește.

— Trina!

— Dan!

E o nouă latura a tatei: e certăreț și aproape că și-a pierdut răbdarea. Trina aduce la suprafață atitudinea asta a lui și știu că sună ciudat, dar eu mă bucur. Nu mi-am dat seama niciodată că latura asta dispăruse din firea lui. Una e să trăiești satisfăcându-ți nevoile principale, să ai un trai plăcut, tihnit, fără suișuri și coborășuri, și alta e să trăiești cu tensiunea și văpaia unei vieți petrecute cu

cineva de care ești îndrăgostit. Trinei îi ia o veșnicie să se pregătească, fapt ce-l scoate din sărite pe tata, și, pe lângă asta, Trina râde de hobby-urile lui, ca de exemplu, urmărirea păsărilor și documentarele. Dar pur și simplu se potrivesc.

În seara asta e un meci de lacrosse și Pammy nu se poate duce, pentru că trebuie să meargă la serviciu, iar Chris, firește, n-ar binevoi niciodată să meargă la un meci de lacrosse, așa că o iau pe Kitty cu mine. Se prefacă că la în considerare propunerea mea, se gândește cu glas tare că ar putea fi plictisitor, dar îi spun:

— Atunci, lasă!

Și acceptă imediat să vină cu mine.

În tribune ne întâlnim cu mama lui Peter și cu fratele lui mai mic, Owen, așa că luăm loc lângă ele. El și Kitty se prefacă că celălalt nu există — el se joacă la telefonul lui, iar ea se joacă la al ei. Owen e înalt, dar stă aplecat de spate și părul îi intră în ochi.

Schimbăm câteva cuvinte despre tatăl meu și despre logodna cu Trina și îi împărtășesc câteva dintre ideile mele pentru nuntă. Ea mă ascultă și dă din cap și deodată spune:

— Am auzit că și ție ți se cuvin felicitări.

Derutată, întreb:

— Pentru ce?

— Pentru William & Mary!

— Al! Vă mulțumesc.

— Știu că sperai să intri la UVA, dar s-ar putea să fie mai bine așa, în definitiv.

Îmi zâmbește cu înțelegere și cu o oarecare milă.

Îi răspund cu un zâmbet nesigur. Nesigură în privința a ce înseamnă mai exact „mai bine așa”. Se bucură că nu merg la UVA cu Peter? Oare crede că asta înseamnă că acum ne despărțim? Așa că nu spun decât:

— Oricum, Williamsburg nu e atât de departe de Charlottesville.

Răspunsul ei e:

— Hmm, da, e adevărat.

Atunci, Peter marchează un gol și ne ridicăm amândouă în picioare și aplaudăm.

Când mă așez la loc, Kitty mă întrebă:

— Putem lua floricele?

— Sigur, spun eu, bucuroasă că am un motiv să mă ridic. Pe mama și fratele lui Peter îi întreb: Voi ați vrea ceva?

Fără să-și înalțe privirea, Owen spune:

— Floricele.

— Puteți să le împărțiți, spune mama lui Peter.

Îmi croiesc drum prin tribună și pornesc spre chioșcul de gustări când, deodată, observ un bărbat care stă într-o parte cu brațele încrucișate și urmărește meciul. E înalt; are părul castaniu. E chipeș. Când întoarce capul și îi văd profilul, îmi dau seama cine e, pentru că recunosc acel chip. Cunosc acea bărbie, acei ochi. E tatăl lui Peter. E ca și cum aș vedea fantoma Crăciunului viitor și înlemnesc fascinată.

Îmi surprinde privirea și-mi zâmbește prietenos. Simt că nu am de ales, fac un pas înainte și întreb:

- Iertați-mă... sunteți cumva tatăl lui Peter?
El dă surprins din cap.
- Ești o prietenă de-a lui?
— Sunt Lara Jean Covey. Ăăă... prietena lui.
Pare luat prin surprindere, dar apoi își revine și-ți
întinde mâna. I-o strâng ferm, ca să-i fac o impresie bună.
- Uau, arătați exact ca el.
Tatăl lui Peter râde și sunt iarăși uluită să descopăr în
ce măsură Peter seamănă cu el!
- Vrei să zici că el arată exact ca mine.
Râd și eu.
- Așa e. Ați venit aici prima dată?
Urmează o pauză stânjenitoare, după care își drege
glasul și mă întrebă:
- Cum mai e?
— A, e bine. Îi merge foarte bine. Ați aflat că urmează
să meargă la UVA cu o bursă de lacrosse?
Tatăl lui Peter dă din cap, zâmbind.
- Am aflat de la mama lui. Sunt mândru de el. Nu
vreau să spun că am eu vreun merit — dar chiar și așa.
Sunt foarte mândru de băiatul ăsta. Privirea îi fuge
înapoi spre teren, la Peter: Voiam doar să-l urmăresc
jucând din nou. Mi-au lipsit clipele astea. Aducă după
o scurtă ezitare: Te rog să nu-i spui lui Peter că am fost
aici.
- Sunt atât de surprinsă, încât nu pot să zic decât:
— A... bine.
- Îți mulțumesc, apreciez. Mă bucur că te-am cunos-
cut, Lara Jean!
- Și eu mă bucur, domnule Kavinsky.
- Cu asta, pornesc înapoi spre tribună și abia după
ce ajung la jumătatea drumului îmi dau seama că am

uitat de floricele și că trebuie să mă întorc. Când revin la
standul de gustări, tatăl lui Peter nu mai e.

În cele din urmă, echipa noastră pierde, dar Peter
marchează trei puncte, iar pentru el a fost un meci bun.
Mă bucur că tatăl lui a reușit să-l vadă cum joacă, dar tare
îmi doresc să nu fi acceptat să păstrez secretul. La gândul
ăsta, mă doare stomacul.

În mașină, încă mă gândesc la tatăl lui, dar atunci

Kitty spune:

— A fost ciudat când mama lui Peter a zis că e mai bine
că nu te duci la UVA.

— Nu-i așa?! Și tu ai înțeles la fel?

— Chiar n-aveam cum să înțeleg altceva, spune Kitty.

Mă uit în oglinda laterală și apoi pornesc la stânga,
ieșind din parcare a liceului.

— Nu cred că a vrut s-o spună chiar într-un mod rău-
țicios. Pur și simplu, nu vrea să-l vadă pe Peter suferind,
asta-i tot.

Și nici eu nu vreau, așa că poate e mai bine să nu-i
spun nimic lui Peter despre faptul că m-am întâlnit cu
tatăl lui în seara asta. Dacă se entuziasmează că a venit
să-l vadă și apoi tatăl lui îi face iarăși rău? Deodată spun:

— Vrei să oprim și să luăm niște cremă înghețată?

Și bineînțeles, Kitty spune că da.

Peter vine în vizită după ce face duș și, imediat ce
văd cât de vesel e, mă hotărâsc să nu-i spun nimic.

Stăm pe jos în camera de zi și pregătim măști pentru
față. Dacă l-ar vedea cei de la liceu! Peter spune printre
dinți:

— Asta ce-ar trebui să facă?

— Să dea pielii palide mai multă culoare.

- Se întoarce spre mine și spune răgușit:
- Bună, Clarice!
  - Ce tot zici acolo?
  - E o replică din *Tăcerea mieilor*!
  - A, nu l-am văzut niciodată. Părea prea înfricoșător.
- Peter se ridică în capul oaselor. Nu poate nicidecum să stea locului.
- Trebuie să-l vedem chiar acum. E ridicol. Nu pot să fiu într-o relație cu cineva care n-a văzut *Tăcerea mieilor*.
  - Păi sunt destul de sigură că e rândul meu să aleg filmul.
  - Haide, Covey! E un film consacrat, spune Peter tocmai în clipa în care îi bâzâie telefonul.
- Răspunde la telefon și aud pe fir vocea mamei lui.
- Bună, mamă... sunt acasă la Lara Jean. Am să vin în curând... Și eu te iubesc.
- După ce închide, îi spun:
- Hei, am uitat să-ți zic mai devreme, dar în seara asta, la meci, mama ta a zis că poate e mai bine că n-am intrat la UVA.
  - *Poftim?*
  - Se ridică și-și dă jos masca de pe față.
  - Ei, n-a zis-o chiar așa, dar cred că în sensul ăsta a spus-o.
  - Care au fost cuvintele ei exacte?
  - Și eu îmi dau jos masca.
  - M-a felicitat că am intrat la William & Mary și apoi cred că a zis: „Știu că sperai să intri la UVA, dar oricum, s-ar putea să fie mai bine așa”.
  - Peter se relaxează.
  - A, mereu vorbește așa. Vede partea bună a lucrurilor. Seamănă cu tine.

Mie nu mi s-a părut așa, dar nu insist, pentru că Peter are o atitudine foarte protectoare față de mama lui. Presupun că nu are cum să fie altfel, din moment ce trăiesc împreună doar ei trei. Dar dacă n-ar mai fi nevoie să fie așa? Dacă Peter chiar are șansa să înceapă o relație cu tatăl lui? Dacă ceea ce s-a întâmplat în seara asta e o dovadă suficientă? Îl întreb pe un ton degajat:

- Hei, câte scrisori cu anunțarea absolvirii ai cerut?
  - Zece. Familia mea e restrânsă. De ce?
  - Mă întrebam și eu. Eu am cerut 50, ca bunica mea să poată trimite câteva rudelor din Coreea. Ezit o clipă și apoi întreb: O să-i trimiți una și tatălui tău?
- Peter se încruntă.
- Nu. De ce să fac așa ceva? Își ia telefonul în mână: Să vedem ce filme ne-au rămas. Dacă nu merge cu *Tăcerea mieilor*, ne-am putea uita la *Trainspotting* sau la *Greu de ucis*.
- Nu zic nimic câteva momente, după care îi smulg telefonul din mână.
- E rândul meu să aleg! Și aleg... *Amélie!*

Având în vedere că la un moment dat făcea atâta tărațoi că nu vrea să urmărească comedii romantice și filme străine, lui Peter chiar îi place *Amélie*. E despre o franțuzoaică, o fată căreia îi e frică să trăiască în lume, așa că născoceste în capul ei tot felul de fantezii incredibile, veioze care vorbesc și picturi care se mișcă și clătite care arată ca niște discuri de vinil. Mă face să-mi doresc să locuiesc în Paris.

- Mă întreb cum ți-ar sta cu breton, se gândește Peter. Pun pariu că ți-ar sta bine.

La finalul filmului, când tipa pregătește un tort cu prune, Peter se uită la mine și spune:

— Știi să faci tort cu prune? Sună delicios.

— Știi ce? Prăjituri mici cu prune ar merge la masa de desert, la nuntă.

Încep să caut rețete pe telefon.

— Doar să ții minte să mă chemi când faci probele, spune Peter și cască.

Eu și Trina stăm pe canapea și bem ceai. Îi arăt poze cu aranjamente florale când tata intră pe ușa din fața casei și se prăbușește pe canapea, lângă noi.

— Ai avut o zi lungă? îl întreabă Trina.

— Cea mai lungă, spune el și închide ochii.

— Întrebare, spun eu.

Ochii i se deschid brusc.

— Da, a doua mea născută?

— Ce cântec vă gândiți să puneți cu ocazia primului dans?

Tata mormăie.

— În clipa asta sunt prea obosit ca să mă gândesc la dans.

— Te rog. E nunta ta! Fii atent la noi, tată.

Trina râde și-l înghiontește în coaste cu piciorul.

— Da, fii atent la noi!

— Bine, bine. Ei bine, Trina e mare fan al Shanieei Twain. Își zâmbesc larg unul altuia: Așa că... ce ziceți de *From This Moment On*?

— Vaaaai! spune ea. Mă cunoști cu adevărat.

— Shania Twain? repet eu. Ea nu cântă piesa aia, „Man! I Feel Like a Woman”?

Trina își ține în mâini cana ca și cum ar fi un microfon și-și apleacă fruntea.

— *From this moment, I will love you*, cântă ea fals.

— Nu cred că știu cântecul ăsta, spun eu, străduindu-mă să vorbesc pe un ton neutru.

— Pune-i-l pe telefon, îi spune tatei.

— Să nu mă judeci, mă avertizează el și apoi pornește cântecul.

Nu m-aș fi gândit în veci că piesa asta i-ar plăcea tatei. Dar pe tot parcursul cântecului, are un zâmbet caraghios pe chip, care se face și mai mare când Trina își întinde brațul pe după umerii lui și-l face să se legene.

— E perfect, spun eu și deodată îmi vine să plâng. Îmi dreg glasul: Bun, din moment ce am ales cântecul, putem începe să rezolvăm și celelalte probleme de pe listă. Am tot negociat cu Tilly's Treats să facă niște budinci mici cu banană în mici borcane de conservă și au spus că nu pot să le facă pentru mai puțin de șapte dolari bucata.

Pe fruntea tatei apar cute de îngrijorare.

— Pare scump, nu crezi?

— Nu te teme, am reușit să sun la o cofetărie din Richmond și, dacă prețul de livrare n-are să fie prea mare, s-ar putea să fie o soluție bună. Dau paginile agendei mele: Am fost atât de ocupată cu desertul, încât n-am avut ocazia să mă văd cu trupa cu care țin legătura. Au spectacol în Keswick weekendul ăsta și aș putea să mă duc să văd cum cântă.

Tata se uită la mine cu teamă în privire.

— Draga mea, se pare că ai cam înlocuit fursecurile cu planificarea nunților ca metodă de a scăpa de stres. Toate astea sunt cam exagerate.

— Trupa nu e chiar o trupă, spun imediat. E o cântăreață și un tip cu o chitară. Sunt la început de carieră, așa că nu au pretenții în privința banilor. Am să aflu mai multe când o să-i cunosc față în față.

— Nu au filmulețe pe care să le vezi? Întrebă Trina.

— Sigur, dar e altceva să-i urmărești live.

— Nu cred că avem nevoie de trupă, spune tata, schimbând priviri cu Trina. Cred că e suficient să punem muzică pe calculator.

— Fie, dar ar trebui să închiriem echipament.

Încep să-mi răsfoiesc agenda și Trina se întinde și-și așază mâna pe brațul meu.

— Draga mea, îmi place la nebunie că vrei să ne ajuți cu nunta și îți sunt atât de recunoscătoare! Dar, sincer, aș prefera să nu te stresezi atât de mult. Nici mie, și nici tatălui tău nu ne pasă, de fapt, de toate detaliile astea. Nu vrem decât să ne căsătorim. Nu avem nevoie de chioșcuri ambulante și budinci cu banane. Chiar am fi la fel de fericiți dacă am comanda pur și simplu o grămadă de fripturi de la BBQ Exchange.

Dau să vorbesc și ea mă oprește:

— În viață ai parte doar de un singur an de sfârșit de liceu și vreau să te bucuri de el. Ai un prieten trăsnit și ai fost admisă la o facultate grozavă. Se apropie ziua ta. În perioada asta e cel mai bine să sărbătorești și să te bucuri de tinerețe și de Peter!

— Da, până la o anumită limită, firește, spune tata imediat.

— Dar nu mă stresez, mă împotrivesc eu. Momentele în care mă concentrez asupra nunții îmi dau o stare de pace!

— Și ne-ai fost de mare ajutor, dar cred că sunt alte lucruri la care te-ai putea concentra, care ar merita mult mai mult timpul tău. Cum ar fi terminarea anului de liceu și pregătirea pentru facultate.

Tata are pe chip acea expresie fermă, de neînduplecat, pe care o văd atât de rar. Mă încrunt.

— Deci nu vrei să vă mai ajut cu nunta?

Trina spune:

— Vreau să te ocupi în continuare de rochiile pentru domnișoarele de onoare și mi-aș dori foarte mult să faci tu tortul nostru de nuntă...

— Și tortul mirelui? o întrepru eu.

— Sigur. Dar ne ocupăm noi de restul. Jur că-ți spun toate astea pentru binele tău, Lara Jean. Gata cu certurile cu vânzătorii pentru preț.

— Gata cu drumețiile subite până la Richmond ca să îți măsute pentru tort, adaugă tata.

Oftez cu încăpățănare.

— Dacă sunteți siguri...

Trina dă din cap.

— Du-te și fă-o pe tânăra, pur și simplu. Concentrează-te asupra rochiei pentru balul de absolvire. Ai început să cauți?

— Oarecum.

Îmi dau seama acum că a rămas mai puțin de o lună până la bal, și eu tot nu am rochie.

— Dacă chiar sunteți siguri...

— Suntem siguri, spune tata, și Trina dă aprobator din cap.

Îndreptându-mă în sus, pe scări, aud cum tata îi șoptește Trinei:

— De ce, Doamne iartă-mă, o încurajezi să se bucure de prietenul ei trăsnet?

— Aproape că mă pufnește râsul.

— Nu asta voiam să zic! spune Trina.

Tata mormăie nemulțumit.

— Mie așa mi s-a părut.

— Doamne, nu lua totul la propriu, Dan. Și, oricum, prietenul ei chiar e trăsnet.

Mă uit pe calculator după rochii și râd cu glas tare de fiecare dată când îmi amintesc că tata a zis despre Peter că este „prietenul ei trăsnet”. După o oră de căutări, sunt destul de sigură că mi-am găsit rochia. E în stil balerină, are un corsaj cu o rețea metalică în romburi și o fustă din tul — website-ul numește culoarea „roz prăfuit”. Stormy are să fie încântată.

Odată terminată treaba asta, mă duc pe pagina William & Mary și plătesc depozitul de înscriere, ceea ce ar fi trebuit să fac cu săptămâni în urmă.

* * *

Mai târziu, în acea săptămână, în drum spre liceu, Peter spune că a scăpat de o livrare pentru mama lui și că poate merge cu mine ca să urmărim spectacolul trupei din Keswick.

Spun mhorâtă:

— Până la urmă, se pare că tata și Trina nu vor trupă. De fapt, nu vor mai nimic. Preferă ca nunta să fie cât mai simplă. O să împrumute doar niște boxe și o să pună

muzică pe un calculator. Ghici ce cântec au ales pentru primul dans!

— Ce cântec?

— *From This Moment On*, cu Shania Twain.

Peter se încruntă.

— N-am mai auzit de asta.

— E foarte siropoasă, dar se pare că le place mult. Iți dai seama că noi n-avem cântec? Adică un cântec al nostru.

— Bine, atunci hai să alegem unul.

— Nu așa funcționează. Nu *alegi* cântecul, pur și simplu. Cântecul te alege pe tine. Așa, ca Pălăria de Selectie.

Peter dă înțelept din cap. În sfârșit a terminat de citit toate cărțile Harry Potter și e mereu nerăbdător să demonstreze că pricepe trimerile mele.

— Am priceput.

— Trebuie să se... întâmple, pur și simplu. E un moment. Și cântecul transcende momentul, știi? Cântecul mamei și al tatălui meu era *Wonderful tonight*, al lui Eric Clapton. Au dansat pe cântecul ăsta la nuntă.

— Bine, și cum a devenit cântecul lor?

— A fost primul cântec pe care au dansat lent, la facultate. S-a întâmplat la o serată, la scurt timp după ce au început să se vadă. Am văzut poze din acea seară. Tata poartă un costum care-i prea mare și mama și-a aranjat părul în stil *French twist*.

— Ce zici dacă următorul cântec pe care-l auzim va fi cântecul nostru? Va fi o hotărâre a sorții.

— Nu putem să ne fabricăm propria soartă, pur și simplu.

— Normal că putem.

Peter întinde mâna ca să pornească radioul.

— Stai! Așa, gata, orice stație? Dacă nu e un cântec lent?

— Bine, atunci punem Lite 101.

Peter apasă butonul.

— *Winnie the Pooh doesn't know what to do, got a honey jar stuck up its nose*¹, îngână o femeie.

Peter spune:

— Ce naiba?

Iar eu spun:

— ăsta n-are cum să fie cântecul nostru.

— Alegem un câștigător din trei încercări? propune el.

— Hai să nu forțăm mâna sorții. Vom recunoaște cântecul când îl vom auzi, cred.

— Poate că-l vom auzi la bal, sugerează Peter. A, că veni vorba. Ce culoare are rochia ta? Mama are s-o roage pe prietena ei florăreasă să-ți facă buchetul de flori pentru corsaj.

— E roz-prăfos.

A ajuns ieri prin poștă și, când am probat-o în fața tuturor, Trina a spus că e „cea mai Lara Jean” rochie pe care a văzut-o vreodată. I-am trimis prin SMS o poză lui Stormy, care mi-a răspuns: *Ooo-la-la*, și un emoji cu o femeie dansând.

— Cum naiba e rozul-prăfos? vrea să știe Peter.

— E o culoare auriu-trandafir.

Peter încă pare derutat, așa că oftez și spun:

— Spune-i mamei tale și lasă. O să știe ea. Și crezi că ai putea aduce un mic buchet și pentru Kitty și să te prefaci că a fost ideea ta?

¹ „Winnie Pooh nu știe ce să facă, are-un borcan de miere înțepenit în nas”, versuri din cântecul „House At Pooh Corner” (N.L.).

Jenny Han

— Sigur, dar să știi că poate aș fi avut aceeași idee în mod firesc, mormăie Peter. Ar trebui să mă lași măcar să-mi vină idei.

Îl lovesc ușor pe genunchi.

— Te rog doar să nu uiți.

E târziu. Stau în pat și mă uit prin pachetul de bun-venit de la William & Mary. Se pare că universitatea nu le permite celor din primul an să vină cu mașinile în campus și mă pregătesc să-l sun pe Peter ca să-i spun, când primesc deodată un mesaj de la John Ambrose McClaren. Inițial, când îi văd numele pe telefon, simt un fior de surpriză, pentru că a trecut atât de mult timp de când am vorbit ultima oară! Apoi citesc mesajul:

Stormy a murit azi-noapte în somn. În mormântarea are loc miercuri, în Rhode Island. M-am gândit că ai vrea să știi și tu.

Rămân uluită câteva momente în nemișcare. Cum e posibil? Când am văzut-o ultima oară, avea o stare bună. Avea chiar o stare excepțională. Era Stormy. Nu se poate să nu mai fie. Nu Stormy a mea. Stormy cea plină de viață, care m-a învățat cum să-mi dau cu ruj roșu „astfel încât să se păstreze chiar și după o noapte de săruturi și șampanie“, după cum a spus ea.

Încep să plâng și nu mă pot opri. Nu pot să inspir aer în plămâni. Abia mai văd din cauza lacrimilor. Lacrimile îmi curg încontinuu pe telefon și îl tot șterg cu dosul palmei. Ce să-i spun lui John? Era bunica lui, iar el era nepotul ei preferat. Erau foarte apropiați.

Întâi scriu: **Îmi pare atât de rău! Pot să te ajut cu ceva?** după care șterg cuvintele, pentru că ce aş putea oare să fac ca să-l ajut?

Îmi pare atât de rău! Avea cel mai viu spirit din câte am văzut. Îi voi simți lipsa nespus de mult.

Îți mulțumesc. Știi că și pe tine te iubea.

Mesajul lui îmi stârnește lacrimi proaspete.

Stormy zicea mereu că încă se simte ca la douăzeci de ani. Că uneori visa că era iarăși fată și își vedea foștii soți și ei erau bătrâni, dar ea era tot Stormy. Spunea că, atunci când se trezea dimineața, se mira că se află încă în trupul ei bătrân, cu oasele ei bătrâne. „Dar să știi că încă am picioare bune”, spunea ea. Și chiar așa era.

Aproape că mă simt ușurată că înmormântarea e în Rhode Island, prea departe încât să mă pot duce. N-am mai fost la vreo înmormântare de când a murit mama. Aveam nouă ani, Margot avea unsprezece și Kitty avea doar doi ani. Cea mai clară amintire pe care o am din acea zi e legată de momentul în care stăteam lângă tatăl meu, care o ținea pe Kitty în brațe, și-i simțeam întregul trup tremurând lângă trupul meu, pentru că plângea în tăcere. Obrajii lui Kitty erau înroșiți din cauza lacrimilor lui. Ea nu pricepea nimic, doar că tata era trist. Spunea întruna: „Nu plânge, tată”, și el se străduia să zâmbească

de dragul ei, dar zâmbetul lui parcă se topea. Niciodată nu mă mai simțisem așa — ca și cum nimic nu mai era sigur și nici nu mai avea să fie.
Și acum plâng iarăși, pentru Stormy, pentru mama, pentru toate.

A vrut să-i transcriu memoriile pentru ea. Voia să le numească *Stormy Weather*¹. N-am mai apucat să o facem. Cum va putea lumea să-i știe povestea acum?

Peter mă sună, dar sunt prea tristă ca să pot vorbi, așa că las apelul să intre în căsuța vocală. Simt că ar trebui să-l sun pe John, dar nu prea am dreptul. Stormy era bunica lui și eu am fost doar o fată care a lucrat ca voluntară la azilul de bătrâni unde locuia. Singura persoană cu care vreau să vorbesc e sora mea, pentru că și ea o cunoștea pe Stormy și pentru că ea mă face mereu să mă simt mai bine, dar în Scoția e noapte.

O sun pe Margot a doua zi, imediat ce mă trezesc. Încep din nou să plâng când îi spun vestea și plânge și ea cu mine. Vine cu ideea să organizăm pentru ea o adunare de pomenire la Bellevue.

— Ai putea să ții un scurt discurs, să servești câteva fursecuri și poate că ceilalți și-ar putea împărtăși amintirile legate de ea? Sunt sigură că prietenii ei ar aprecia gestul, din moment ce n-o să poată merge la înmormântare.

Îmi suflu nasul.

— Sunt sigură că și lui Stormy i-ar fi surâs ideea.

— Aș fi vrut să pot veni și eu.

— Și eu, spun, și vocea îmi tremură.

¹ „Vreme furtunoasă” (N.L.)

Mereu mă simt mai puternică dacă o am alături pe Margot.

— Dar o să-l ai pe Peter alături, spune ea. Înainte să pornesc spre liceu, o sun pe fosta mea șefă de la Belleview, Janette, și-i spun ideea legată de adunarea de pomenire. Ea încuviințează imediat și spune că am putea organiza evenimentul joia asta, după-amiază, înainte de bingo.

Când ajung la liceu și-i spun lui Peter despre adunarea pentru Stormy, îi îngheață chipul.

— Rahat! Trebuie să merg cu mama la chestia aia numită *Zile pe iarbă*.

Zile pe iarbă e un eveniment cu ușile deschise organizat la UVA pentru viitorii studenți din anul întâi. Se merge cu părinții; participi la cursuri, dai un tur al căminelor. E un eveniment important. Visam la el cu nerăbdare când credeam că aveam să fiu admisă.

Peter îmi propune:

— Dar aș putea să nu mă duc.

— Nu poți. Mama ta te-ar strânge de gât. Trebuie să mergi.

— Nu m-ar deranja, spune el și-i cred cuvintele.

— E în regulă, serios. N-ai cunoscut-o pe Stormy.

— Știu. Vreau doar să fiu de față ca să te susțin.

— Intenția contează, îi spun eu.

În loc să mă îmbrac în negru, aleg o rochie de plajă despre care Stormy a zis odată că-i place cum îmi stă. E albă, cu floricele de nu-mă-uita de culoarea albastrelor brodate pe fustă, cu mâneci scurte și bufante, care alunecă puțin pe umeri, și strânsă pe talie. Din moment ce am cumpărat-o tocmai la sfârșitul verii, am avut doar

o singură ocazie să o port. Am trecut atunci pe la Belleview în drum spre o întâlnire cu Peter la cinema și Stormy a spus că-i aminteam de o fată dintr-un film italian. Așa că îmbrac rochia asta și încălț sandalele albe pe care le-am cumpărat pentru festivitatea de absolvire și-mi pun o pereche de mănuși mici albe, dantelate, care sunt sigură că i-ar fi plăcut. Le-am găsit la un magazin vintage din Richmond, pe nume Bygones și, când le pun pe mână, aproape că mi-o închipui pe Stormy purtându-le la unul dintre cadrilurile sau seratele de sâmbătă ale ei. Nu-mi pun inelul ei cu diamant roz. Vreau să-l port întâia oară la bal, după cum și-ar fi dorit și Stormy.

Iau bolul de puncti, un bol de cristal pentru alune, un teanc de șervețele pentru pahare, pe care le-am găsit la o vânzare de patrimoniu, brodate cu cireșe, și fața de masă pe care o folosim cu ocazia Zilei Recunoștinței. Așez câțiva trandafiri pe pian, unde obișnuia să stea Stormy. Pregătesc un puncti cu bere de ghimbir și suc de fructe congelate — fără alcool, fapt ce ar fi nemulțumit-o pe Stormy, dar nu toți locatarii pot bea alcool, din cauza medicamentelor. Așez totuși o sticlă de șampanie lângă bolul de puncti, în caz că cineva ar dori să-și completeze punctiul cu ceva în plus. La urmă, pun muzica lui Frank Sinatra, despre care Stormy spunea mereu că ar fi fost al doilea ei soț, dacă ar fi fost să fie.

John a spus că va veni dacă va reuși să se întoarcă din Rhode Island în timp util și cam am emoții din cauza asta, pentru că nu l-am mai văzut de aproape un an, de la ziua mea. Niciodată n-am avut o relație adevărată, nu în mod serios, dar aproape că s-a întâmplat, iar pentru mine asta înseamnă ceva.

Intră pe rând câteva persoane. Una dintre infirmiere o aduce în scaunul cu rotile pe doamna Armbruster, care acum suferă de demență, dar care înainte a fost destul de prietenoasă cu Stormy. Domnul Perelli, Alicia, Shanice, recepționera, Janette. E un grup mic și prietenos. Ade-vărul e că sunt din ce în ce mai puține persoane la Bel-view care îmi sunt cunoscute. Unii dintre locatari s-au mutat la copiii lor; alții au decedat. Nici printre angajați nu văd multe fețe cunoscute. Locul ăsta s-a transformat fără să-mi dau seama.

Mă aflu în partea din față a încăperii și inima stă să-mi spargă pieptul. Am atât de mari emoții din cauza discursului pe care trebuie să-l țin! Mi-e teamă că mă voi încurca în cuvinte și că n-am să onorez amintirea lui Stormy după cum merită. Vreau să o fac cum trebuie; vreau ca Stormy să fie mândră de mine. Cu toții mă prive-sc cu nerăbdători, mai puțin doamna Armbruster, care tricotează și privește absent. Genunchii îmi tremură pe sub fustă. Inspir adânc și mă pregătesc să vorbesc, iar în acea clipă John Ambrose McClaren intră în încăpere, purtând o cămașă apretată, cu gulerul prins în nasturi și pantaloni kaki. La loc pe canapea, lângă Alicia. Îi fac cu mâna și John îmi răspunde cu un zâmbet încurajator.

Inspir adânc.

— Era în 1952. Îmi dreg glasul și cobor privirea pe no-tițe: Era vară și la radio cânta Frank Sinatra. Vedetele acelor vremuri erau Lana Turner și Ava Gardner. Stormy avea optsprezece ani. Făcea parte din fanfară, a fost vo-tată ca având cele mai armonioase picioare și avea întot-deauna câte o întâlnire romantică în fiecare seară de sâm-bătă. În acea seară anume, se vedea cu un băiat pe nume Walt. Ca răspuns la o provocare, a înotat dezbrăcată în

lacul orașelului. Stormy n-a fost niciodată în stare să dea înapoi din calea provocărilor.

Domnul Perelli râde și spune:

— Așa e, nu putea.

Alții murmură în semn de acord:

— Nu putea.

— Un fermier a sunat la poliție și, atunci când po-lițiștii și-au îndreptat lanternele spre lac, Stormy le-a spus să se întoarcă cu spatele ca să poată ieși. În acea seară, a prins o ocazie spre casă, și anume mașina de poliție.

— N-a fost nici prima, nici ultima oară! strigă cineva și toată lumea râde, iar eu simt că umerii încep să mi se relaxeze.

— Stormy trăia cu mai multă tărie într-o singură noapte decât majoritatea oamenilor trăiesc într-o viață întreagă. Era o forță a naturii. M-a învățat că iubirea... Îmi vin lacrimi în ochi și o iau de la capăt: Stormy m-a învățat că iubirea cere ca în fiecare zi să iei decizii cu-rajoase. Asta a făcut Stormy. Întotdeauna a ales iubirea; întotdeauna a ales aventura. Pentru ea, cele două erau una singură. Iar acum a plecat într-o nouă aventură și-i dorim tot binele.

Pe canapea, John se șterge la ochi cu mâneca de la cămașă.

Îi fac semn lui Janette, iar ea se ridică și pornește sis-temul audio, moment în care cântecul „Stormy Weather” începe să răsună în încăpere. *Don't know why there's no sun up in the sky...*¹

¹ Nu știu de ce nu e soare pe cer... (N.T.)

După acestea, John își face loc prin mulțime și vine la mine cu două pahare din plastic cu puncte de fructe. Cu mare regret, spune:

— Sunt convins că ne-ar fi spus să punem și băutura, dar...

Îmi înmânează un pahar și ciocnim.

— În amintirea lui Edith Sinclair McClaren Sheehan, cunoscută mai bine sub numele de Stormy.

— Numele adevărat al lui Stormy era Edith? Sună atât de serios! Parcă ar fi numele cuiva care poartă fuste din lână și ciorapi groși și seara bea ceai de mușețel. Stormy bea cocteiluri!

John începe să râdă.

— Nu-i așa?

— Atunci de unde a apărut numele „Stormy”? De ce nu „Edie”?

— Cine știe? spune John cu un zâmbet plin de umor pe buze. I-ar fi plăcut la nebunie discursul tău. Mă privește cu multă căldură și apreciere: Ești o fată atât de cumsecade, Lara Jean!

Mă simt stânjenită, nu știu ce să spun. Chiar dacă nu ne-am văzut niciodată în sens romantic, întâlnirea asta cu John seamănă cu întâlnirile cu foști iubii de demult pe care mi le imaginez. E un fel de sentiment de dor. O senzație de familiaritate, dar și de jenă, puțin de tot, pentru că între noi sunt atât de multe lucruri lăsate nerostite!

Apoi John spune:

— Stormy mi-a tot cerut s-o aduc în vizită pe prietena mea și n-am reușit. Acum îmi pare rău.

Spun pe un ton cât se poate de degajat:

— A, te vezi cu cineva?

Ezită doar o fracțiune de secundă și apoi dă din cap.

— O cheamă Dipti. Ne-am cunoscut la un simpozion de simulare a conferințelor Națiunilor Unite la UVA. A câștigat împotriva mea funcția de director al comitetului nostru.

— Uau! spun eu.

— Da, e grozavă.

Începem amândoi să vorbim în același timp:

— Știi unde urmează să mergi la studii?

— Te-ai hotărât...?

Râdem și între noi se creează o complicitate. John spune:

— Nu m-am hotărât. Am de ales între College Park și William & Mary. College Park e o facultate de afaceri bună și e foarte aproape de DC. William & Mary e cotate mai bine, dar e în provincie. Așa că încă nu știu ce să zic. Tatăl meu e supărat, pentru că-și dorea foarte mult să merg la studii la Universitatea din Carolina de Nord, dar n-am fost acceptat.

— Îmi pare rău.

Mă hotărăsc să nu-i spun că am fost trecută pe lista de așteptare la UNC.

John ridică din umeri.

— Poate că am să încerc să mă transfer acolo în anul al doilea. Am să văd. Tu? Mergi la UVA?

— N-am fost admisă, mărturisesc eu.

— Of! Am auzit că selecția a fost foarte riguroasă anul ăsta. Eleva de pe locul al doilea din topul liceului meu n-a fost acceptată, și cererea ei de înscriere era incredibilă. Sunt sigur că și situația ta era excepțională.

Spun timid:

— Mulțumesc, John.

— Atunci unde ai să studiezi, dacă nu la UVA?

- William & Mary.
Pe chip îi apare un zâmbet larg.
- Pe bune? E grozav! Kavinsky unde se duce?
- UVA.
John dă din cap.
- Pentru lacrosse, așa e.
- Dar... Dipti? spun eu ca și cum nu i-aș fi reținut numele, chiar dacă, de fapt, l-am reținut, doar n-au trecut nici două minute de când l-am auzit. Ea unde merge?
- A fost admisă din timp la Michigan.
- Uau, cât de departe!
- Distanța e mult mai mare decât cea dintre UVA și William & Mary, asta-i sigur.
- Atunci, veți... rămâne împreună?
- Așa am vrea, spune John. Măcar o să încercăm povestea asta cu relația de la distanță. Tu și Peter?
- Și noi avem același plan în privința primului an. Am să încerc să mă transfer la UVA în anul al doilea.
- John își ciocnește paharul de al meu.
- Mult succes, Lara Jean!
- Și ție, John Ambrose McClaren!
- Dacă până la urmă mă duc la William & Mary, am să te sun.
- Așa să faci, spun eu.
- Rămân la Belleview mult mai mult decât m-aș fi așteptat. Cineva își aduce discurile vechi de vinil și lumea începe să danseze, iar domnul Perelli insistă să mă învețe să dansez rumba, în ciuda faptului că are dureri de sold. Atunci când Janette pune cântecul *In the Mood* al lui Glen Miller, privirea mea și a lui John se întâlnesc și schimbăm zâmbete ascunse, amintindu-ne amândoi de petrecerea

USO. Parcă a fost ceva scos dintr-un film. Mi se pare că a trecut atât de mult timp de-atunci!

E straniu că mă bucur la o adunare comemorativă organizată în cinstea unei persoane îndrăgite, dar așa mă simt. Mă bucur că evenimentul a decurs bine, că ne-am luat rămas-bun de la Stormy în stil mare. Mă bucur că am avut ocazia să o facem cum trebuie.

Când mă întorc de la Belleview, îl găsesc pe Peter așezat pe treptele de la intrarea casei mele cu un pahar de la Starbucks.

— Nu e nimeni acasă? îl întreb, grăbindu-mă pe alee. Ai așteptat mult?

— Nu.

Rămânând așezat, își întinde brațele și mă trage spre el ca să mă îmbrățișeze, luându-mă de mijloc.

— Ia loc și vorbește puțin cu mine înainte să intrăm, spune el, îngropându-și fața la pieptul meu.

Mă așez lângă el. Întrebă:

— Cum a fost la evenimentul pentru Stormy? Cum a fost discursul tău?

— A fost bun, dar mai întâi spune-mi despre *Zile pe iarbă*.

Îi smulg paharul Starbucks din mâini și sorb din cafeaua rece.

— Mda. Am participat la un curs. Am cunoscut câțiva oameni. N-a fost cine știe ce.

Apoi îmi ia mâna dreaptă și-și trece degetul de-a lungul dantelei mănușilor mele.

— Sunt faine astea.

Ceva îl supără și nu-mi spune.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

Privește în altă parte.

— Tata a apărut azi-dimineață și a vrut să vină cu noi.
Fac ochii mari.

— Și... l-ați lăsat să vină?

— Nu.

Peter nu explică în continuare. Pur și simplu, „nu”.
Spun cu ezitare:

— Mi se pare că încearcă să lege o relație cu tine, Peter.
— A avut destule ocazii și acum e prea târziu. A pierdut trenul ăla, ce naiba? Nu mai sunt copil. Își înalță bărbia: Sunt bărbat, fapt cu care el n-are nicio legătură. Vrea doar să se bucure de merite, pe nedrept. Vrea să se laude înaintea amicilor lui de la golf că fiul lui joacă lacrosse pentru echipa de la UVA.

Nu știi ce trebuie să spun. Apoi mă gândesc la privirea tatălui lui Peter când îl urmărea pe terenul de lacrosse. Îl privea cu atâta mândrie... și iubire.

— Peter... dacă... dacă totuși i-ai acorda o șansă?

Peter clatină din cap.

— Lara Jean, nu pricepi. Și ești norocoasă pentru că nu pricepi. Tatăl tău e al naibii de grozav. Ar face orice pentru voi. Tatăl meu nu e așa. Își vede doar de interesul lui. Dacă i-aș da voie să se apropie iarăși de noi, n-o să facă decât s-o dea iarăși în bară. Nu merită.

— Dar poate că totuși merită. Niciodată nu poți ști cât timp o să-i mai ai alături pe cei din jur.

Peter tresare. Nu i-am mai spus așa ceva până acum, niciodată n-am mai adus-o pe mama în discuție în sensul ăsta, dar acum, când am pierdut-o pe Stormy, nu mă pot abține. Trebuie să o spun, pentru că e adevărat și pentru că am să regret dacă nu-i spun.

— Nu-i vorba despre tatăl tău. E vorba despre tine. E vorba despre regretele pe care nu trebuie să le ai mai târziu. Nu-ți faci ție rău doar ca să-i faci lui în ciudă.

— Nu mai vreau să vorbesc despre el. Am venit aici ca să te încurajez pe tine, nu să vorbesc despre tatăl meu.

— Bine. Dar mai întâi promite-mi că o să te gândești să-l inviți la ceremonia de absolvire.

Peter dă să răspundă, dar îl întrerup.
— Gândește-te numai. Atât. Mai e o lună întreagă. Nu e nevoie să hotărăști nimic acum, așa că nu spune da sau nu.

Peter oftează și sunt sigură că are să-mi spună „nu”, dar, în loc de asta, mă întreabă:

— Cum a fost discursul tău?

— Cred că a fost bine. Cred că lui Stormy i-ar fi plăcut. Am povestit episodul în care a fost prinsă înotând dezbrăcată și a venit poliția și a fost nevoită să meargă acasă în dubița lor. A, și John a reușit să se întoarcă la timp.

Peter dă din cap într-un stil diplomatic. I-am spus că John ar putea veni azi și el n-a zis decât: „Fain, fain” pentru că, firește, n-avea ce altceva să spună. În fond, John era nepotul lui Stormy.

— Și unde merge McClaren la facultate?

— Încă nu s-a hotărât. Are de ales între Maryland și William & Mary.

Peter ridică deodată din sprâncene.

— Pe bune. Ei bine, e minunat!

O spune așa încât să fie limpede că nu i se pare minunat deloc. Mă uit la el cu o privire amuzată.

— Ce e?

— Nimic. Aflase că mergi și tu acolo?

— Nu. Abia azi i-am spus. Nu că ar avea vreo legătură una cu alta. Te porți foarte ciudat în clipa asta, Peter.

— Ei bine, tu cum te-ai simți dacă ți-aș spune că Gen merge și ea la UVA?

— Nu știu. Nu m-ar deranja atât de mult.

O spun sincer. Toate resentimentele mele față de relația dintre Peter și Genevieve parcă țin de un timp atât de îndepărtat! Eu și Peter ne-am schimbat atât de mult de atunci!

— Oricum, situațiile sunt total diferite. Eu și John nici măcar nu am ieșit la vreo întâlnire. N-am mai vorbit de luni de zile. Mai mult, are prietenă. Mai mult, nici măcar nu s-a hotărât dacă va merge acolo sau nu.

— Și unde merge prietena lui, atunci?

— Ann Arbor.

Face un gest plin de dispreț.

— Asta n-o să țină.

Îi spun încet:

— Poate că lumea o să se uite la noi doi și o să spună același lucru.

— Efectiv, nu e deloc aceeași situație. Noi doi vom fi despărțiți de numai câteva ore de mers cu mașina și apoi ai să te transferi. E vorba de un singur an, cel mult. Am să vin în vizită în weekenduri. Efectiv, nu e mare scofală.

— Ai spus „efectiv” de două ori, spun eu, ca să-l fac să zâmbească. Văzând că nu zâmbește, îi spun: O să ai antrenament și meciuri. N-o să vrei să vii la William & Mary în fiecare weekend.

E prima oară când am gândul ăsta.

Preț de o singură clipă, Peter pare ofensat, dar apoi ridică din umeri și spune:

— Fie... sau ai să vii tu aici. O să te obișnuiesc cu drumul. Practic, e vorba doar de autostrada I-64.

— William & Mary nu le permite celor din primul an să vină cu mașina. Nici UVA. M-am interesat.

Peter se face că nu-i nicio problemă.

— Atunci am s-o rog pe mama să-mi aducă mașina ori-când voi vrea să te văd. Doar nu e departe. Și tu poți veni cu autobuzul. Rezolvăm noi situația. Eu nu-mi fac griji în privința relației noastre.

Eu îmi fac puțin, dar nu-i spun asta, pentru că Peter nu pare dispus să vorbim despre dificultățile practice. Probabil că nici eu nu sunt.

Se apropie de mine pe trepte și întreabă:

— Vrei să rămân la tine în noaptea asta? Pot să vin după ce adoarme mama. Pot să-ți țin de urât dacă te intristezi.

— Bună încercare, îi spun eu și-l ciupesc de obraz.

— Josh a rămas vreodată peste noapte? Adică la sora ta. Mă gândesc la problema asta.

— Din câte știu eu, nu. Adică mă îndoiesc sincer. Doar vorbim despre sora mea și despre Josh.

— Țtia erau, spune Peter, aplecându-și mult capul și frecându-și obrazul de obrazul meu.

Îi place foarte mult cât de catifelati sunt obrații mei; mereu îmi spune asta.

— Noi nu suntem deloc cum erau ei.

— Tu ai deschis subiectul, dau să spun, dar în clipa următoare mă sărută și nu pot nici măcar să închei vreun gând, darămite o frază.

În dimineața zilei balului de absolvire, Kitty intră în camera mea în momentul în care îmi fac unghiile de la picioare.

— Ce părere ai de culoarea asta? Crezi că se potrivește cu rochia? o întreb eu.

— Arată de parcă ți-ai fi înmuiat unghiile în Pepto-Bismol¹.

Mă uit la picioare. Chiar seamănă puțin cu acea culoare. Poate că ar trebui să folosesc un bej.

Consensul constă în faptul că rochia cere ca părul să fie prins.

— Ca să-ți dezvăluie clavicula, spune Trina.

Niciodată nu m-am gândit la clavicula mea drept ceva ce trebuie să arăt lumii; de fapt, nu m-am gândit deloc la clavicula mea.

După masa de prânz, Kitty merge cu mine la salonul de coafură ca să supravegheze demersurile. Îi spune stilistei:

— Să nu fie prea *aranjată*, știi la ce mă refer?

¹ Un medicament antiacid pentru stomac, de culoare roz (N.T.).

Stilista îmi aruncă în oglindă o privire îngrijorată.
— Poate că știi? Vrei să arate firesc?
Vorbește cu Kitty, nu cu mine, pentru că e evident cine a făcut comanda.

— Poate un coc natural?

— Dar nu prea natural. Ca al lui Grace Kelly.

Kitty afișează o imagine cu ea pe telefon și i-o arată.

— Vezi, așa vrem, dar cocul să fie într-o parte.
— Vă rog doar să nu folosiți mult fixativ, spun umil, în timp ce stilista îmi înfășoară părul într-un coc la baza cefei și i-l arată lui Kitty.

— E minunat! îi spune Kitty.

Mie îmi spune:

— Lara Jean, trebuie să folosească fixativ dacă vrei să reziste coafura.

Brusc, am îndoieli cu privire la ideea unei coafuri cu părul prins.

— Suntem sigure că vrem să-mi prind părul?

— Da, spune Kitty. Stilistei îi spune: Îi prindem părul.

Coafura asta e mai „aranjată” decât cele cu care sunt obișnuită. Părul mi-e prins într-un coc lateral; creștetul e neted ca al unei balerine. E frumos, dar, când mă uit în oglindă, nu mă mai recunosc. E o versiune a mea mai în vârstă, mai sofisticată, care se duce la operă sau la un concert simfonic.

După tot timpul pe care l-a petrecut tipa de la salon adunându-mi părul, în cele din urmă, când ajung acasă, mi-l desprind. Kitty țipă la mine în timp ce-mi perie părul, dar eu rezist. În seara asta vreau să mă simt în largul meu.

— Cum am stabilit marea intrare? mă întreabă Kitty trecându-mi peria prin păr o ultimă oară.

— Marea intrare? repet eu.

— Când ajunge Peter. Cum ai de gând să intri în încăperea?

Trina, care stă întinsă în patul meu și mănâncă o acadea înghețată, intervine, zicând:

— Când am mers eu la bal, am făcut o chestie prin care tații le-au condus pe fete în jos, pe scări, și cineva ne-a anunțat sosirea.

Mă uit la amândouă ca și cum s-ar fi țâcănit.

— Trina, nu mă mărit. Mă duc la un bal.

— Am putea să stingem luminile și să punem muzică, moment în care tu apari și te proțapești în capul scărilor...

— Nu vreau să fac așa ceva, o întrerup eu.

Fruntea i se încruntă.

— Ce anume din toate astea?

— Nimic din toate astea.

— Dar îți trebuie un moment în care întreaga lume are să se uite la tine și numai la tine, spune Kitty.

— Se cheamă prima privire, explică Trina. Nu te teme, am să înregistrez totul cu camera.

— Dacă ne-am fi gândit mai din timp, am fi putut să punem la cale ceva cu adevărat frumos, poate că ți s-ar fi dus vestea pe internet.

Kitty mă privește scârbită și clatină din cap, ca și când ar fi fost cumva vina mea.

— Asta-mi mai trebuie mie, să mi se ducă iar vestea pe internet, îi spun eu. Adaug cu subînțeles: Mai ții minte filmulețul cu mine în jacuzzi?

Kitty măcar pare puțin jenată câteva momente.

— Hai să nu zăbovim asupra trecutului, spune ea și-mi înfoaie părul.

— Hei, sărbătorito, îmi spune Trina. Planul pentru mâine-seară a rămas să mergem la un grătar?

— Da, spun eu.

Din cauza morții lui Stormy și a balului și a nunții și a tuturor celorlalte, nu prea am avut timp să mă gândesc la ziua mea. Trina voia să-mi dea o petrecere mare, dar eu i-am zis că aş prefera pur și simplu să luăm cina în oraș, în familie, și apoi, odată întorși acasă, să mâncăm tort și înghețată. Trina și Kitty o să facă tortul cât sunt plecată la bal și abia aștept să văd ce iese!

Când ajung Peter și mama lui, eu încă alerg de colo colo, făcând pregătirile de ultimă clipă.

— Gașcă, au sosit Peter și mama lui! strigă tata de la baza scărilor.

— Parfum! zbir eu la Kitty, care îmi dă cu spray. Unde mi-e poșeta?

Mi-o aruncă Trina.

— Ți-ai luat ruj?

Deschid poșeta ca să verific.

— Da! Unde-mi sunt pantofii?

— Aici, spune Kitty, ridicându-i de pe jos. Grăbește-te și încălță-i! Eu cobor ca să le spun că vii.

— Iar eu am să deschid o sticlă de șampanie pentru adulți, spune Trina și iese în urma ei.

Nu știu de ce sunt atât de agitată. E vorba doar de Peter. Bănuiesc că balurile de absolvire chiar au un fel de magie proprie. La urmă, îmi pun inelul lui Stormy și mă gândesc cum se uită în clipa asta la mine, de sus, mulțumită că-i port inelul în seara balului de

absolvire, în onoarea ei și a tuturor seratelor la care a fost.

Când cobor treptele, îl văd pe Peter așezat pe canapea, lângă mama lui. Își agită genunchiul în sus și-n jos și așa îmi dau seama că și el are emoții. În clipa în care mă vede, se ridică în picioare.

— Ești... uau!

De o săptămână încoace, mă tot întrebă cum arată rochia mea și eu l-am amânat ca să-i fac o surpriză, fapt care mă bucură, pentru că a meritat așteptarea ca să-i văd expresia.

— Și tu arăți uau!

Smochingul îi vine atât de bine, încât ai crede că a fost făcut la comandă, dar nu-i așa; l-a închiriat de la After Hours Formal Wear. Mă întreb dacă doamna Kavinsky n-a făcut cumva câteva modificări șirete. Se pricepe de minune la cusut. Mi-aș dori ca băieții să poarte smoching mai des, cu toate că atunci momentele astea și-ar pierde din luciu.

Peter îmi strecoară buchețelul de flori pe încheietura mâinii; e vorba de piciorul-cocoșului și floarea-miresei și e exact corsajul pe care mi l-aș fi ales singură. Deja mă gândesc cum o să-l atârnam deasupra patului și o să-l las să se usuce.

Și Kitty s-a îmbrăcat frumos; poartă rochia ei preferată, ca să poată apărea în fotografii. Când Peter îi prinde un buchețel de margarete la piept, obrații i se fac roz de mulțumire și Peter îmi face cu ochiul. Facem o poză cu mine și cu ea, una cu mine, cu Peter și cu ea și apoi Kitty spune pe un ton autoritar:

— Acum o poză numai cu mine și Peter, iar eu sunt împinsă la o parte, lângă Trina, care izbucnește în râs.

— Băieții de vârsta ei o s-o pățească, ne spune ea mie și mamei lui Peter, care zâmbeste și ea.

— De ce nu apar în niciuna dintre pozele astea? se întrebă tata și, prin urmare, firește că facem un rând de poze și cu el și apoi, câteva cu Trina și cu doamna Kavinsky.

Apoi facem poze afară, în dreptul cornului, lângă mașina lui Peter, pe treptele de la intrare, până când Peter spune:

— Gata cu pozele! O să pierdem evenimentul.

Când mergem la mașină, îmi deschide galant portiera.

Pe drum se uită întruna la mine. Eu îmi țin privirea drept înainte, dar îl observ cu coada ochiului. Niciodată nu m-am mai simțit atât de admirată. Probabil că așa se simțea Stormy clipă de clipă.

Imediat ce ajungem la bal, îi spun lui Peter că trebuie să ne așezăm la coadă ca să facem fotografia noastră oficială de bal cu fotograful profesionist. El spune că ar trebui să așteptăm pur și simplu să se restrângă coada, dar eu insist. Vreau să facem o poză bună pentru albumul meu colaj, înainte să mi se lase părul. Ne luăm postura obligatorie de bal, Peter stă în spatele meu, cu mâinile pe șoldurile mele. Fotograful ne lasă să vedem poza și Peter insistă să facem alta, pentru că nu-i place cum îi stă părul.

După ce facem poza, îi găsim pe toți prietenii noștri pe ringul de dans. Darrell și-a pus o cravată care să se potrivească cu rochia lui Pammy — albastru-lavandă. Chris poartă o rochie neagră, mulată, din fâșii — nu foarte diferită de cea pe care a ales-o Kitty ca s-o port atunci când am mers cu ea și cu Margot la cumpărături. Lucas arată ca

un dandy în costumul lui, croit ca să se potrivească nu mai bine pe trupul lui. În cele din urmă, i-am convins să vină, propunând doar să „treacă pe-acolo”. Chris a spus că în continuare avea de gând să meargă prin cluburi cu prietenii ei de la serviciu, dar, din câte văd, n-are să plece nicăieri în viitorul apropiat. Atrage atât de multă atenție cu rochia ei din fâșii!

Începe cântecul *Style* și înnebunim cu toții, ne țipăm în față unii altora și țopăim. Peter înnebunește cel mai mult dintre toți. Mă tot întrebă dacă mă distrez. Mă întrebă cu voce tare doar o dată, dar ochii lui mă întrebă iar și iar. Sunt luminoși și plini de speranță, aprinși de așteptare. Cu ochii mei îi spun: *Da da da mă distrez.*

Începem să ne obișnuim și cu dansurile lente. Poate că ar fi bine să urmărim un curs de dans de societate când vin la UVA, ca să putem învăța să dansăm bine cu adevărat.

Îi zic gândurile astea și el spune afectuos:

— Mereu vrei să atingi următorul nivel. Fursecurile de nivel superior.

— Am renunțat la alea.

— Costume de Halloween de nivel superior.

— Îmi place ca lucrurile să fie deosebite.

Drept răspuns, Peter își coboară privirea spre mine și zâmbește, iar eu spun:

— Îmi pare rău doar că niciodată n-o să putem dansa obraz lângă obraz.

— Ți-am putea comanda picioaroange pentru dansat.

— A, te referi la pantofi cu toc?

Peter chicotește.

— Nu cred că există pantofi cu tocurile de douăzeci și cinci de centimetri.

Nu-l iau în seamă.

— Și îmi pare rău că brațele tale sunt ca niște tăiței și nu sunt destul de puternice încât să mă poată ridica.

Peter rage ca un leu rănit și mă ridică de jos și mă învârte, după cum mă așteptam să facă. E un lucru rar să cunoști o persoană atât de bine, să știi dacă o să se învârtă la stânga sau la dreapta. În afara familiei mele, cred că el ar fi persoana pe care o cunosc cel mai bine.

Firește că Peter câștigă premiul de rege al balului. Regina e Ashanti Dickson. Eu mă bucur că nu Genevieve urcă pe podium, ca să danseze cu Peter cu o coroniță pe cap. Ashanti e aproape de înălțimea lui Peter, așa încât ei doi chiar pot dansa obraz lângă obraz, cu toate că nu o fac. Peter se uită la mine și-mi face cu ochiul. Eu mă aflu pe margine, alături de Marshawn Hopkins, partenerul lui Ashanti. Se apleacă și-mi spune:

— Când se întorc, ar trebui să nu-i băgăm în seamă și să ne îndepărtăm dansând. Replica mă face să râd.

Îl urmăresc pe Peter și sunt mândră de el, sunt mândră că la dans își ține spatele atât de drept. La un moment important din cântec, Peter o lasă pe Ashanti pe spate și toată lumea țipă și strigă și bate din picioare și sunt mândră și de momentul ăsta. Oamenii țin la el cu atâta sinceritate; îl pot sărbători cu toții, pentru că Peter e cumsecade și-i face pe toți să se simtă bine. Pur și simplu, inspiră serii puțină strălucire în plus și toți se bucură și mă bucur și eu. Mă bucur că lumea își ia rămas-bun de la el în felul ăsta.

Un ultim dans.

Amândoi tăcem. Încă nu s-a terminat. Încă aveam întreaga vară în fața noastră. Dar vremea liceului, noi doi împreună, Lara Jean și Peter, cei care suntem astăzi — vremea asta a trecut. Niciodată nu vom mai fi aici, exact așa cum suntem acum.

Mă întreb dacă și el e puțin întristat, dar apoi fluieră:

— Uite acolo la Gabe, cum încearcă să-și lase degajat mâna pe fundul Keishei.

Mă învârte puțin ca să-l pot vedea. Mâna lui Gabe zăbovește într-adevăr în zona șalelor/fundului Keishei, ca un fluture indecis care-și caută un loc de aterizare. Chitocesc. De asta-mi place Peter atât de mult. Vede lucruri pe care eu nu le observ.

— Știu care ar trebui să fie cântecul nostru, spune el.

— Care?

Și atunci, ca un fel de magie, vocea lui Al Green răsună în toată sala de bal a hotelului. *Let's Stay Together*.

— Tu le-ai cerut să pună piesa asta, îl acuz eu.

Îmi vin câteva lacrimi în ochi. Peter rânjește.

— E soarta noastră.

Whatever you want to do... is alright with me-ee-ee.

Peter îmi ia mâna și mi-o așază în dreptul inimii lui.

— Să rămânem, să rămânem împreună, cântă el.

Glusul lui e limpede și sincer, așa cum e el, așa cum îl iubesc.

În drum spre petrecerea de după bal, Peter spune că-i e foame și întrebă dacă n-am putea opri mai întâi la restaurant.

— Cred că o să fie pizza la petrecere, spun eu. De ce nu mâncăm acolo, pur și simplu?

— Dar vreau clătite, se plânge el.
Tragem în parcare restaurantului și, după ce parcam, Peter coboară din mașină și vine în grabă pe partea dreaptă, ca să-mi deschidă ușa.

— Ești așa un cavaler în seara asta! spun eu și-l fac să zâmbească larg.

Mergem spre restaurant și Peter îmi deschide ușa cu gesturi solemne.

— M-aș putea obișnui cu tratamentul ăsta regal, spun eu.

— Hei, eu oricum îți deschid ușile! protestează el.

Pășim înăuntru, iar eu mă opresc imediat. Separeul nostru, cel în care stăm mereu, are baloane roz legate de jur împrejur. În mijlocul mesei e un tort rotund, cu o grămadă de lumânări, glazură roz, cu bombonele, și cuvintele „La mulți ani, Lara Jean“ scrise cu glazură albă. Deodată lumea își înalță capetele de după separeuri și din spatele meniurilor — toți prietenii noștri, îmbrăcați încă în hainele lor frumoase de bal: Lucas, Gabe, partenera lui Gabe, Keisha, Darrell, Pammy, Chris.

— Surpriză!!! strigă toți.

Mă întorc numaidecât.

— Doamne, Peter!

El încă zâmbește larg. Se uită la ceas.

— E miezul nopții. La mulți ani, Lara Jean!

Îi sar în brațe.

— Exact așa îmi doream să-mi petrec aniversarea din seara balului, și nici măcar nu mi-am dat seama.

Apoi îi dau drumul și alerg la separeu.

Cu toții ies pe culoar și mă iau în brațe.

— Nici măcar n-aveam habar că lumea știe că mâine e ziua mea! Adică azi! spun eu.

- Normal că știm că e ziua ta, zice Lucas.
Darrell spune:
— Băiatul meu pune la cale chestia asta de săptămâni de zile.
— A fost o idee atât de galantă, spune Pammy. M-a sunat să întrebe ce fel de vas trebuia să folosească să coacă tortul.
Chris zice:
— Și pe mine m-a sunat. I-am zis că de unde naiba să știu eu?
— Și tu! spun eu și-i lovesc brațul lui Chris. Credeam că te duci prin cluburi!
— Chiar s-ar putea să mă duc, după ce fur câțiva cartofi prăjiți. Noaptea mea abia a început, scumpo.
Mă trage la ea ca să mă îmbrățișeze și mă pupă pe obraz.
— La mulți ani, fată!
Mă uit la Peter și spun:
— Nu-mi vine să cred că ai făcut toate astea.
— Am făcut singur tortul ăla, se laudă el. Am cumpărat aluatul, dar chiar și așa.
Își dă jos haina, scoate o brichetă din buzunar și începe să aprindă lumânările. Gabe scoate o lumânare aprinsă și-l ajută. Apoi Peter se suie cu fundul pe masă și stă așa, așezat, cu picioarele atârându-i peste margine.
— Haide!
Mă uit în jur.
— Ăăă...
Atunci aud primele note din *If You Were Here* cântat de The Thompson Twins. Măinile îmi zboară spre obraji. Nu-mi vine să cred! Peter recrează scena de la finalul filmului *O aniversare cu bucluc*, în care Molly Ringwald și

Jake Ryan stau așezați pe o masă cu un tort aniversar între ei. Când am văzut împreună filmul acum câteva luni, am spus că era cel mai romantic lucru pe care-l văzuserăm vreodată. Și acum Peter face același lucru pentru mine.
— Grăbește-te și urcă-te acolo, înainte să ardă toate lumânările, Lara Jean! strigă Chris.

Darrell și Gabe mă ajută să mă urc pe masă, având grijă să nu-mi dea foc la rochie. Peter spune:
— Bun, acum tu te uiți la mine plină de adorație, iar eu mă aplec așa.

Chris vine și-mi înfoaie rochia puțin.

— Ridică-ți mână puțin mai sus! îi comandă lui Peter, uitându-se când în telefon, când la noi.

Peter se supune și Chris dă din cap.

— Arată bine, arată bine.

Apoi aleargă înapoi la locul ei și începe să facă poze. În seara asta nu e nevoie de niciun efort din partea mea ca să mă uit la Peter cu adorație.

Când suflu în lumânări și-mi pun dorința, îmi doresc să am întotdeauna aceleași sentimente față de Peter pe care le am acum.

Piscina din cartier se eliberează mereu în weekendul de Ziua Eroilor. Când eram mici, eu și Margot obișnuiam să numărăm zilele rămase. Mama noastră împacheta sendvișuri cu șuncă și cașcaval, ambalate în folie de plastic, morcovi și un bidon mare cu suc de mere. Era, de fapt, un suc de mere diluat, fără zahăr, care conținea mai mult apă. Eu ceream stăruitor suc acidulat din autotomat sau punci de fructe, dar nu. Mama ne acoperea din cap până-n picioare cu cremă de protecție solară, așa cum acoperea curcanul cu unt. Kitty avea obiceiul să țipe până când n-o mai țineau puterile; nu avea deloc răbdare ca mama să o unge cu cremă. Lui Kitty i-a lipsit dintotdeauna răbdarea; întotdeauna și-a dorit mai mult, în clipa asta. E amuzant cât de mult purtăm trăsăturile noastre din copilărie pe parcursul vieții, pe măsură ce ne maturizăm. Nu mi-aș fi dat niciodată seama, dacă n-ar fi fost Kitty. Până și azi îi apare pe chip aceeași expresie care arată lipsa de răbdare.

Kitty nu se alătură echipei de înot anul ăsta; spune că de-acum nu mai e distractiv, din moment ce niciunul dintre prietenii ei nu mai participă. Fără să știe că

o urmăresc, am văzut-o uitându-se cu dor la programul de antrenamente de pe afișul activităților comunitare. Bănuiesc că și ăsta e un aspect al maturizării — să-ți iei adio de la lucrurile la care înainte țineai atât de mult.

Peluzele tuturor sunt proaspăt tunse și în aer se simte mirosul de trifoi și de verdeață. Primii greieri ai verii au început să bâzâie. Asta e coloana sonoră a verii mele și a tuturor verilor. Eu și Peter ne-am adjudecat șezlongurile cele mai îndepărtate de bazinul pentru copii, întrucât acolo e mai puțin zgomot. Eu învăț pentru examenul final la limba franceză sau măcar încerc.

— Vino încoace ca să te dau pe umeri mai întâi, îi strig lui Kitty, care se află lângă piscină cu prietena ei, Brielle.

— Știi bine că nu mă înroșesc! îmi strigă înapoi, și e adevărat; umerii ei sunt deja bronzăți ca o briosoșă aurită.

Până la sfârșitul verii o să fie negri precum crusta de pe pâinea din făină integrală de grâu. Părul lui Kitty e lins pe spate, iar ea poartă un prosop în jurul umerilor. Nu i se mai văd decât brațele și picioarele.

— Vino odată! îi spun eu.

Kitty vine cu pași țepeni la șezlongurile pe care stăm eu și Peter, și șlapii ei plesnesc asfaltul.

Îi dau cu spray-ul de protecție antisolară și masez soluția până îi intră în pielea de pe umeri.

— Nu contează dacă nu te înroșești. Protejează-ți pielea, ca să nu ajungi să arăți ca o geantă veche de piele.

Așa îmi spunea Stormy înainte. Kitty chicotește auzind de „geanta veche de piele“.

— Așa, ca doamna Letty. Pielea ei e de culoarea hotdogilor.

— Ei, nu vorbeam de nimeni în mod special. Dar, da. Ar fi trebuit să folosească și ea cremă de protecție în tinerețile ei. Să-ți fie învățătură de mine, surioară.

Doamna Letty e vecina noastră și pielea atârnă pe ea ca niște clătite. Peter își pune ochelarii de soare.

— Sunteți niște răutăcioase.

— Vorbește tipul care odată i-a umplut gazonul cu hârtie igienică!

Kitty chicotește și fură o gură din cola mea.

— Chiar ai făcut asta?

— Numai minciuni și propagandă, spune Peter cu o indiferență veselă.

Ziua se încălzește și Peter mă convinge să las manualul de franceză și să intru în piscină cu el. Piscina e împânzită de copii mici și nimeni nu e de vârsta noastră. Steve Bledell are piscină acasă la el, dar eu am vrut să venim aici, de dragul vremurilor bune.

— Să nu îndrăznești să mă bagi sub apă! îl avertizez.

Peter începe să se învârtă în jurul meu ca un rechin și se apropie din ce în ce mai mult.

— Vorbesc serios!

Plonjează spre mine și mă apucă de mijloc, dar nu mă trage la fund; mă sărută. Îi simt pielea rece și netedă, atingându-se de pielea mea; la fel îi simt și buzele.

Îl împing și-i șoptesc:

— Nu mă săruta — sunt copii în jur!

— Și?

— Și nimănui nu-i arde să vadă adolescenți sărutându-se într-o piscină în care copiii încearcă să se joace. Nu-i frumos!

Îmi dau seama că vorbesc ca o fandosită, dar nu-mi pasă. Când eram mică și adolescenții își făceau de cap

în piscină, îmi era mereu jenă să intru în apă, pentru că parcă piscina le aparținea.

Peter izbucnește în râs.

— Ești haioasă, Covey. Înnoată în lateral și adaugă: Nu-i frumos!

Și începe să râdă iar.

Salvamarul fluieră ca să anunțe că e rândul adulților să înoate și toți copiii ies din apă, inclusiv eu și Peter. Ne întoarcem la șezlonguri și Peter le împinge mai aproape unul de altul.

Mă întorc pe o parte și, mijindu-mi ochii în lumina soarelui, îl întreb:

— Cât de în vârstă crezi că trebuie să fii ca să poți rămâne în piscină când înoată adulții? Optsprezece sau douăzeci și unu?

— Nu știu. Douăzeci și unu?

Caută pe telefon.

— Poate că limita e optișpe. Ar trebui să întrebăm.

Îmi pun ochelarii de soare și încep să cânt *Sixteen Going on Seventeen* din filmul *Sunetul muzicii*:

— *You need someone older and wiser, telling you what to do.*¹

Îi ating vârful nasului cu degetul, pentru emfază.

— Hei, eu sunt mai mare ca tine, se împotrivesc el.

Îi mângâi obrazul și cânt:

— *I am seventeen going on eighteen, I-I-I'll take care of you.*²

— Promiți? întrebă el.

— Mai cântă o dată pentru mine, îl rog eu.

Peter îmi aruncă o privire.

¹ „Ai nevoie de cineva mai în vârstă și mai înțelept, care să-ți spună ce să faci” (N.t.).

² „Eu am șapțișpe spre optișpe ani, o să am eu grijă de tine” (N.t.).

— Te rog? Îmi place mult când cânti. Ai o voce atât de limpede!

Nu poate să nu zâmbească. Peter n-a primit niciodată un compliment la care să nu zâmbească.

— Nu știi versurile, se plânge el.

— Ba da, le știi.

Mă prefac că-i învârt o baghetă în față.

— *Imperio!* Stai... știi ce înseamnă asta?

— E... un blestem de neiertat?

— Da. Foarte impresionant, Peter K. Și ăsta ce face?

— Te silește să faci ceva ce nu vrei să faci.

— Prea bine, tinere vrăjitor. Încă mai e o speranță pentru tine. Acum, cântă!

— Văjitoare mică ce ești!

Se uită în jur, ca să vadă dacă ne ascultă cineva, apoi cântă încet:

— *I need someone older and wiser telling me what to do... You are seventeen going on eighteen... I'll depend on you.*¹

Bat din palme de încântare. Există vreo senzație mai îmbătătoare decât cea din momentul în care convingi un băiat să se supună dorințelor tale? Mă apropii de el și-mi înfășor brațele în jurul gâtului lui.

— Acum tu te porți necuviincios! spune el.

— Chiar ai o voce frumoasă, Peter. N-ar fi trebuit să renunți la cor.

— Singurul motiv pentru care am intrat în cor a fost că toate fetele erau în cor.

— Ei, atunci să nu te gândești să te alături vreunui cor la UVA. Nici grupurilor a *cappella*.

Am vrut să fac o glumă, sincer, dar Peter pare mâhnit.

¹ „Am nevoie de cineva mai în vârstă și mai înțelept, care să-mi spună ce să fac... Tu ai șapțișpe spre optișpe ani... am să mă bizui pe tine” (N.T.).

— Glumesc! Înscrie-te în ce grup a *cappella* vrei! Oricum, trupa Hullabahoos are numai băieți.

— Nu vreau să mă înscriu în niciun grup a *cappella*. Și nici n-am de gând să mă uit după alte fete.

Off!

— Firește că o să te uiți după alte fete. Doar ai ochi, nu? Jur, e la fel de pueril ca atunci când oamenii spun că nu sesizează culorile. Toți oamenii se văd între ei. N-ai cum să nu vezi.

— Nu asta am vrut să zic!

— Știu, știu.

Mă ridic în capul oaselor și-mi așez iarăși în poală manualul de franceză.

— Chiar n-ai de gând să înveți deloc pentru examenul final la istoria Statelor Unite de miercuri?

— În momentul de față, nu trebuie decât să iau examenul, îmi amintește el.

— *It must be nice, it must be nice!*, cânt eu.

— Hei, doar cei de la William & Mary n-o să-ți ia locul dacă iei un 7 la franceză, spune Peter.

— Nu-mi fac griji în privința francezei. Îmi fac griji pentru examenul de vineri la analiză matematică.

— Bine, nu cred nici că cei de la William & Mary o să te dea afară dacă iei un 7 la analiză matematică.

— Așa o fi, dar eu tot vreau să termin liceul cu bine, spun eu.

Numărătoarea inversă chiar a început, din moment ce luna mai aproape că s-a încheiat. A mai rămas o singură săptămână de cursuri. Îmi întind mâinile și picioarele, privesc soarele cu ochii mișiți și oftez mulțumită.

¹ „Trebuie să fie frumos, trebuie să fie frumos”, vers din cântecul *Washington on your side* din musicalul *Hamilton* (N.T.).

Jenny Han

- Hai să venim aici în fiecare zi weekendul viitor.
- Nu pot. Plec la antrenamentele alea, ai uitat?
- Deja?
- Da. E ciudat că s-a terminat sezonul și că n-o să mai

jucăm niciun meci împreună.
Echipa de lacrosse a liceului nostru nu a ajuns la campionatele interstatale. Știau și ei, pentru că, după cum îi place lui Peter să spună: „Sunt singurul Peter din echipă”. Ha! Weekendul viitor o să plece într-o tabără de antrenamente cu echipa lui nouă de la UVA.

— Ești entuziasmat că ai să-ți cunoști noii colegi de echipă? îl întreb.

— Deja îi știu pe câțiva dintre ei, dar da. O să fie fain.
Întinde mâinile și începe să-mi împletească o șuviță din păr.

— Mi se pare că am căpătat exercițiu.

— Ai o vară întreagă ca să exersezi, spun eu și mă aplec, ca Peter să poată aduna mai mult din părul meu.

El nu zice nimic.

24

Sfârșitul anului școlar îmi dă întotdeauna un sentiment aparte. E la fel în fiecare an, dar anul ăsta sentimentul e mai puternic, pentru că nu mai există anul viitor. E aerul lucrurilor care se termină pentru totdeauna. Profesorii poartă pantaloni scurți și tricou la ore. Proiectează filme în timp ce-și strâng lucrurile din birouri. Nimeni nu mai are destulă energie cât să-și dea interesul. Cu toții nu facem decât să numărăm orele, ca să treacă timpul. Toți știm unde urmează să mergem, și deja se simte că momentul prezent aparține trecutului. Deodată avem senzația că viața e repede și lentă în același timp. Ca și cum am fi simultan în două locuri.

Examele finale decurg bine; până și la analiză matematică e mai ușor decât m-am așteptat. Și astfel, cariera mea de liceană se apropie de sfârșit. Peter a plecat spre antrenamentele lui din weekend. A trecut abia o zi și deja îi duc dorul așa cum duc dorul Crăciunului în iulie. Peter e cana mea de lapte cu cacao, mănușile mele roșii, de sărbătoare, atmosfera mea din dimineața Crăciunului.

A spus că o să mă sune îndată ce se întoarce de la sala de sport, așa că îmi țin telefonul alături, cu volumul

ridicat. Astăzi, mai devreme, a sunat când eram la dus și, până să văd eu, a plecat iarăși. Așa arată viitorul? Va fi altfel când voi avea cursuri și un program al meu, dar deocamdată am senzația că mă aflu în vârful unui far și aștept să se întoarcă vasul iubitelui meu. Din moment ce sunt o fire romantică, sentimentul nu e întru totul neplăcut, cel puțin, nu încă. O să fie altfel după ce mă voi fi obișnuit cu el, atunci când va fi devenit normal să nu-l văd pe Peter în fiecare zi, dar deocamdată, în clipa asta, dorul ăsta e un soi aparte de încântare perversă.

După-amiază târziu, cobor la parter în capotul meu alb și lung, despre care Margot spune că mă face să arăt ca un personaj din *Căsuța din prerie*, iar Kitty spune că mă face să arăt ca o stafie. Mă așez cu un picior suit pe tețghea, deschid o conservă de piersici și le mănânc cu furculița, direct din conservă. Simt o satisfacție atât de deosebită când mușc din coaja unei piersici însiropate!

Oftez, iar Kitty își ridică privirea din calculator și spune:

— De ce oftezi atât de tare?

— Mi-e dor de... Crăciun.

Mușc dintr-o nouă felie de piersică. Kitty se înveselește.

— Și mie! Cred că anul ăsta ar trebui să cumpărăm câțiva reni și să-i punem în curtea din față. Nu din ăia ieftini, ci din ăia eleganți, din sârmă, care se vând acoperiți cu luminițe.

Oftez iar și așez conserva pe masă.

— Sigur.

Încep să simt că siropul mi se așază greoi în stomac.

— Nu mai ofta atâta!

— De ce e atât de plăcut să oftezi? meditez eu.

Kitty oftează îndelung.

— Ei bine, e cam același lucru ca atunci când respiri. Și e plăcut să respiri. Aerul e delicios.

— Nu-i așa? Chiar e. Împung încă o felie de piersică: Mă întreb de unde putem cumpăra genul ăla de reni. Probabil că se vând la Target.

— Ar trebui să mergem la magazinul ăla, The Christmas Mouse. Putem să ne facem tot felul de provizii. N-avem un magazin în Williamsburg?

— Ba da, în drum spre mallurile outlet. Știi ce, ne-ar trebui și o coroană nouă. Și ar fi fain dacă ar avea luminițe de culoarea lavandei. Ar contribui la un fel de atmosferă de iarnă de basm. Am putea decora întregul brad în culori pastel.

Kitty zice pe un ton sec:

— Hai să nu exagerăm.

Nu o iau în seamă.

— Nu uita că Trina are și ea tot felul de chestii pentru sărbători. Are un sătuc de Crăciun întreg, mai ții minte? A adunat tot în cutiile alea din garaj.

Sătucul Trinei e doar o mică reprezentare a scenei Nativității. Cuprinde o frizerie și o brutărie și un magazin de jucării; e minunat.

— Nici măcar nu știu unde l-am putea pune.

Kitty ridică din umeri.

— Probabil că va trebui să aruncăm o parte dintre vechiturile noastre.

Doamne, Kitty n-are pic de sentimentalism în ea! Pe același ton pragmatic, spune mai departe:

— Oricum, nu toate chestiile noastre sunt atât de bune. Covorașul pentru pom arată cam răpciugos, parcă l-ar fi ronțait cineva. De ce să păstrăm lucrurile doar pentru că

sunt vechi? Noul e aproape întotdeauna mai bun decât vechiul, să știi.

Privesc în altă parte. Mama noastră a cumpărat covorașul ăla la un târg de Crăciun organizat de școala primară. Una dintre mamele din asociația părinților și profesorilor se ocupa cu tricotatul. Eu și Margot ne-am certat ca să hotărâm pe care îl alegem; ei îi plăcea covorașul roșu, cu marginile cadrilate, iar mie îmi plăcea cel alb, pentru că m-am gândit că bradul ar părea că stă pe zăpadă. Mama a ales covorul roșu, pentru că a spus că cel alb s-ar fi murdărit repede. Cel roșu a rezistat mult, dar Kitty are dreptate; cred că e timpul să-l scoatem la pensie. Dar n-am să-l arunc niciodată, și nici Margot nu l-ar arunca. În cel mai rău caz, am să decupez un petic și am să-l pun în cutia mea de pălării, la păstrare.

— Trina are un covoraș frumos, spun eu. E din blană albă. Lui Jamie Fox-Pickle are să-i placă să se tolănească pe el.

Îmi vibrează telefonul și sar ca să văd dacă e Peter, dar e doar tata, care spune că ia mâncare thailandeză pentru cină și întreabă dacă vrem *pad thai* sau *pad see yew*. Oftez iar.

— Jur, Lara Jean, dacă mai oftezi o singură dată...! mă amenință Kitty. Se uită la mine și adaugă: Știi că nu de Crăciun ți-e dor. Peter e plecat doar de o zi și tu te porți de parcă ar fi plecat la război sau mai știi eu ce.

O ignor și-i răspund tatei scriindu-i *pad see yew*, de ciudă, pentru că știu că lui Kitty îi place mai mult *pad thai*.

În acel moment, primesc înștiințarea prin e-mail. E de la biroul de admitere de la Universitatea din Carolina

de Nord. Cererea mea a fost actualizată. Apăs pe link. Felicitări...

Nu mai sunt pe lista de așteptare.
Cum adică ce?

Stau acolo, înmărmurită, citind mesajul iar și iar. Eu, Lara Jean Song Covey, am fost acceptată la Universitatea din Carolina de Nord din Chapel Hill. Nu-mi vine să cred. Nu m-am gândit în veci că voi fi admisă. Dar am fost admisă.

— Lara Jean? Alo!

Tresar și ridic privirea.

— Tocmai ți-am pus o întrebare de trei ori. Ce-i cu tine?

— Ăăă... cred că am intrat la UCN Chapel Hill.

Kitty cascadează gura.

— Uau!

— Ciudat, nu?

Clatin din cap uimită. Cine s-ar fi gândit? Eu, nu. Aproape că uitasem cu totul de UCN după ce fusesem trecută pe lista de așteptare.

— UCN e o facultate la care se intră foarte greu, Lara Jean!

— Știu.

Încă n-am ieșit din șoc. După ce n-am intrat la UVA, am fost atât de deprimată, ca și cum n-aș fi meritat să fiu acolo. Dar UCN! E și mai greu să intri la UCN din afara statului decât să intri la UVA în interiorul statului.

Zâmbetul lui Kitty se șterge puțin.

— Dar nu te duci la William & Mary? N-ai făcut deja depozitul? Și anul viitor nu te transferi oricum la UVA?

UVA. În aceste câteva secunde, am uitat de transferul la UVA și m-am bucurat numai de știrea de la UCN.

— Așa am de gând, spun eu.

Telefonul vibrează și-mi tresaltă inima, gândindu-mă că e vorba de Peter, dar nu e. E un mesaj de la Chris.

Vrei să mergem la Starbucks?

Îi scriu drept răspuns: Ghici ce! Am intrat la UCN!

OMG!

Te sun.

După o clipă, telefonul sună și Chris țipă:

— Doamne Sfinte!

— Mersi! Adică, uau! Eu... e o facultate atât de bună! Am crezut...

— Și ce ai de gând să faci? întrebă ea vehement.

— Ah!

Mă uit la Kitty, care mă urmărește cu ochi de șoim.

— Nimic. Tot la William & Mary mă duc.

— Dar UCN nu e o facultate mai bună?

— E mai bine cotate. Nu știu. N-am fost acolo niciodată.

— Hai să mergem, spune ea.

— Să vedem facultatea? Când?

— Chiar acum! Drumeție din senin!

— Ai înnebunit? E la patru ore distanță!

Ba nu, nu e. E vorba doar de trei ore și 25 de minute.

Tocmai m-am interesat.

— Până să ajungem acolo, o să se facă...

— Șase seara. Mare scofală! Ne plimbăm pe-acolo, luăm cina și apoi venim înapoi. De ce nu? Suntem tinere. Iar tu trebuie să știi ce anume refuzi.

Înainte să apuc să mă împotrivesc iar, Chris spune:

— Te iau în zece minute. Ia niște gustări pentru drum.

Și închide telefonul.

— Te duci în Carolina de Nord? Chiar acum?

În momentul de față, sunt destul de euforică. Încep să râd și spun:

— Așa se pare!

— Asta înseamnă că te duci acolo, în loc de William & Mary?

— Nu, doar că... mă duc doar în vizită. Nu s-a schimbat nimic. Dar să nu-i spui tatei.

— De ce nu?

— Pentru că... așa. Poți să-i spui că sunt cu Chris și că nu vin la cină, dar nu-i spune nimic de UCN.

Și așa încep să mă îmbrac și să zbor de colo colo prin casă ca un strigoi, aruncând tot felul de lucruri într-o geantă. Boabe uscate de wasabi, bețișoare Pocky, sticle de apă. Eu și Chris n-am mai mers împreună într-o drumeție ca asta; mereu mi-am dorit să fac așa ceva cu ea. Și ce se poate întâmpla dacă arunc și eu o privire prin Chapel Hill, doar ca să văd cum e? N-am să merg acolo la studii, dar e oricum un gând încântător.

Eu și Chris ajungem la jumătatea drumului spre Chapel Hill și abia atunci îmi dau seama că mi se descarcă bateria la telefon și că am uitat să-mi iau încărcătorul.

— Ai un încărcător de mașină? o întreb.

Ea cântă în ton cu muzica de la radio.

— Nu.

— Pisici!

Și am consumat și o mare parte din bateria telefonului ei, folosindu-l pe post de GPS. Mă neliniștește puțin faptul că părăsim teritoriul statului fără telefonul încărcat

la maximum. Mai mult, i-am zis lui Kitty să nu-i spună tatei unde mă duc. Dacă se întâmplă ceva?

— Pe la cât crezi că ajungem înapoi?

— Nu-ți mai face atâtea griji, bunică Lara Jean. N-o să pățim nimic.

Coboară geamurile și începe să-și caute poșeta. I-o dau eu, de pe podeaua din spate, și-i scot țigările înaintea să apuce să facă mașina zob. Ajungem la un semafor roșu și Chris își aprinde țigara, trăgând adânc în piept.

— O să fim un fel de pionieri. E deja o aventură mai interesantă. Să știi că nici strămoșii noștri n-aveau telefoane mobile.

— Ține minte doar că mergem acolo numai ca să ne uităm. Eu tot la William & Mary mă duc.

— Și tu să ții minte: posibilități sunt peste tot, spune Chris.

Asta-mi spune și Margot întruna. Astea două au mai multe în comun decât își dau seama.

Petrecem restul drumului navigând de la o stație radio la alta și cântând cu glas tare și dezbătând dacă Chris ar trebui sau nu să-și vopsească părul din față în roz. Mă uimește cât de repede trece timpul. Ajungem la Chapel Hill în mai puțin de trei ore și 30 de minute, după cum a spus Chris. Găsim un loc de parcare drept pe Franklin Street, care, bănuiesc, e bulevardul lor principal. Prima mea surpriză e să descopăr cât de mult seamănă campusul de UCN cu cel de la UVA. Mulți arțari, multă verdeață, multe clădiri din cărămidă.

— E atât de frumos..., nu-i așa?

Mă opresc ca să admir un corn cu flori roz.

— Mă mir că au atâția corni, din moment ce e floarea emblematică a statului Virginia. Care crezi că e floarea Carolinei de Nord?

— N-am idee. Putem mânca ceva, te rog? Sunt lihnită. Chris n-are nici răbdarea unei muște, iar când îi e foame, cu toții am face bine să ne păzim.

O cuprind cu brațul de talie. Brusc, o privesc cu mare drag, pentru că m-a luat în călătoria asta, ca să văd ce ar fi putut fi.

— Atunci hai să punem burtica aia la cale. Ce vrei? Pizza? Un sendviș cu de toate? Mâncare chinezească?

Își petrece brațul pe după umerii mei. Deja are o dispoziție mai bună, auzind mai multe variante de mâncare.

— Alege tu. Orice, în afară de mâncarea chinezească. Sau de pizza. Știi ce? Hai să luăm sushi.

Doi tipi trec pe lângă noi pe trotuar și Chris strigă:

— Hei!

Ei se întorc.

— Care-i treaba? Întrebă unul dintre ei. E negru, chipș, înalt, cu brațe musculoase, într-un tricou CAROLINA WRESTLING.

— Unde se găsește cel mai bun sushi pe-aici? Întrebă Chris.

— Nu mănânc sushi și nu prea pot să-ți spun.

Se uită la amicul lui cu păr roșcat, care e mai puțin arătos, dar arătos și el.

— Tu unde te duci?

— La Spicy Nice, spune el, uitându-se atent la Chris. Mergeți mai departe pe Franklin Street și o să dați de restaurant imediat.

Îi face cu ochiul și amândoi se întorc și pornesc iar în sensul opus.

— Să mergem după ei? Întrebă ea, privindu-i din urmă. Să vedem ce planuri au în seara asta?

O îndrum în direcția pe care ne-au arătat-o.

- Credeam că ți-e foame, îi amintesc.
- A, da, spun ea. Deci UCN deja are un punct în plus, așa-i? Tipii mai arătoși?
- Sunt sigură că și la William & Mary sunt tipi care arată bine. Adug imediat: Nu că ar fi important pentru mine, pentru că, evident, eu am prieten.
- Care vă amintesc că încă nu m-a sunat. Telefonul meu a ajuns la cinci procente, așa că, atunci când mă va suna, va fi deja prea târziu.

După ce mâncăm sushi, ne plimbăm agale pe Franklin Street și ne oprim la diverse magazine. Mă gândesc să cumpăr o șapcă de baschet cu logoul echipei Tar Heels de la UCN pentru Peter, dar probabil că n-are s-o poarte, din moment ce el va susține echipa de la UVA, Virginia Cavaliers.

Trecem pe lângă un stâlp cu semne indicatoare și Chris se oprește subit. Îmi arată un indicator pentru o sală de concerte pe nume Cat's Cradle. În seara asta cântă o trupă pe nume Meow Mixx.

- Hai să mergem și noi! spune Chris.
- Ai mai auzit vreodată de Meow Mixx? întreb eu. Ce fel de muzică o cânta?
- Cui îi pasă? Hai să mergem pur și simplu!
- Mă apucă de mână. Rădem și alergăm împreună pe bulevard.

E coadă la intrare și trupa a început deja să cânte; prin ușa deschisă se aud frânturi de muzică dansantă. Vreo două fete așteaptă în fața noastră, iar Chris mă cuprinde în brațe și le spune:

- Cea mai bună prietenă a mea tocmai a intrat la UCN.
- Simt o căldură interioară când o aud pe Chris numindu-mă prietena ei cea mai bună — când aflu că încă

suntem importante una pentru cealaltă, chiar dacă ea are prietenii ei de la muncă și eu îl am pe Peter. Așa, sunt sigură că, atunci când va pleca în Costa Rica sau în Spania sau oriunde ar ajunge, vom fi apropiate în continuare.

- Una dintre fete mă strânge în brațe și spune:
- Felicitări! O să-ți placă la nebunie aici.
- Are părul împletit în stil „lăptăreasa“ și poartă un tricou pe care scrie HILLARY E PREȘEDINTA MEA.
- Potrivindu-și în păr agrafa smălțuită, în formă de acadea, prietena ei spune:
- Să te înscrii la căminul Ehaus sau Craige. Sunt cele mai distractive.

Spun rușinată:

— De fapt, nu vin aici la studii; am venit doar în vizită. Ca să ne amuzăm.

— A, și-atunci unde te duci? mă întrebă ea și chipul pîstruiat i se încrunță ușor.

- La William & Mary, îi spun eu.
- Dar n-am hotărât definitiv, își bagă Chris nasul.
- Hotărârea e destul de definitivă, spun eu.
- Eu am venit aici în loc de Princeton, îmi spune fata cu părul împletit. Atât de mult mi-a plăcut când am venit în vizită! Ai să vezi! Apropo, eu sunt Hollis.

Facem toate cunoștința și fetele îmi povestesc despre departamentul de engleză, despre meciurile de baschet de la Dean Dome și despre locurile de pe Franklin Street în care nu-ți este verificat actul de identitate. Chris, care n-a mai fost atentă când în conversație s-a vorbit despre departamentul de engleză, și-a ciulit deodată urechile. Înainte să intrăm, Hollis îmi dă numărul ei.

- În caz că vii să studiezi aici, spune ea.

Intrăm și descoperim că localul e destul de aglomerat, mulți oameni stau în apropierea scenei, beau bere și dansează pe muzică. Trupa e formată, de fapt, numai din doi tipi cu chitare și un laptop, iar stilul lor e un fel de electronic-pop. Muzica răzbate în întreaga sală. E un public pestriț: câțiva tipi mai în vârstă, purtând tricouri cu trupe rock și barbă, care mai degrabă se apropie de vârsta tatei, dar și mulți studenți. Chris încearcă să șteargă parafa de pe mână, ca să ne poată lua beri, dar nu reușește. Eu nu mă supăr, pentru că nu prea îmi place berea și, de asemenea, pentru că prietena mea trebuie totuși să conducă înapoi în seara asta. Încep să întreb în jur dacă are cineva vreun încărcător de telefon, dar Chris mă plesnește peste mână.

— Suntem într-o aventură! strigă ea. Nu ne trebuie telefoane mobile într-o aventură!

Apoi mă apucă de mână și mă trage după ea spre marginea scenei. Ne croim drum, dansând până în centru, și țopăim pe ritmul muzicii, deși nu cunoaștem niciun cântec. Unul dintre tipi a fost student la UCN și, pe la jumătatea spectacolului, îndeamnă mulțimea să cânte cântecul de bătaie al echipei Tar Heels.

— „Sunt Tar Heel născut, sunt Tar Heel crescut, când am să mor, am să fiu Tar Heel vârat în mormânt!”

Publicul înnebunește, întreaga sală se cutremură. Eu și Chris nu știm versurile, dar țipăm: „Du-te naibii, Duke!” împreună cu ceilalți. Părul ne zboară sălbatic în față; am transpirat și deodată mă distrez de minune.

— Mă distrez atât de bine! îi țip lui Chris în față.

— Și eu! îmi țipă la rândul ei.

¹ Duke University, universitate rivală din Carolina de Nord (N.T.).

După al doilea set de cântece, Chris declară că-i e foame, așa că pornim în întunericul nopții.

Mergem pe stradă o veșnicie și găsim un loc pe nume Cosmic Cantina. E un local mic, mexican, unde s-a format o coadă lungă, iar Chris spune că ori au mâncare bună, ori mâncare foarte ieftină. Eu și Chris inspirăm aroma burrito-urilor noastre; sunt îndesate cu orez și fasole și brânză topită și pico de gallo de casă. Gustul e destul de banal, mai puțin sosul iute. E atât de iute, încât îmi arde buzele. Dacă nu mi s-ar fi terminat bateria la telefon și dacă a lui Chris n-ar fi fost pe terminate, aș fi căutat pe internet locul cu cele mai bune burrito-uri din Chapel Hill. Dar atunci poate că n-am fi găsit locul ăsta. Nu știu de ce, dar parcă e cel mai bun burrito din viața mea.

După ce terminăm de mâncat, spun:

— Cât e ceasul? Ar trebui să plecăm în curând, dacă vrem să ajungem înainte de unu.

— Dar abia dacă ai văzut campusul, spune Chris. Nu vrei să vezi nimic în mod special? Adică, nu știu, vreo bibliotecă plicticoasă sau ceva de genul ăsta?

— Nimeni nu mă cunoaște așa cum mă cunoști tu, Chris, spun eu și ea flutură din gene. E un loc pe care aș vrea să-l văd... apare în toate broșurile. Vechea Fântână.

— Atunci, hai să mergem, spune ea.

Din mers, o întreb:

— Crezi că Chapel Hill seamănă cu Charlottesville?

— Nu, mi se pare chiar mai bine aici.

— Ești asemenea lui Kitty. Ai impresia că tot ce e nou e mai bun, spun eu.

— Iar tu ai impresia că tot ce e vechi e mai bun, ripostează ea.

Aici are dreptate. Străbatem restul drumului într-o tăcere amicală. Mă gândesc la aspectele sub care UCN seamănă și la cele sub care nu seamănă cu UVA. Campusul e liniștit, probabil pentru că majoritatea studenților sunt plecați acasă în perioada vacanței de vară. Totuși, sunt oameni care se plimbă de colo colo: fete îmbrăcate în rochii de plajă și purtând sandale și băieți îmbrăcați în pantaloni scurți kaki și cu șepci de baseball UCN.

Traversăm gazonul verde și iată: Vechea Fântână. Se află între două cămine de cărămidă. E o rotundă mică, un fel de versiune miniaturizată a celei de la UVA, și în centru e o cișmea. Imediat în spatele clădirii e un stejar alb și peste tot sunt tufișuri de azalee, de culoare roz-aprins, asemănătoare unui ruj pe care obișnuia Stormy să-l folosească. E fermecător.

— Trebuie să-ți pui o dorință sau ceva de genul ăsta? Întrebă Chris, mergând la cișmea.

— Mi se pare că am auzit că-n prima zi de cursuri, studenții iau o gură de apă de la cișmea ca să le aducă noroc, spun eu. Ori noroc, ori note de zece pe linie.

— Acolo unde mă duc eu, n-o să am nevoie de zece pe linie, dar primesc norocul.

Chris se apleacă să bea și două fete aflate în trecere ne avertizează:

— Băieții din frații se ușurează întruna în cișmeaua aia — n-o face!

Chris își înalță imediat capul și sare de lângă cișmea.

— Scârbos! Sare din rotundă și spune: Hai să facem un selfie.

— Nu putem; nu avem baterie la telefoane, ai uitat? Va trebui să păstrăm amintirea în inimă, ca în vremurile de demult.

— Ai dreptate, spune Chris. Ce zici, o luăm din loc? Nu știu ce să zic. Nu știu de ce, dar încă nu sunt pregătită să plec. Dacă nu mai apuc să vin aici niciodată? Zăresc o bancă orientată cu fața la una dintre clădirile de cărămidă, mă duc spre ea și mă așez.

— Hai să mai stăm puțin!

Îmi adun genunchii la piept și Chris se așază lângă mine. Se joacă cu numeroasele brățări de la mână și spune:

— Aș fi vrut să pot veni aici cu tine.

— La facultate sau la UCN?

Sunt atât de surprinsă de tonul ei contemplativ, încât n-o mai corectez, nu-i mai amintesc să nici eu n-am să vin aici.

— La oricare. La ambele. Nu mă înțelege greșit! Sunt foarte entuziasmată în privința planurilor legate de Costa Rica. Doar că... nu știu. Adică, dacă pierd ceva important pentru că nu merg la facultate în același timp cu toți ceilalți?

Atunci se uită la mine, cu o întrebare în privire.

Eu spun:

— Facultatea are să te aștepte aici, Chris. Anul viitor, peste doi ani. Când vei vrea tu.

Chris se răsuțește și privește campusul.

— Poate. Vom vedea. Cred că ți s-ar potrivi locul ăsta, Lara Jean. Tu nu crezi?

Înghit în sec.

— Am deja un plan. William & Mary un an, apoi UVA.

— Adică tu și Peter aveți un plan. De asta eziți.

— Bine, eu și Peter avem un plan. Dar nu e singurul motiv.

— Dar e motivul principal.

Nu pot să neg. Singurul lucru care mi-ar lipsi oriunde aş merge, fie că merg la William & Mary, fie că vin aici, e prezența lui Peter.

— Atunci de ce să nu studiezi un an aici? întrebă Chris. Care-i diferența între a veni aici și a merge la William & Mary? O oră de mers cu mașina? În oricare din cazuri, nu ești la UVA. De ce să nu vii aici?

Nu așteaptă să-i răspund; țâșnește de pe bancă, fuge pe gazon, își aruncă tenișii și face roata de câteva ori.

Dacă aş veni aici și ar ajunge să-mi placă foarte mult? Dacă după un an n-aş mai vrea să plec? Atunci ce-aş face? Dar n-ar fi minunat dacă mi-ar plăcea atât de mult? Nu asta e, de fapt, scopul? De ce să mizez pe faptul că n-o să-mi placă un loc? De ce să nu-mi iau inima în dinți și să mizez pe fericire?

Mă lungesc și-mi întind picioarele pe bancă și privesc cerul. Sus de tot, deasupra mea, se înalță coroanele copacilor — un copac e lângă clădire; celălalt e plantat pe gazon. Crengile lor se întind deasupra cărării și se întâlnesc în mijloc. Dacă eu și Peter am putea fi precum copacii ăștia doi, departe unul de celălalt, totuși atingându-se? Pentru că mă gândesc că poate aş fi fericită aici. Mă gândesc că și eu cred că mi s-ar potrivi locul ăsta.

Ce a spus Stormy? În ultima zi în care am văzut-o, în ziua în care mi-a dat inelul ei? *Niciodată să nu spui nu, când, de fapt, vrei să spui da.*

Când Chris oprește mașina în dreptul casei mele, e puțin peste trei dimineața și absolut toate luminile sunt aprinse. Înghit în sec. Mă întorc spre Chris.

— Intri cu mine? o rog eu.

— Nici gând! Ești pe cont propriu. Trebuie să ajung acasă și s-o înfrunt pe propria-mi mamă.

O îmbrățișez pe Chris și-mi iau la revedere, mă dau jos din mașină și pornesc anevoios spre treptele de la intrare. Ușa se dă de perete imediat ce încep să-mi caut cheile prin geantă. E Kitty, îmbrăcată în tricoul ei mare pentru dormit.

— Ai pățit-o, îmi șoptește ea.

Pășesc înăuntru și dau cu ochii de tata, care e imediat în spatele lui Kitty, îmbrăcat încă în hainele de serviciu. Trina e așezată pe canapea și se uită la mine ca și cum ar zice: *Ai probleme și te compătimesc, dar ai fi putut măcar să ne suni.*

— Unde ai fost toată noaptea? strigă el. Și de ce n-ai răspuns la telefon?

Mă dau înapoi și mă fac mică.

— Am rămas fără baterie. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu.

Ca să destind atmosfera, mă gândesc o clipă să fac o glumă legată de faptul că milenarii ar face bine să poarte ceasuri la mână, dar nu cred că glumele o să dea roade de data asta.

Tata începe să se plimbe de colo colo prin camera de zi.

— Atunci de ce n-ai folosit telefonul lui Chris?

— Și lui Chris i s-a terminat bateria...

— Aproape că am murit de îngrijorare! Kitty a zis că ai plecat cu Chris fără să spui unde te duci...

În clipa aia, Kitty îmi aruncă o privire.

— Mai aveam puțin și sunam la poliție, Lara Jean! Dacă n-ai fi intrat mai înainte pe ușă...

— Îmi pare rău, spun eu. Îmi pare foarte tău!

- Atâta lipsă de responsabilitate!
Tata bombăne ca pentru el, nici măcar nu mă ascultă.
- Lara Jean, oi avea tu optsprezece ani, dar...
De pe canapea, Trina spune:
- Dan, te rog să nu zici: „Dar încă locuiești în casa mea”. E așa o replică răsuflată!
Tata se răsuțește și-i spune:
- Există un motiv bun pentru care replica e răsuflată!
E o replică bună! E o replică foarte bună.
- Lara Jean, spune-le odată unde ai fost, spune Kitty nerăbdătoare.
Tata îi aruncă o privire acuzatoare.
- Kitty, știai unde s-a dus?
- M-a pus să jur că nu spun!
- Înainte ca tata să apuce să răspundă, zic:
- Am fost în Carolina de Nord cu Chris!
Tata își ridică mâinile spre tavan.
- În Carolina de Nord! Ce... ce Dumnezeu? Ai trecut granița dintre state și nici măcar nu mi-ai spus? Și cu bateria de la telefon descărcată!
- Mi se face rău pentru că i-am provocat atâtea griji.
Nu știu de ce nu l-am sunat. Aș fi putut să împrumut telefonul altcuiva. Bănuiesc că m-am lăsat dusă de val, mi-a distras atenția locul unde eram. N-am vrut să mă gândesc la căminul meu și la viața reală.
- Îmi pare rău, șoptesc. Îmi pare foarte, foarte rău. Ar fi trebuit să vă sun.
- Tata scutură din cap.
- Ce-ai căutat în Carolina de Nord?
- Am fost în Carolina de Nord pentru că...
Mă opresc. Dacă o spun acum, e gata.
- Pentru că am fost admisă la UCN.

- Tata face ochii mari.
- Ai fost admisă? E... e minunat! Dar cum rămâne cu William & Mary?
- Zâmbesc și ridic din umeri.
- Trina țipă și țâșnește de pe canapea, aruncând de pe ea pătura de flanelă cu care se învelise și aproape împieptă la piept și i se alătură și Trina:
- Doamne, Lara Jean! spune ea și mă lovește pe spate. Vei fi un Tar Heel!
- Mă bucur că te bucuri, spune tata.
- Își șterge o lacrimă de la ochi.
- Încă sunt furios că nu ne-ai sunat. Dar mă și bucur.
- Atunci chiar ai să mergi acolo la studii? Întrebă Kitty de pe trepte.
- Mă uit la ea. Zâmbesc tremurând și spun:
- Da, merg.
- Eu și Peter vom găsi o cale. Vom face relația să meargă.
- Le povestesc fiecare detaliu al serii: cum am fost la un spectacol la Cat's Cradle, cum am mâncat burrito-uri la Cosmic Cantina, cum am fost la Vechea Fântână. Trina pregătește popcorn și răsare soarele înainte să se culce vreunul dintre noi. Când tata pleacă obosit să se culce, Trina îmi șoptește:
- Tatăl tău tocmai a îmbătrânit cu zece ani într-o singură noapte. Uite cum merge, ca și cum i-ar trebui un baston. Din cauza ta mă mărit cu un moș.
- Amândouă izbucnim în râs și nu ne putem opri. Cred că începem să delirăm din cauza lipsei de somn. Trina se întoarce pe spate și lovește cu picioarele în aer, atât de tare râde. Kitty, care a adormit pe canapea, se trezește și spune:

— Ce-i așa amuzant?

...fapt ce ne face doar să râdem și mai tare. Urcând scările, tata se oprește, se întoarce și se uită la noi două, clătînând din cap.

— Deja ați început să faceți echipă împotriva mea, spune el.

— Acceptă, tată! Dintotdeauna ai trăit în mijlocul unui matriarhat.

Îi trimit bezele. El se încruntă.

— Hei, să nu crezi că am uitat că ai fost plecată toată noaptea fără măcar să suni o dată acasă.

Am greșit. Poate că e prea devreme pentru o asemenea veselie. În timp ce tata urcă scările anevoios, îi strig:

— Chiar îmi pare rău!

Îmi pare rău că n-am sunat, dar nu-mi pare rău că m-am dus.

Când mă trezesc, zac în pat o vreme, întinzându-mi brațele și picioarele în forma unui X mare, care se întinde spre nord, sud, est și vest. Am senzația că seara de ieri a fost un vis. Chiar e aieva? Chiar mă duc la UCN?

Da, da, chiar mă duc. Ce nebunie, ce încântare, faptul că întregul curs al vieții ți se poate schimba într-o singură noapte! Mereu m-am temut de schimbări, dar în clipa asta sunt de altă părere. Sunt entuziasmată. Îmi dau seama acum ce privilegiu e să fiu entuziasmată de locul în care o să merg. Peter și Chris și Lucas se duc acolo unde și-au dorit, dar viitorul meu îmi părea o opțiune secundară, și chiar asta era, indiferent cât de bună ar fi fost facultatea William & Mary. UCN e o alegere care nici măcar nu știam că-mi este permisă, ca o ușă care s-a materializat în mod magic, o ușă care ar putea duce oriunde.

După ce termin cu reveriile, mă uit la ceas și descopăr că am dormit toată ziua. Mă ridic, pornesc telefonul și văd toate apelurile pierdute și mesajele vocale de la tata și de la Kitty, din noaptea trecută. Le șterg fără să le ascult, ca să nu fiu nevoită să aud furia din vocea tatei; atunci văd că și Peter mi-a lăsat un mesaj vocal. Când

îi văd numele pe telefon, inima îmi plonjează subit în stomac. Sunt și SMS-uri, în care mă întrebă unde sunt. Îi las un sun, dar nu răspunde, probabil e la antrenament. Îi las un mesaj în care îi spun să treacă pe la mine când se întoarce spre casă. În seara asta trebuie să mergem la petrecerea lui Steve Bledell. Am emoții când mă gândesc că trebuie să-i spun de cele întâmplare. Planul nostru era stabilit, și acum am început să sucesc lucrurile, dar n-aveam de unde să știu că ușa asta avea să mi se deschidă. Peter va fi înțelegător. Sunt convinsă.

Mă întind iarăși în pat și o sun pe Margot prin FaceTime. Se plimbă pe stradă, probabil că se duce undeva.

— Ia zi, spune ea.

— Ghici ce!

— Ce?

— Am fost acceptată la UCN!

Margot țipă imediat și scapă telefonul. Din fericire, cade pe iarbă. Se apleacă grăbită ca să-l ia de pe jos. Încă țipă.

— Doamne! E incredibil! E cea mai bună veste! Când ai aflat?

Mă întorc pe burtă.

— Ieri! Eu și Chris ne-am dus să vizităm facultatea aseară și, Gogo, a fost atât de distractiv! Am fost la spectacolul unei trupe și am țipat până la epuizare. Mă doare gâtul!

— Păi, stai... te duci, nu?

— Da!

Margot țipă iarăși, iar eu râd.

— Cum e campusul de la UCN? Întrebă ea imediat.

— Ei bine, seamănă mult cu cel de la UVA.

— Asta am mai auzit. Am auzit că cele două campusuri seamănă foarte mult. Și orașele. Amândouă sunt liberale,

dar Chapel Hill e poate și mai liberal. Sunt multe minți strălucite acolo. Abia aștept să ne uităm împreună pe manuale!

O ia iarăși din loc.

— O să-ți placă la nebunie acolo. Maggie Cohen, care era cu un an mai mare ca mine, adoră locul ăla. Ai face bine să vorbești cu ea.

Margot zâmbeste larg și-mi spune:

— Acum o să începă toate, Lara Jean. Ai să vezi!

După ce închei conversația cu Margot, fac o baie cu bulbuci și-mi urmez toate ritualurile: masca de față, lufa, exfoliantul cu zahăr brun și lavandă. În baie recit cuvintele pe care am să i le adresez lui Peter. *Sunt doi copaci, în locuri opuse, și crengile lor se întâlnesc la mijloc...* Stau în cadă atât de mult timp, încât Kitty țipă la mine să mă grăbesc. După ce mă ridic din cadă, îmi usuc părul și-l ondulez; îmi dau unghiile cu oją și mă dau chiar și cu crema pentru cuticule pe care am cumpărat-o, dar pe care uit mereu s-o folosesc.

Tata, Trina și Kitty au ieșit să vadă un film, așa că sunt singură acasă când ajunge Peter, pe la opt. Poartă pantaloni de sport noi, cu emblema UVA; părul lui e proaspăt spălat și e încă umed. Miroase ca săpunurile Dove, un miros care cred că i se potrivește de minune. Mă trage la piept și mă îmbrățișează, sprijinindu-și trupul de trupul meu.

— Am o febră musculară cumplită, spune el și se prăbușește pe canapeaua din camera de zi. Putem să nu mai mergem la Steve în seara asta? Nu vreau decât să stau aici, să-mi petrec timpul cu tine și să nu fiu nevoit să vorbesc cu alți oameni. Sunt al naibii de epuizat!

— Sigur, spun eu și inspir adânc ca să-i dau vestea, dar atunci își înalță ochii și se uită la mine cu o privire istovită.

— Tipii ăia din echipă sunt într-o formă incredibilă. Mi-a fost greu să țin pasul cu ei.

Mă încrunt.

— Hei, și tu ești în formă.

— Nu atât de în formă ca ei. Trebuie să mă pun serios pe antrenament. Își masează ceafa: Deci, până la urmă, ai de gând să-mi spui unde ai fost aseară?

Iau loc pe canapea și mă întorc cu fața la el, cu picioarele adunate sub fund. Îmi lipesc dosul palmelor de obraji, care simt că s-au înroșit. Apoi le las în poală.

— Bine, atunci. Mă poticnesc: Ești gata?

Peter râde.

— Da, sunt gata.

— OK. E o nebunie, dar am fost cu Chris în Carolina de Nord.

Peter ridică din sprâncene.

— Ciudat! OK. Spune mai departe!

— Am fost acolo pentru că... am fost admisă la UCN!

Peter clipește.

— Uau! E... uau! E minunat!

Inspir adânc din nou.

— Nu credeam că aș vrea să merg acolo, dar apoi, după ce am vizitat locul cu Chris, orașul e chiar fermecător și oamenii sunt foarte prietenoși și e o bancă lângă Vechea Fântână pe care, dacă te așezi și privești în sus, vezi doi copaci în locuri opuse, care se întâlnesc în mijloc. Li se ating crengile așa.

Încep să-i fac o demonstrație și apoi mă opresc, pentru că îmi dau seama că Peter, de fapt, nu mă ascultă. Privește în gol.

— La ce te gândești?

— Asta înseamnă că o să te duci acolo, și nu la William & Mary?

Ezit.

— Da.

Peter dă din cap gânditor:

— Mă bucur pentru tine, chiar mă bucur. Dar e nasol că ai să fii atât de departe. Adică, dacă aș urca în mașină și aș porni spre Chapel Hill în clipa asta, aș adormi la volan. Cât de departe e Charlottesville de Chapel Hill? Sunt vreo patru ore de mers, nu?

Simt un gol în stomac.

— Trei ore și 25 de minute. Știu că pare un drum lung, dar îți jur că timpul trece atât de repede!

— Drumul de la Charlottesville la William & Mary durează de două ori mai puțin. Și șoselele nu sunt aglomerate.

Se lasă iarăși pe spate și-și sprijină capul de spătarul canapelei.

— Nu durează de două ori mai puțin, spun eu încet. E vorba doar de o oră jumate în minus.

Se uită la mine și observ regretul din ochii lui.

— Îmi pare rău. Sunt doar foarte obosit în clipa asta. Treaba va fi mult mai dificilă decât m-am așteptat. Nu mă refer la relația noastră, ci la facultate. Am să fiu la antrenamente 24 de ore pe zi, șapte zile din șapte. Iar când n-am să fiu la antrenament, am să fac singur exerciții sau am să merg la cursuri, sau am să dorm. Va fi un program cumplit. Nu seamănă deloc cu viața de liceu. E vorba de o muncă foarte apăsătoare. Și... nu mă așteptam să te duci atât de departe.

Nu l-am mai văzut niciodată în starea asta. Pare atât de demoralizat! În cazul meciurilor de lacrosse și al

cursurilor e mereu atât de relaxat, are mereu o atitudine atât de încrezătoare! Toate lucrurile astea au fost mereu ușoare pentru el.

— Peter, o să-ți meargă bine. Ești abia la început. După ce o să-ți intri în ritm, o să fie la fel ca până acum. Spun cu timiditate: Și... o să ne găsim și noi ritmul nostru.

Deodată, Peter se ridică în capul oaselor.

— Știi ce? Hai să mergem la petrecerea asta!

— Ești sigur?

— Sigur. Tu ești deja îmbrăcată. Să nu irosim coafura asta. Mă trage spre el: Hai să sărbătorim marea ta reușită!

Îmi înfășor mâinile în jurul lui și-l strâng la piept. Îi simt umerii încordați; îi simt încordarea spinării. Majoritatea băieților n-ar fi observat așa ceva: că mi-am ondulat părul, că am îmbrăcat o anume bluză. Încerc să mă concentrez asupra gândului ăstuia și să nu mă gândesc la faptul că nu m-a felicitat cu adevărat.

Acasă la Steve Bledell, întâlnim o grămadă de oameni care fumează iarbă în camera de zi și urmăresc soccer pe televizorul imens, cu ecran plat, prins de perete. Și Lucas e aici, iar când îi dau marea veste, mă ia pe sus și mă învârte în cerc.

— Și tu ai să scapi de-aici! strigă el.

— Ei bine, am să merg doar în vecini, în Carolina de Nord, spun eu, râzând.

Ce bucurie neașteptată resimt când spun cuvintele astea cu glas tare!

— Nu-i atât de departe.

— Dar e în altă parte.

Lucas mă lasă iarăși cu picioarele pe podea și-mi ia obrazii în mâini.

— O să-ți faci foarte mult bine, Lara Jean.

— Așa crezi?

— Știu sigur.

Îmi iau o cola din bucătărie când, deodată, Genevieve intră în picioarele goale și purtând un hanorac cu emblema de la Politehnica din Virginia, ținând în mână

o bere învelită într-un manșon termoizolant cu aceeași emblemă. Se clatină pe picioare și spune:

— Am auzit că ai fost admisă la Chapel Hill. Felicitări!

Aștept lovitura de grație, glumița răutăcioasă, dar Genevieve nu mai spune nimic. Așteaptă pur și simplu, e puțin beată, dar cu mintea destul de limpede.

— Mulțumesc, spun eu. Felicitări că ai intrat la Poli! Știu că ți-ai dorit dintotdeauna să mergi acolo. Cred că mama ta e foarte bucuroasă.

— Da. Ai auzit că Chrissy pleacă în Costa Rica? Ce cățea norocoasă! Soarbe din bere: Chapel Hill e destul de departe de aici, așa-i?

— Nu-i atât de departe. Numai trei ore, mint eu.

— Ei bine, mult noroc! Sper că are să-ți rămână la fel de devotat cum e azi. Dar, din câte știu eu despre el, am îndoieli grave.

Apoi râgâie zgomotos și expresia de surpriză de pe chipul ei e atât de haioasă, încât aproape că râd cu glas tare. Preț de o secundă, mi se pare că și ei îi vine să râdă, dar se stăpânește, se holbează la mine și iese din bucătărie.

Îl văd pe Peter doar când și când pe durata serii, îl găsesc vorbind cu alte persoane, dându-și berea pe gât. Pare că i-a mai trecut. Zâmbește; fața îi e puțin înroșită de la bere. Bea mult mai mult decât l-am văzut vreodată.

În preajma orei unu, încep să-l caut pe Peter prin toată casa și îl găsesc cu o gașcă de oameni, jucând flip cup pe masa de ping-pong din garajul lui Steve. Toată lumea râde în hohote la vreo glumă pe care tocmai a spus-o. Mă vede așteptând în capul scârilor și-mi face semn să vin la el.

— Hai să joci cu noi, Covey, spune el cam zgomotos.

Rămân nemișcată pe trepte.

— Nu pot. Trebuie să ajung acasă.

Îi dispare zâmbetul o clipă.

— Bine. Te duc eu.

— Nu, e în regulă, o să merg cu altcineva sau o să chem un Uber să vină să mă ia.

Mă întorc și ies din încăpere, iar Peter vine după mine.

— Nu-i nevoie. Te duc eu, spune el.

— Nu poți. Ești beat.

Încerc să n-o zic pe un ton răutăcios, dar ăsta e adevărul.

Peter râde.

— Nu sunt beat. Am băut doar trei beri în... câte ore? Vreo trei. Sunt OK. Tu nu bei, așa că nu știi cum e, dar îți spun că e o nimica toată. Jur!

— Ei bine, îți miros respirația și sunt convinsă că n-ai trece proba cu fiola.

Peter se uită la mine nedumerit.

— Ai înnebunit?

— Nu. Pur și simplu, nu vreau să mă duci acasă cu mașina. N-ar trebui să conduci nici când o să pleci acasă. Ar fi mai bine să-ți petreci noaptea aici.

— A, chiar ai înnebunit!

Se apleacă asupra mea și se uită în jur înainte să zică:

— Îmi pare rău pentru episodul de adineauri. Ar fi trebuit să mă bucur mai mult pentru tine. Eram doar obosit, atâtă tot.

— Nu-i nimic, spun eu, deși nu e totuși tocmai în regulă.

Stormy avea o vorbă. Întoarce-te cu persoana cu care te-ai dus, mai puțin dacă e beată — în cazul ăsta,

găsește-ți singură drumul spre casă. În cele din urmă, mă duc Lucas și ajung cu puțin timp înainte de ora de stingere. După cele întâmplate azi-noapte, nu-mi permit să întind coarda.

Peter îmi tot trimite SMS-uri, iar eu sunt suficient de meschină încât să mă bucur că nu se mai distrează. Îl las să aștepte minute bune înainte să-i răspund cu un mesaj scurt, în care-i spun să nu conducă acasă în noaptea asta, iar el îmi trimite înapoi o poză în care apare întins pe canapeaua lui Steve, învelit cu geaca cuiva.

Nu reușesc să adorm, cobor la parter ca să-mi fac un sendviș prăjit, cu cașcaval. Și Kitty e aici, se uită la emisiunile târzii de la televizor și se joacă pe telefon.

— Vrei un sendviș prăjit, cu cașcaval? întreb eu.

— Sigur, spune ea, ridicându-și privirea din telefon.

Mai întâi îl pregătesc pe al lui Kitty. Tot apăs sendvișul de fundul tigăii, ca partea de dedesubt să fie crocantă și ca feliile de pâine să se turtească. Iau încă o bucată de unt și privesc cum se topește până când formează o mică baltă, fiind încă puțin indispusă din cauza celor întâmplate, când, brusc, îmi vine o idee. Contact celor întâmplate, când, brusc, îmi vine o idee. Contact direct. Pâinea trebuie să facă contact direct cu tigiia fierbinte ca să devină suficient de crocantă.

Asta e! Asta-i răspunsul la dilema mea cu rețeta pentru fursecuri cu ciocolată. Până acum am tot folosit foi de copt Silpat, pentru ca fursecurile să nu se prindă de vas. Răspunsul e hârtia pergament. E subțire cât un fir de păr, spre deosebire de Silpat. Cu hârtia pergament, aluatul face mai mult contact direct cu căldura și astfel se întinde mai bine! *Voilà*, fursecuri mai subțiri.

Simt o hotărâre atât de mare, încât încep să adun ingredientele din cămară. Dacă fac aluatul chiar în clipa

asta, o să poată sta pe timpul nopții și mâine o să-mi pot testa ipoteza.

Iarăși dorm până târziu, pentru că nu se țin orele, din moment ce profesorii au ședințe, și pentru că am stat trează până la ora trei, ca să fac aluatul și ca să mă uit la televizor cu Kitty. Când mă trezesc, exact ca în dimineața de ieri, găsesc mesaje de la Peter.

Iartă-mă!

Sunt un dobitoc!

Nu te supăra pe mine!

Îi citesc și-i recitesc mesajele. A trimis câte unul la câteva minute, așa că-mi dau seama că-i îngrijorat, se întreabă dacă mai sunt sau nu supărată. Nu vreau să fiu supărată. Vreau doar ca situația să fie iarăși ca înainte.

Îi scriu înapoi:

Vrei să vii încoace ca să-ți fac o surpriză?

Imediat, îmi răspunde:

PORNESC CHIAR ACUM.

— Fursecul cu ciocolată perfect, intonez eu, are trei straturi. Centrul trebuie să fie moale și puțin gelatinos. Stratul din mijloc trebuie să fie gumos. Și stratul din afară trebuie să fie crocant.

— Nu pot să ascult iar discursul ăsta, îi spune Kitty lui Peter. Pur și simplu, nu pot.

— Ai răbdare, spune el și o strânge de umăr. Nu mai durează mult și primim fursecuri.

— Fursecul perfect se servește cel mai bine cald, dar e delicios și la temperatura camerei.

— Dacă nu taci odată, n-o să mai fie calde, se plânge Kitty.

Mă uit mânioasă la ea, dar, sincer, mă bucur că e de față, ca să creeze un spațiu sigur între mine și Peter. Prezența ei face ca lucrurile să pară normale.

— În lumea prăjiturilor, e un adevăr universal recunoscut că Jacques Torres a perfecționat rețeta pentru fursecuri cu ciocolată. Peter, noi doi am văzut cum e acum câteva luni.

Chiar mă întind la vorbă acum, ca să-i fac să sufere.

— Cum se va măsura fursecul meu cu al lui? Atenție, vă fac o mică dezvăluire. E incredibil!

Kitty alunecă de pe scaun.

— Mi-a ajuns! Eu am plecat. Fursecurile cu ciocolată nu merită toate astea.

O ating ușor pe cap.

— O, micuță și naivă Kitty! Fată dragă și atât de nechibzuită. Fursecul de față merită toate astea și chiar mai mult. Așază-te, altfel nu vei avea parte de el.

Kitty își dă ochii peste cap și se așază la loc.

— Dragi prieteni, în sfârșit, am descoperit-o. Balena mea albă. Inelul meu de aur. Fursecul care să le stăpânească pe toate.

Cu un gest dramatic, trag la o parte prosopul de bucătărie și le prezint fursecurile mele turtite, gumoase, crescute exact cât trebuie, aranjate cu simț artistic pe platou.

Privesc consternată cum Peter își îndeasă în gură un fursec întreg. Cu gura plină, spune:

— Delicios!

Încă se teme că sunt supărată, așa că-n clipa de față ar fi dispus să spună orice.

— Mănâncă mai încet! Savurează-l, Peter!

— Crede-mă, îl savurez.

Kitty e adevăratul critic pe care trebuie să-l mulțumesc. Spun cu neliniște:

— Am folosit zahăr de trestie, nerafinat. Simți aroma de melasă?

Kitty mestecă îngândurată.

— Nu văd care-i diferența dintre ăsta și cele pe care le-ai făcut penultima oară.

— De data asta, am folosit fêve-uri de ciocolată, în loc de bucăți mari. Simți cum ciocolata se topește în firișoare subțiri?

— Ce-i ăla fêve?

— E un fel de disc.

— Atunci spune și tu „disc”. Și nu s-a supărat tata pentru că ai cheltuit treizeci de dolari pe ciocolată?

— N-aș zice chiar că s-a supărat. Poate că s-a iritat puțin. Dar cred că va recunoaște că a meritat.

Kitty se uită la mine ca și cum ar spune: „Da, sigur”, iar eu bombăn:

— E ciocolată Valrhona, bine? Nu e ieftină. Nu simți că marginile sunt mai crocante și că centrul e mult mai gumos? Chiar trebuie să vă explic iar diferența dintre Silpat și hârtia pergament?

— Ne-am prins, spune Kitty.

Peter îmi prinde cu degetul gaica de la blugi și mă trage mai aproape.

— E cel mai bun fursec din viața mea, declară el.
Exagerează de-acum, dar încă nu mi-a trecut supăra-
rea chiar de tot.

— Sunteți atât de sentimentali! spune Kitty. Eu îmi iau
porția de fursecuri și plec.

Începe să adune un teanc de fursecuri pe un șervet,
la foc rapid.

— Ia numai trei!

Pune două fursecuri la loc și pornește spre camerele
de la etaj.

Peter așteaptă să plece, apoi întreabă:

— Încă ești supărată pe mine? N-am să mai beau nici-
odată în serile în care trebuie să te duc acasă cu mașina,
promit!

Afișează acel zâmbet cuceritor.

— Și ești de acord să merg la UCN? îl întreb eu.

Zâmbetul îi pierde puțin și dă din cap abia după o
mică ezitare.

— Cum ai spus și tu. O să ne găsim propriul ritm,
orice-ar fi.

Pentru o clipă scurtă, îmi caută privirea și îmi dau
seama că are nevoie de încurajare. Atunci îmi petrec bra-
țele în jurul lui și-l strâng puternic la piept, suficient de
puternic încât să fie sigur că-i sunt alături; că n-o să-i dau
drumul.

Acum, că am luat decizia să merg la UCN, deodată
sunt multe de făcut, și asta, cât de curând. Îi înștiințez
pe cei de la William & Mary că nu vin; plătesc avansul
la UCN. O anunț pe îndrumătoarea mea, doamna Du-
vall, care se bucură nespus. Îmi spune că sunt singura
din clasa mea care se duce acolo și că abia așteaptă
să treacă liceul nostru pe lista celor cu elevi admiși
acolo.

— Știam că nu mă vei dezamăgi, spune ea, dând din
cap. Știam eu.

Ne-au ajuns robele și tocile, iar eu și Peter mergem
la sala de sport ca să le luăm pe ale noastre, împreună cu
înștiințările de absolvire.

Ne așezăm în tribune și probăm tocile, iar Peter mi-o
aplecă pe a mea într-o parte și spune:

— Îți stă frumos.

Îi fac bezele.

— Lasă-mă să-ți văd scrisorile de înștiințare.

Vreau să-i văd numele scris în litere caligrafice,
simandicoase.

Îmi dă cutia și o deschid. Îmi petrec degetul pe deasupra literelor imprimare în relief. *Peter Grant Kavinsky*.
Apoi spun:

— Te-ai mai gândit dacă îl inviți pe tatăl tău?

Peter se uită în jur, ca să vadă dacă ne ascultă cineva, apoi spune încet:

— De ce tot aduci vorba de el?

Întind mâna și-i ating toca.

— Pentru că, în adâncul sufletului, cred că vrei să fie prezent. Măcar ca să vadă tot ce ai realizat și tot ce a ratat.

— Vom vedea, spune el și încheie subiectul aici.

E decizia lui Peter.

În drum spre casă, de la liceu, Peter mă întreabă:

— Vrei să vedem un film în seara asta?

— Nu pot, spun eu. Vine în vizită prietena Trinei, Kristen, să stabilim ultimele detalii ale petrecerii de burlăciță a Trinei.

Îmi aruncă o privire șireată.

— Aveți de gând să mergeți în vreun club de striptease?

— Nu! Scârbos. De parcă aș vrea vreodată să văd așa ceva.

— Ce anume? întreabă Peter insistent.

— Mușchi uleioși. Mă cutremur toată: Mă bucur că n-ai mușchi mari.

Peter se încruntă.

— Hei, sunt bine făcut.

Îi strâng bicepsul, iar el se încordează automat sub atingerea degetelor mele.

— Ești suplu, cu mușchi mici, e numai bine.

— Chiar te pricepi să storci masculinitatea din băieți, Covey, spune el și virează, intrând pe strada mea.

Mă simt prost, pentru că acum îmi amintesc că a zis că nu e într-o formă atât de bună ca ceilalți tipi din echipa de lacrosse.

— Îmi plac exact așa cum ești, spun imediat, și el râde, așa că n-are cum să fie prea rănit în orgoliu.

— Tatăl tău ce face la petrecerea burlacilor?

Încep să râd.

— Nu l-ai cunoscut pe tatăl meu? E ultima persoană din lume care ar accepta vreodată să aibă o petrecere a burlacilor. Nici măcar n-are vreun prieten cu care s-o organizeze! Mă opresc și mă gândesc la problema asta: De fapt, cred că Josh se apropie cel mai mult de rolul ăsta. Nu prea l-am mai văzut de când a plecat la facultate, dar încă schimbă e-mailuri cu tata din când în când.

— Nu pricep ce apreciază familia ta la tipul ăla, spune Peter cu acreală. Ce vi se pare atât de grozav?

E un subiect delicat. Peter are o teamă paranoică aproape, că tata îl place pe Josh mai mult decât pe el, iar eu încerc să-l conving că nu e vorba de un concurs — și categoric nu e. Tata îl știe pe Josh de când era copil. Doar fac schimb de benzi desenate, pentru numele lui Dumnezeu! Așa că nu e vorba de concurs. Evident că tatei îi place mai mult de Josh. Dar numai pentru că-l cunoaște mai bine. Și numai pentru că seamănă mai mult: niciunul dintre ei nu e cine știe ce vedetă pe plan social. Și Peter e clar o astfel de vedetă. Tata e descumpănit de genul ăsta de popularitate.

— Lui Josh îi place mult mâncarea gătită de tata.

— Și mie îmi place!

— Au aceleași gusturi la filme.

Peter adaugă:

— Și Josh n-a apărut niciodată în jacuzzi în filmele, alături de una dintre fiicele lui.

— Doamne, las-o și tu baltă! Tata a uitat de povestea aia.

Poate că „uitat“ e o ușoară exagerare. Mai degrabă a spune că n-a mai adus vorba de atunci și, sper, nu va mai aduce vorba niciodată.

— Îmi vine greu să te cred.

— Ei bine, ar fi bine să mă crezi. Tata e un om foarte iertător și uită ușor greșelile celorlalți.

Când oprim pe alea casei, Peter spune deodată:

— Dacă i-aș da eu o petrecere de burlăcie? Am putea face grătar, poate am lua câteva trabucuri...

— Tata nu fumează trabucuri.

— Ei, atunci doar grătar. Serios!

— Grătar, fără cluburi de striptease.

— Doamne, ce impresie proastă ai despre mine, Covey! Oricum, încă n-am împlinit douăzeci și unu de ani. Nu cred că aș reuși să intru.

Îi arunc o privire nemulțumită.

Peter spune imediat:

— Nu că mi-aș dori vreodată să intru. Și cu siguranță n-aș vrea să merg într-un loc din ăsta cu tatăl prietenei mele. Se cutremură: Ce idee sinistrală!

— Atunci care-ar fi planul? Să faceți niște friptură?

— Nu. Vom merge la un restaurant bun unde se servește friptură. Ne îmbrăcăm bine; vom petrece cu adevărat o seară între tipi. Poate că vom purta chiar costume.

Îmi stăpânesc un zâmbet. Peter n-o să recunoască niciodată, dar îi place mult să se îmbrace bine. Câtă vanitate!

— Sună bine.

— Îi ceri tu părerea? întrebă el.

— Cred că ar trebui să-l întreb tu.

— Dacă acceptă, pe cine ar trebui să mai invit?

— Pe Josh?

— Îi fac propunerea fără tragere de inimă, știind că n-o să fie de acord.

— Nici gând! N-are prieteni la serviciu?

— Nu prea are prieteni apropiați la serviciu, spun eu. Doar doctorul Kang... L-ai putea invita pe unchiul meu, Victor. Și uneori pleacă în drumeții cu bicicleta cu domnul Shah, care locuiește puțin mai încolo, pe strada noastră.

— Ai putea să-mi dai adresele lor de e-mail cât de curând? mă întrebă Peter. Vreau să trimit invitațiile imediat ce primesc acceptul de la tatăl tău. Când are loc petrecerea Trinei? În weekend, peste două săptămâni?

Îmi crește inima. Sunt atât de emoționată de nerăbdarea cu care Peter își dorește să-l impresioneze pe tata!

— În a treia zi de vineri a lunii. Așteptăm să vină Margot acasă.

* * *

Kitty a fost suspect de calmă când a aflat că nu e invitată la petrecerea de burlăciță a Trinei și mi-am zis în sinea mea: *Uau, Kitty chiar se maturizează! A priceput că nu e vorba de ea; a înțeles că seara respectivă e dedicată Trinei.*

Dar, bineînțeles, Kitty are mereu planuri pe termen lung.

E prima oară de ceva timp când merge la școală în mașină cu noi. A vrut ca Peter s-o ducă în Audi-ul său, dar eu am pus piciorul în prag și am spus că și eu trebuie să

ajung la liceu. Așa că ne aflăm cu toții în dubița mamei lui Peter, ca în vremurile bune.

Însă Kitty stă pe locul din față și eu stau în spate. De pe locul pentru pasageri, Kitty oftează greu și-și sprijină capul de geam.

— Ce-i cu tine? Întreabă Peter.

— Domnișoarele de onoare nu mă lasă să merg cu ele la petrecerea de burlăciță, spune ea. Sunt singura lăsată pe dinafară.

Îmi mijesc ochii, privind țintă în ceafa ei.

— Ce porcărie! Peter se uită la mine în oglinda retrovizoare: De ce n-o luați și pe ea?

— Mergem la un bar de karaoke! Nu putem s-o luăm cu noi pe Kitty, pentru că e prea mică. De fapt, cred că mai era puțin și nu mă luau nici pe mine.

— De ce nu vă puteți duce la un restaurant, așa cum facem noi?

— Pentru că nu așa sunt petrecerile de burlăcițe.

Peter își dă ochii peste cap.

— Doar nu vă duceți prin cluburi de striptease sau mai știu eu ce... Stai puțin, te-ai răzgândit cumva? Până la urmă, mergeți la un club de striptease?

— Nu!

— Atunci de ce e o problemă atât de mare? Mergeți și voi în altă parte!

— Peter, nu eu hotărâsc. Va trebui să discuți problema cu Kristen.

Îi plesnesc dosul brațului lui Kitty.

— Și tu, la fel, drăcușor ce ești! Nu mai încerca atâta să te insinuezi manipulându-l pe Peter. În problemele astea n-are niciun cuvânt de spus.

— Îmi pare rău, puștoaico, spune Peter.

Kitty se lasă în scaun bosumflată, dar apoi se îndreaptă iar de spate.

— Dacă aș veni la petrecerea burlacilor a tatei? propune ea. Din moment ce mergeți doar la un restaurant?

Peter se bălbăie.

— Ăăă... Ăăă, nu știu, ar trebui să le cer părerea celorlalți...

— Atunci îi întrebi? Pentru că și mie îmi place friptura. Îmi place atât de mult! O să comand o friptură cu un cartof copt drept garnitură, iar la desert o să comand o înghețată cu căpșuni și frișcă.

Kitty îi zâmbește larg lui Peter, care-i răspunde cu un zâmbet firav.

Când ajungem la școala primară și Kitty sare din mașină, veselă și umflată în pene ca un pițigoi, mă aplec și-i spun lui Peter la ureche:

— Te-a jucat pe degete!

Au mai rămas doar trei zile de liceu și au ajuns albumele cu fotografiile elevilor. La sfârșit sunt câteva pagini lăsate albe pentru semnături, dar toată lumea știe că locul de onoare e pe coperta de la spate. Firește că eu am păstrat-o pe a mea pentru Peter. Nu vreau să uit niciodată cât de deosebit a fost anul ăsta.

Citatul meu din album e „I have spread my dreams under your feet; / Tread softly because you tread on my dreams”.¹ Mi-a fost foarte greu să aleg între ăsta și „Without you, today's emotions would be the scurf of yesterday's”.² Peter a spus: „Știi că-i un citat din *Amélie*, dar ce naiba vrea să spună cu asta?” și, sincer, a avut dreptate. Și m-a lăsat pe mine să scriu citatul pentru el. A zis:

— Surprinde-mă!

Intrăm pe ușile cantinei, cineva ne ține ușa și Peter spune:

¹ Fragment din poezia „He Wishes for the Cloths of Heaven”, de poetul irlandez William Butler Yeats; în traducere liberă: „Ți-am întins la picioare visurile mele / Pășește cu grijă, căci pe visurile mele pășești” (N.L.).

² În traducere liberă: „Fără tine, sentimentele de astăzi ar fi doar cele de ieri, uscate” (N.L.).

— Cheers!

Peter s-a obișnuit să spună „Cheers” în loc de „mersi”, oboicei pe care știu sigur că l-a deprins de la Ravi. Îmi vine să zâmbesc de fiecare dată.

Cam de o lună, cantina e pe jumătate goală la ora prânzului. Majoritatea elevilor din ultimul an au tot luat masa în afara campusului, dar lui Peter îi plac preparatele pe care i le pune mama lui la pachet, iar mie îmi plac cartofii prăjiți de la cantina noastră. Dar, întrucât consiliul studenților împarte astăzi albumele, sala e plină ochi. Îmi iau exemplarul și alerg cu el înapoi la masă. Întâi caut pagina lui. Iată-l pe Peter, zâmbind, îmbrăcat în smoching. Și iată și citatul lui: „Cu plăcere”. — Peter Kavinsky.

Când îl vede, Peter se încruntă.

— Înseamnă ceva măcar?

— Înseamnă: iată-mă, atât de chipeș, e o plăcere atât de mare să mă privești!

Îmi întind brațele în lături cu generozitate, ca și când aș fi papa.

— Cu plăcere.

Darrell izbucnește în râs, la fel și Gabe, care își întinde și el brațele.

— Cu plăcere, își spun întruna unul altuia.

Peter se uită la noi toți și clatină din cap.

— V-ați țicnit!

Mă aplec și-l sărut pe buze.

— Și îți place nespul!

Îi trântesc în față albumul meu.

— Scrie ceva memorabil, spun eu și mă aplec asupra albumului peste umărul lui. Ceva romantic.

— Îmi gâdili ceafa cu părul, se plânge el. Nu mă pot concentra.

Mă îndrept și mă legăn pe călcâie, cu brațele încru-
cișate la piept.

— Aștept.

— Cum vrei să-mi vină ceva în minte, dacă te tot uiti
peste umărul meu? spune el. Lasă-mă să-ți scriu mai
târziu!

Clatin ferm din cap.

— Nu, pentru că atunci n-ai să-mi mai scrii niciodată.

Îl tot sâcăi cu problema asta, până când, în cele din
urmă, Peter spune:

— Pur și simplu, nu știi ce să scriu, fapt ce mă face să
mă încrunt.

— Descrie o amintire sau o speranță sau... sau orice.

Sunt dezamăgită și mă străduiesc să n-o arăt, dar
chiar îi e atât de greu să se gândească la ceva pe cont
propriu?

— Dă-mi voie să-l iau acasă în seara asta ca să mă gân-
desc bine, spune el în grabă.

Petrec restul zilei umplându-mi albumul, și lumea
scrie texte generice precum: *Succes la UCN și Orele de sport
din primul an au fost distractive datorită ție și Adaugă-mă pe
Instagram*. Dar și mesaje mai profunde, ca de exemplu: *Aș
vrea să te fi deschis mai devreme, ca să te fi putut cunoaște
mai bine*. Ben Simonoff scrie: *Cei tăcuți sunt mereu cei mai
interesanți*. Să fii interesantă în continuare. La sfârșitul zilei,
îi dau albumul lui Peter.

— Să ai grijă de el, îi spun.

A doua zi, dimineață, uită să-l aducă la liceu, fapt ce
mă irită, pentru că vreau să obțin semnăturile tuturor ce-
lor din ultimul an și au mai rămas câțiva. Măine e ultima
zi de liceu.

— Măcar ai terminat de scris? îl întreb.

— Dal Doar că l-am uitat, spune el cu un aer de culpa-
bilitate. Jur că ți-l aduc mâine!

Săptămâna la plajă e o tradiție în locul meu de baș-
tină. Cuvintele spun totul. În prima zi de după absolvire,
elevii din ultimul an își fac bagajele și pleacă la Nags
Head, unde stau o săptămână. Nu mi-am închipuit în-
veci că aș ajunge să mă duc și eu. Pentru început, tre-
buie să poți aduna destui prieteni cât să poți închiria
împreună o vilă — adică vreo zece prieteni! Înainte de
Peter, n-aveam zece prieteni cu care să pot închiria o vilă.
Părinții unuia dintre noi trebuie să închirieze pe numele
lor, pentru că nimeni nu e dispus să închirieze o vilă unei
gășți de elevi de liceu. Margot nu s-a dus când a absolvit.
Ea și Josh au fost cu cortul, alături de prieteni de-ai lor. A
spus că *Săptămâna la plajă* nu prea era pe gustul ei. Acum
un an, n-ar fi fost nici pe placul meu. Dar acum îl am pe
Peter, îi am și pe Pammy, și pe Chris, și pe Lucas.

Când a venit vorba întâia oară de *Săptămâna la plajă*,
acum câțva luni bune, Peter m-a întrebat dacă credeam
că tata m-ar lăsa să stau la vila lui. Am zis că nici gând. În
loc de asta, am să fiu cazată cu o gașcă de fete. Sora mai
mare a lui Pammy, Julia, a închiriat vila, și Pammy m-a
asigurat că are aer condiționat și de toate. A spus că vila
băieților se află pe plajă și că noi suntem mai în spate
cu două rânduri de vile, dar că e mai bine așa, pentru că
vom putea să le umplem vila de nisip și, în același timp,
să o păstrăm pe a noastră curată lună.

La vremea respectivă, tata a acceptat, dar sunt destul
de sigură că a uitat, pentru că, atunci când aduc vorba
seara, la cină, de *Săptămâna la plajă*, el pare derutat.

— Stai, ce era *Săptămâna la plajă* mai exact?
 — E săptămâna de după absolvire în care toată lumea se duce la plajă și petrece zi de zi, explică Kitty, îndesându-și în gură felia de pizza.

— Îi arunc o privire.

— Pe vremea mea, *Săptămâna la plajă* a fost o *nebunie*, spune Trina și pe chip îi apare un zâmbet plin de nostalgie.

— Și Trinei îi arunc o privire.

Fruntea tatei se încrețește.

— O nebunie?

— Ei, n-a fost *chiar* așa o nebunie, se corectează Trina. A fost doar o drumeție distractivă cu fetele. Un ultim chef alături de fete înainte de facultate.

— Peter unde o să stea? mă întrebă tata și acum fruntea îi e ridată ca o nucă.

— Într-o vilă a băieților. Ți-am povestit totul acum o veșnicie și ai acceptat, așa că nu te poți răzgândi acum. E vorba de prima zi de după absolvire!

— Și nu va fi niciun adult să vă supravegheze? Doar copii?

Trina își lasă mâna pe brațul tatei.

— Da, Lara Jean nu mai e copilă. Peste câteva luni, o să locuiască singură. Aici e vorba doar de exercițiu.

— Ai dreptate. Îmi dau seama că ai dreptate. Asta nu înseamnă că sunt obligat să-mi și placă situația. Oftează greoi și se ridică de la masă: Kitty, ajută-mă să strâng masa, te rog!

Îndată ce Kitty și tata părăsesc încăperea, Trina se uită la mine și spune pe un ton șoptit:

— Lara Jean, știu că nu obișnuiești să bei, dar uite un pont care să-ți folosească în *Săptămâna la plajă* și la

facultate și dincolo de facultate. Întotdeauna, dar întotdeauna să ai stabilit un plan între tovarășe. Uite cum se face! În seara asta bei tu. A doua seară, bea prietena ta. În felul ăsta, mereu e câte o persoană cu mintea suficient de trează, încât s-o țină de frunte pe cealaltă și să se asigure că nu se întâmplă nimic rău.

Zâmbesc și îi spun:

— O să-l am alături pe Peter. O să mă țină el de frunte la nevoie. Sau aş putea să mă descurc singură, pur și simplu.

— Ai dreptate. Îți zic așa, pentru viitor.

Pentru vremea când Peter n-are să-mi mai fie alături. Zâmbetul îmi piere puțin și Trina spune imediat:

— Când am fost eu în *Săptămâna la plajă*, am pregătit cu rândul cina pentru toată casa. Când a venit rândul meu, am făcut pui cu parmezan și am declanșat toate detectoarele de fum și o noapte întreagă n-am reușit să ne dăm seama cum se oprește alarma!

— Începe să râdă. Trina are un râset atât de lipsit de griji!

— Nu cred că în cazul meu *Săptămâna la plajă* are să fie așa o nebunie, spun eu.

— Ei, să sperăm că va fi totuși *cât de cât*, spune ea.

E ultima oară când vom urca treptele astea împreună, când Peter va sui câte două trepte odată și eu îl voi urma îndeaproape, gâfâind și chinându-mă să țin pasul cu el. E ultima zi de liceu pentru cei din ultimul an, ultima zi din viața mea de liceană.

Când ajungem în capul scărilor, spun:

— Am senzația că să urci scările câte două trepte odată ține doar de lăudăroșenie. Ai observat vreodată că numai băieții urcă în felul ăsta?

— Probabil că și fetele ar face la fel dacă ar fi tot atât de înalte.

— Margot are o prietenă pe nume Chelsea, înaltă de-un metru optzeci, și nu urcă câte două trepte.

— Atunci ce vrei să zici, că băieții sunt mai lăudăroși?

— Probabil că așa e. Nu crezi?

— Probabil, admite el.

Clopoțelul sună și lumea pornește spre sălile de curs.

— Ce zici, sărim peste prima oră? Mergem la clătite?

Ridică din sprâncene îmbietor și mă trage spre el de bretelele care atârnă de geanta mea.

— Haide, știi bine că vrei.

— Nici gând. E ultima zi de liceu. Vreau să-mi iau rămas-bun de la domnul Lopez.

Peter geme nemulțumit.

— Cumințenia pământului.

— Știați cine sunt de când am început să ne vedem, îi zic eu.

— Adevărat, spune el.

Înainte de despărțire, întind mâinile și aștept cu un aer de nerăbdare. Peter se uită nedumerit la mine.

— Albumul meu cu poze!

— Rahat! Iar l-am uitat.

— Peter! E ultima zi de liceu! Am luat doar jumătate dintre semnăturile pe care le vreau!

— Îmi pare rău, spune el și-și trece mâna prin păr, ciufulindu-l. Vrei să mă duc acasă ca să-l iau? Pot să mă duc chiar acum.

Pare că regretă sincer, dar eu tot sunt supărată. Pentru că nu răspund imediat, Peter pornește înapoi spre scări, dar îl opresc.

— Nu! Nu te duce! E în regulă. Am să-l dau din mână în mână la festivitatea de absolvire.

— Ești sigură? Întrebă el.

— Sunt sigură, spun eu.

Nu stăm împreună nici măcar la liceu, după programul obișnuit; nu vreau să meargă acasă în grabă doar ca să-mi aducă mie albumul.

Orele decurg într-o atmosferă destul de relaxată; mai mult ne plimbăm de colo colo și ne luăm rămas-bun de la profesori, de la administrație, de la doamnele de la cantină, de la infirmiera liceului. Îi vom vedea pe mulți dintre ei la absolvire, dar nu pe toți. Împart fursecurile pe care le-am făcut aseară.

Primim notele finale — situația e bună, așa că nu e nicio problemă.

Îmi ia o veșnicie să-mi golesc dulăpiorul. Găsesc diverse bilețele de la Peter pe care le-am păstrat și pe care le pun numaidecât în geantă, ca să le pot adăuga în albumul lui colaj. Un baton vechi de cereale și fructe uscate. Elastice de păr negre, vechi, prăfuite, fapt ironic, pentru că parcă niciodată nu găsești un elastic de păr când ai nevoie.

— M-ar întrista să arunc ceva din toate astea, chiar și batonul ăsta de cereale, îi spun lui Lucas, care e așezat pe jos și-mi ține companie. L-am văzut acolo, pe raftul de jos al dulapului, zi de zi. Parcă ar fi un prieten vechi. Să-l împărțim pe din două ca să comemorăm ziua asta?

— Scârbos! spune Lucas. Probabil că a mucegăit. Spune pe un ton sec, ca pe o constatare de fapt: După absolvire, probabil că n-am să mai văd pe nimeni de-aici.

Îi arunc o privire jignită.

— Hei! Cu mine cum rămâne?

— Nu mă refer la tine. Tu o să vii să mă vizitezi la New York.

— Aaa! Da, chiar te rog.

— Facultatea Sarah Lawrence e atât de aproape de oraș! Am să pot merge la spectacolele de pe Broadway când vreau. Există o aplicație pe telefon prin care îți poți lua bilete la preț studențesc pentru spectacolele din ziua curentă.

Parcă ar privi undeva, departe, pierdut în reverie.

— Ești atât de norocos! spun eu.

— Am să te iau și pe tine. Și o să mergem și în baruri gay. O să fie minunat!

— Mersi!

— Dar pe toți ceilalți am dreptul să-i iau sau să-i las.
— Mai e *Săptămâna la plajă*, îi amintesc eu, iar el dă aprobator din cap.

— Mereu vom avea *Săptămâna la plajă*, până la moarte, spune el batjocoritor, și eu arunc în el cu un elastic de păr.

Lucas n-are decât să râdă cât vrea de mine pentru faptul că am o fire nostalgică. Eu știu că zilele astea sunt deosebite. Chiar *ne vom aminti* anii de liceu tot restul vieții.

După ore, eu și Peter mergem la el acasă, pentru că la mine e șantier din cauza nunții, și mama lui Peter merge la clubul ei de carte după serviciu, iar Owen are antrenament de fotbal, așa că avem la dispoziție toată casa. Am senzația că singurul loc în care suntem vreodată singuri-singurei e mașina lui Peter, așa că momentele astea sunt rare și demne de interes. E ultimul drum cu mașina spre casă de la liceu și mă conduce tocmai Peter K. E o concluzie atât de potrivită, să închei anii de liceu așa cum i-am petrecut — călătorind în scaunul pentru pasageri din mașina lui Peter.

Urcăm la el în cameră și mă așez pe patul lui, care e aranjat cu grijă, cu pătura întinsă bine; până și pernele par înfoiate. E o pătură nouă, probabil pentru facultate — un amestec vesel, în carouri, de culoare roșie, crem și bleumarin, o pătură pe care sunt sigură că a ales-o mama lui.

— Mama ta îți face patul, așa-i? îl întreb, sprijinindu-mă cu spatele de perne.

— Da, spune el, fără niciun dram de rușine.

Se așază greoi pe pat și mă dau la o parte ca să-i fac loc.

Printre draperiile palide se strecoară lumina după-amiezii târziu colorând încăperea într-o nuanță feerică. Dacă ar fi să-i pun un nume, aş numi-o „vara în suburbii”. Peter arată foarte bine în lumina asta. Arată bine în orice lumină, dar mai ales în lumina asta. Îi immortalizez chipul în minte, exact așa cum e acum. Orice iritare pe care aş fi resimțit-o pentru că a uitat albumul se risipește când se strânge lângă mine, își odihnește capul pe pieptul meu și spune:

— Simt cum îți bate inima.

Încep să mă joc cu părul lui, obicei care știu că-i place. E atât de catifelat, deși e părul unui băiat. Ador mirosul șamponului lui, al săpunului, ador totul.

Își înalță privirea și îmi conturează curbura buzelor cu degetul.

— Partea asta îmi place cel mai mult, spune el.

Apoi se ridică și trece ușor cu buzele pe deasupra buzelor mele, tachinându-mă. Îmi mușcă buza de jos în joacă. Îmi plac toate săruturile lui variate, dar poate că ăsta îmi place cel mai mult. Apoi mă sărută fierbinte, ca și cum momentul l-ar consuma cu totul, și își trece mâinile prin părul meu, iar eu gândesc: nu, astea sunt cele mai plăcute.

Printre săruturi, mă întrebă:

— Cum de vrei să ne apropiem numai când suntem la mine acasă?

— Nu... nu știu. Nu cred că m-am mai gândit la asta.

E adevărat că nu ne sărutăm cu atâta patimă decât acasă la Peter. Mi se pare ciudat să fac pe romantica în același pat în care dorm de când eram mică. Dar, când sunt în patul lui Peter sau în mașina lui, uit de toate astea și mă pierd în clipele prezentului, pur și simplu.

Începem să ne sărutăm din nou — Peter și-a dat jos tricoul; eu încă îl am pe mine —, dar la parter sună telefonul și Peter spune că probabil e instalatorul care vrea să întrebe când să vină să repare țevile. Își pune tricoul și fuge jos ca să răspundă, moment în care îmi zăresc albumul pe biroul lui.

Mă dau jos din pat și îl ridic de pe birou și dau paginile până la sfârșit. Coperta e încă goală. Când Peter se întoarce, mă găsește iarăși șezând pe patul lui și nu aduc vorba de album, nu-l întreb de ce nu a scris încă nimic în el. Nu știu sigur de ce. Îi spun că ar trebui să plec, pentru că în seara asta ajunge Margot din Scoția și vreau să umplu frigiderul cu toată mâncarea ei preferată.

Chipul lui Peter înlemnește.

— Nu vrei să mai stăm puțin? Pot să te duc eu la magazin.

— Trebuie să fac curat și la etaj, spun eu și mă ridic.

Mă trage de tricou și încearcă să mă aducă înapoi în pat.

— Haide, încă cinci minute.

Mă întind la loc, lângă el, iar el se apropie, dar mintea încă îmi e la album. La albumul lui colaj tot adaug de luni de zile; poate și el să-mi scrie măcar un mesaj frumos în albumul cu fotografiile elevilor.

— E un exercițiu bun pentru facultate, șoptește el și mă trage aproape, împletindu-și brațele în jurul meu. Paturile sunt mici la UVA. Cât de mari sunt paturile la UCN?

Cu spatele la el, spun:

— Nu știu, n-am apucat să văd dormitoarele.

Își așază capul între gâtul și umărul meu.

— A fost o întrebare-capcană, spune el și-l simt cum zâmbește cu obrazii lipiți de gâtul meu. Ca să văd dacă ai vizitat dormitorul vreunui tip de la UCN cu Chris. Felicitări, ai trecut testul!

Nu mă pot stăpâni și încep să râd. Apoi îmi piere zâmbetul și îi dau la rândul meu un test.

— Amintește-mi să-mi iau albumul când plecăm, să nu mă lași să uit.

Peter încremenește o clipă și apoi spune pe un ton degajat:

— Trebuie să-l caut. E pe undeva pe-aici. Dacă nu-l găsec, am să ți-l aduc mai târziu.

Mă desprind de el și mă ridic în capul oaselor. Peter își ridică ochii spre mine, derutat.

— Peter, am văzut albumul pe birou. Știu că încă n-ai scris nimic!

Peter se ridică, oftează și își trece aspru mâna prin păr. Privirea îi fuge la mine și apoi iarăși în jos.

— Pur și simplu, nu știu ce să scriu. Știu că vrei să scriu cine știe ce mesaj grozav, romantic, dar nu știu ce să zic. Am încercat de mai multe ori și... și mă poticnesc pur și simplu. Știi că nu mă pricep la lucrurile astea.

Îi spun cu toată sinceritatea:

— Nu-mi pasă ce scrii, atâta timp cât scrii din inimă. Nu vreau decât să scrii ceva plăcut. Să fii tu însuși.

Mă apropii de el și-mi împletesc brațele în jurul gâtului lui.

— Bine?

Peter dă din cap, eu îl pup scurt, iar el se înalță și mă sărută puternic și deodată nici nu-mi mai pasă de albumul meu stupid. Conștientizez fiecare suflu, fiecare mișcare. Le memorez pe toate, le adun în inimă.

Când ne desprindem unul de altul, Peter se uită la mine și spune:

— Am fost acasă la tata ieri.

Fac ochii mari.

— Chiar?

— Da. Ne-a invitat pe mine și pe Owen la ei la cină și n-aveam de gând să merg, dar Owen m-a rugat să merg cu el și n-am putut să-l refuz.

Mă întind la loc și-mi odihnesc capul pe pieptul lui.

— Cum a fost?

— A fost bine, cred. Are o casă frumoasă.

Nu spun nimic; îl aștept pe el să continue. Parcă trece un răstimp îndelungat până când spune:

— Mai știi filmul ăla vechi pe care m-ai pus să-l urmăresc, în care puștiul ăla sărman stătea afară, cu nasul lipit de vitrină? Așa m-am simțit.

„Filmul ăla vechi“ la care se referă e *Willy Wonka și fabrica de ciocolată*, în care Charlie îi urmărește pe toți ceilalți copii cum își fac de cap în magazinul de dulciuri, dar el nu poate intra, pentru că nu are niciun ban. Gândul că Peter — Peter cel chipeș, încrezător, degajat — s-ar putea simți ca acel copil aproape că mă face să plâng. Poate că n-ar fi trebuit să insist atât de mult să reia legătura cu tatăl lui.

— A montat un coș de baschet pentru copiii ăia. Eu l-am rugat de-atâtea ori să-mi pună unul, dar n-a făcut-o niciodată. Copiii lui nici măcar nu au talent de atleți. Nu cred că Everett a luat vreodată o minge de baschet în mâini în viața lui.

— Owen s-a simțit bine?

În privința asta recunoaște, rezervat:

— Da, a jucat jocuri video cu Clayton și Everett. Tata a făcut hamburgeri și fripturi. A purtat chiar un șorț de

bucătar, ce tâmpenie! Nu cred că a ajutat-o vreodată pe mama la bucătărie pe toată durata căsniciei lor. Peter face o pauză: Dar n-a spălat vasele, așa că probabil nu s-a schimbat atât de mult. Totuși, s-a văzut că el și Gayle își dădeau silința. Ea a făcut un tort. Dar n-a fost la fel de bun ca ale tale.

— Ce fel de tort? întreb eu.

— De ciocolată. Cam uscat. Peter ezită o clipă, apoi spune: L-am invitat la festivitatea de absolvire.

— Chiar?

Îmi crește inima.

— Mă tot întreba de liceu și... nu știu. M-am gândit la ce ai zis și am făcut-o pur și simplu.

Ridică din umeri, ca și cum nu i-ar păsa din cale-afară dacă tatăl lui va veni sau nu. Joacă teatru. Lui Peter îi pasă. Normal că îi pasă.

— Așa că o să ai ocazia să-l cunoști atunci. Mă ghemuiesc mai aproape de el: Sunt atât de mândră de tine, Peter!

El râde scurt.

— De ce?

— Pentru că i-ai acordat o șansă tatălui tău, deși nu merita. Îmi ridic ochii la el și spun: Ești un băiat cumsecade, Peter K., iar zâmbetul care se întinde pe chipul lui mă face să-l iubesc și mai mult.

După ce Peter mă lasă cu mașina acasă, până la urmă, îmi rămâne exact cât timp îmi trebuie ca să fug până la alimentară și să cumpăr chipsuri și sos salsa, înghețată, pâine împletită, brânză brie, suc Blood Orange — știți, esențialele —, ca apoi să mă întorc acasă și să spăl baia de la etaj și să așez patul lui Margot.

Tata o ia pe Margot de la aeroport în drum spre casă, de la serviciu. E prima dată când vine acasă de când Trina s-a mutat cu noi. Când intrăm în casă cu valizele ei, o observ privind în jur în camera de zi; observ cum privirea îi zboară la polița de deasupra căminului, unde acum e atârnat de perete un tablou artistic pe care l-a adus Trina de la ea, de acasă — e o pictură abstractă cu malul unei ape. Expresia de pe chipul lui Margot nu se schimbă, dar îmi dau seama că a observat. Cum să nu observe? Am mutat portretul de nuntă al părinților în camera mea, în ziua dinainte să se mute Trina. Acum Margot cercetează întreaga încăpere, reținând în tăcere toate schimbările. Pernele decorative, brodate, pe care Trina le-a adus cu ea, pe măsuta de lângă canapea, o fotografie înrămată cu ea și tata, făcută în ziua în care tata a cerut-o în căsătorie,

fotoliul Trinei, cu care l-am înlocuit pe al nostru. Toate nimicurile Trinei, multe la număr. Acum, când privesc situația prin ochii lui Margot, îmi dau seama că, într-adevăr, camera chiar e cam îngrămădită.

Margot se desculță, deschide ușa de la debaraua pentru pantofi și vede cât de înghesuită e — și Trina are o grămadă de pantofi.

— Doamne, debaraua asta e plină ochi! spune ea și împinge la o parte tenișii de mers pe bicicletă ai Trinei, ca să facă loc pentru cizmulile ei.

După ce îi cărăm cu chiu, cu vai geamantanele la etaj și Margot se schimbă cu haine comode, coborâm iarăși ca să luăm o gustare, în timp ce tata pregătește cina. Eu stau pe canapea și ronțai chipsuri și deodată Margot se ridică și anunță că o să arunce toate încălțările ei vechi din debara.

— Tocmai acum? întreb eu cu gura plină de chipsuri.

— De ce nu? întreabă ea.

Atunci când lui Margot îi intră în cap să facă ceva, se pune pe treabă numaidecât.

Aruncă într-o parte totul din debara și se așază pe jos, cu picioarele încrucișate, sortând grămezi de pantofi, hotărând pe care să-i păstreze și pe care să-i doneze la Salvation Army. Ridică în aer o pereche de ghete negre.

— Se păstrează sau se aruncă?

— Păstrează-i sau dă-mi-i mie, spun eu, adunând salsa cu un chip tortilla. Mi-ar veni atât de bine la pantalonii colanți!

Îi aruncă în grămada de încălțări de păstrat.

— Câinele Trinei lasă atât de mult păr, bombăne Margot, adunând păr de câine de pe colanții ei. Cum mai putem haine negre?

— E o rolă de scame în cutia de pantofi. Și nu prea port haine negre.

Chiar ar trebui să port negru mai des. Toate blogurile de modă insistă asupra importanței unei rochii scurte și negre. Mă întreb dacă vor fi multe ocazii ca să port rochii scurte și negre la facultate.

— La Saint Andrews cât de des te îmbraci elegant?

— Nu atât de des. Lumea de obicei poartă blugi și ghete când iese în oraș. Moda la Saint Andrews nu e din cale afară de simandicoasă.

— Nu te îmbraci elegant nici măcar când te duci în vreo vizită seara, pentru degustat de vin și brânză, acasă la profesorul tău?

— Ne îmbrăcăm elegant când mergem la întâlniri cu profesorii la restaurante deosebite, dar niciodată n-am fost invitată acasă la vreunul. Poate că la UCN așa se face.

— Poate!

Margot ridică o pereche de ghete galbene, de ploaie.

— Se păstrează sau se aruncă?

— Se păstrează.

— Nu-mi ești de ajutor. Ai votat să le păstrez pe toate.

Aruncă ghetele de ploaie în cutia de carton cu încălțări de dat.

Se pare că amândouă surorile mele sunt destul de nemiloase când vine vorba de aruncat obiecte vechi. După ce Margot termină de sortat toate încălțările, mă uit o ultimă oară prin cutie ca să văd dacă pot recupera ceva. În cele din urmă, îi iau ghetele de ploaie și o pereche de pantofi Mary Janes din piele de lac.

În acea seară, îndreptându-mă spre baie ca să mă spăl pe dinți, aud vocea șoptită a Trinei în camera lui Margot.

Mă opresc pe hol ca să ascult, ca o mică spioană, așa cum face Kitty.

— Mi-e puțin jenă, dar ai lăsat astea în baie, așa că le-am vârât într-un sertar, în caz că vrei să îți problema ascunși.

Se aude vocea calmă a lui Margot:

— Să o țin ascunsă de cine? De Kitty?

— Ei bine, de tatăl tău. Sau de oricine altcineva. Pur și simplu, n-am știut sigur.

— Tata e obstetrician. Doar nu se pune problema că n-a mai văzut niciodată pastile anticonceptionale.

— A, știu. Doar că... Spune iarăși, pe un ton fără convingere: Doar că nu eram sigură. Adică dacă e sau nu o problemă secretă.

— Ei bine, mulțumesc. Apreciez intenția, dar eu nu am secrete față de tata.

Mă grăbesc cu pași mici până în dormitor, înainte să aud replica Trinei. Of!

Cu o zi înaintea festivității de absolvire, Peter vine în vizită ca să ne petrecem timpul la mine acasă. Eu cos flori mici pe toca mea de absolventă, Kitty se uită la televizor întinsă pe jos, pe perna ei fotoliu, iar Margot descojește boabe de fasole și le adună într-un bol de salată. Vrea să încerce o rețetă pentru cina din seara asta. La televizor e o emisiune despre nunți, din acelea de tipul cine-are-parte-de-cea-mai-bună-nuntă.

— Hei, pentru nunta tatălui tău, ce-ai zice de o ceremonie din alea cu lampioane, în care aprinzi lampionul, îți pui o dorință și-i dai drumul să urce la cer? spune Peter. Am văzut cum se face într-un film.

Sunt impresionată.

— Peter, e o idee foarte frumoasă!

— Și eu am văzut chestia asta într-un film, spune Kitty. *Marea mahmureală 2?*

— Da!

Le arunc amândurora câte o privire. Peter întreabă imediat:

— Asta nu-i o tradiție asiatică? Ar putea fi frumos.

— Nu e o tradiție coreeană, e thailandeză, spune Kitty. Ții minte? Acțiunea din film are loc în Thailanda.

— Nu contează, că doar Trina nu e asiatică, spune Margot. De ce să fie nevoită să includă cultura asiatică la nuntă doar pentru că noi suntem asiatici? N-are nicio legătură cu ea.

— N-aș zice că e chiar așa, spun eu. Vrea să ne simțim și noi în elementul nostru. Zilele trecute zicea că poate ar fi frumos să organizăm ceva și în cinstea mamei.

Margot își dă ochii peste cap.

— Nici măcar n-a cunoscut-o.

— Ei, a cunoscut-o cât de cât. Doar erau vecini cu toții. Nu știu, mă gândeam că poate, de exemplu, ar fi o idee bună ca noi trei să aprindem o lumânare...

Nu-mi închei fraza, pentru că Margot nu pare deloc înduplecată.

— Era doar o propunere, spun eu, și Peter se strâmbă la mine îngrijorat.

— Nu știu, cred că ar putea fi cam nepotrivit. Adică nunta asta se referă la faptul că Trina și tata încep împreună o nouă viață, nu la trecut.

— E o observație bună, încuviințează Peter.

Peter se străduiește din răspuțeri ca să-i facă pe plac lui Margot. Mereu îi ia ei partea. Eu mă prefac că faptul ăsta mă irită, dar, de fapt, sunt înduioșată. Normal că trebuie să-i ia ei partea. E datoria lui să-i ia partea. Asta

demonstrează faptul că pricepe cât de importantă e pentru mine părerea lui Margot și că pricepe ce loc ocupă ea în viața mea. Niciodată n-aș putea fi cu cineva care nu înțelege cât de importantă e familia pentru mine.

După ce Margot pornește să o ducă pe Kitty la lecția de pian, Peter spune:

— Sora ta chiar n-o înghite pe doamna Rothschild, așa-i?

Peter încă nu s-a obișnuit să-i spună „Trina” doamnei Rothschild și probabil că n-o să se obișnuiască nici-o dată. În cartierul nostru, pe vremea când eram mici, niciunul dintre copii nu li se adresa adulților cu numele mic. Toți erau doamna sau domnul, mai puțin tata, care era domnul doctor.

— N-aș zice că Trina îi e *antipatică* lui Gogo, spun eu. Margot o simpatizează; doar că încă nu s-a obișnuit cu ea. Știi cum e Trina.

— Așa e, spune el. Știu și cum e sora ta. I-a luat o veșnicie să mă accepte pe mine.

— N-a fost o veșnicie. Doar că tu ești obișnuit ca lumea să te simpatizeze chiar din prima clipă. Îi arunc o privire cu coada ochiului: Pentru că ești atât de fermecător.

Peter se încruntă, pentru că n-o zic ca pe un compliment.

— Pe Gogo n-o interesează cât de fermecători sunt ceilalți, o interesează onestitatea lor.

— Ei bine, acum îi place foarte mult de mine, spune el din cale-afară de încrezător. Pentru că nu-i răspund imediat, spune: Nu? Nu-i așa?

Încep să râd.

— Da, așa e.

Mai târziu, în aceeași zi, după ce Peter pleacă să o ajute pe mama lui la magazin, Margot și Trina încep să se certe, culmea, pe tema părului. Sunt în camera de menaj și-mi calc rochia, când o aud pe Trina spunând:

— Margot, când faci duș, ai vrea să-ți scoți părul din scurgere? Spălam cada azi-dimineață și l-am observat.

Apoi aud răspunsul scurt al lui Margot:

— Sigur.

— Mulțumesc. Pur și simplu, nu vreau să se înfunde scurgerea.

După câteva momente, Margot apare lângă mine, în cameră.

— Ai auzit? Îți vine să crezi? De unde știe ea, mă rog, că era părul meu și nu al tău sau al lui Kitty?

— Părul tău e mai deschis la culoare și e mai scurt, observ eu. În plus, eu și Kitty ni-l adunăm, pentru că știm că-i e silă Trinei.

— Ei bine, și *mie* mi-e silă de tot părul de câine de pe hainele mele! De fiecare dată când trag aer în piept, am senzația că inhalez păr de câine. Dacă e atât de preocupată de păstrarea curățeniei în casă, ar face bine să aspire mai des.

Trina apare în spatele lui Margot, cu chipul împietrit, și spune:

— De fapt, aspir o dată pe săptămână, cum e normal.

Margot s-a făcut roșie toată.

— Îmi pare rău, dar cred că ar fi mai indicat să aspiri de două ori, din moment ce Simone lasă atât de mult păr.

— Atunci spune-i asta tatălui tău, întrucât nu l-am văzut să pună mâna pe aspirator nici măcar o dată de când îl știu.

Trina iese cu pași mari și Margot rămâne cu gura căscată, iar eu mă întorc la călcat rochia.

— Nu crezi că a cam exagerat? îmi șoptește mie.

— Dar are dreptate. Tata nu aspiră niciodată. Dă cu mătura și dă cu mopul, dar nu dă cu aspiratorul.

— Chiar și-așa!

— Nu e bine să te pui cu Trina, îi spun eu. Mai ales când e în pragul ciclului.

Margot se holbează la mine.

— Noi am ajuns pe aceeași lungime de undă. În timp, ai să ajungi și tu, adaug eu.

Eu și Margot mergem la mall, cu scopul anume declarat de a cumpăra un sutien fără bretele pentru rochia mea, dar adevărul e că Margot vrea să scape de Trina. Când ne întoarcem, covoarele de la parter sunt proaspăt aspirate și perfect curate, iar Kitty pune deoparte aspiratorul, și îmi dau seama că Margot se simte prost.

La cină, Trina și Margot își vorbesc politicos, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Situație care, într-un anumit sens, e chiar mai gravă decât certurile. Măcar atunci când te cerți, nu ești singur.

În ziua festivității de absolvire, mă trezesc devreme și stau în pat, ascultând sunetele de deșteptare ale casei. Tata trebăluiește la parter, fără grabă, pregătind cafeaua; Margot a dat drumul la duș; probabil că Kitty încă doarme. Și Trina. Amândouă au obiceiul să doarmă mult.

Îmi va fi dor de sunetele astea ale casei după ce voi fi plecat. O parte din inima mea deja le duce dorul. O altă parte e foarte entuziasmată să facă pasul următor și nu m-am gândit nicidecum că m-aș putea simți așa, nu după ce lucrurile nu s-au rezolvat după cum m-am așteptat.

Drept cadou cu ocazia absolvirii, Margot îmi dăruiește o trusă pentru facultate. O mască pentru dormit din satin roz, cu numele meu brodat pe ea cu ață de un bleu-argintiu. Un stick USB sub forma unui tub auriu de ruj. Dopuri pentru urechi care arată ca niște bomboane Circus Peanuts, papuci pufoși, roz, o gentușă din nailon pentru machiaj, desenată cu fundițe. Ador fiecare obiect din trusă în mod egal.

Kitty mi-a făcut o felicitare foarte frumoasă. E un colaj din poze de-ale noastre, dar a folosit un fel de program

ca să le transforme în desene din linii, ca într-o carte de colorat. Le-a colorat pe toate cu creioane. Înăuntru a scris: *Felicitări! Distracție plăcută la facultate! P.S. O să-ți simt lipsa la gradul 11.* Îmi apar lacrimi în ochi și o iau pe Kitty în brațe, strângând-o puternic la piept atât de mult timp, încât ea spune:

— Bine, bine... gata, ajunge!

Dar se vede că e încântată.

— Am s-o înrămez, declar eu.

Darul de la Trina e un set vintage pentru servit ceaiul — crem, cu boboci de trandafir și marginile aurii.

— A fost al mamei mele, îmi spune ea și îmi vine să plâng, atât de mult îmi place.

Când o strâng în brațe, îi șoptesc la ureche:

— Țsta e cadoul meu preferat.

Iar ea îmi face cu ochiul. E unul dintre talentele Trinei să facă cu ochiul. Se pricepe de minune, o face cu multă naturalețe.

Tata soarbe din cafea și apoi își drege glasul.

— Lara Jean, cadoul de la mine e unul de care se vor bucura și Margot, și Kitty.

— Ce e, ce e? întrebă Kitty agitată.

— Șșș, e cadoul meu, spun eu și mă uit la tata cu nerăbdare.

Tata zâmbeste larg și spune:

— În vara asta vă trimit pe toate trei în Coreea, la bunica voastră. Felicitări pentru absolvire, Lara Jean!

Kitty țipă și Margot zâmbeste vesel, iar eu sunt în stare de șoc. De ani de zile tot vorbim să mergem în Coreea. Mama a vrut dintotdeauna să ne ducă acolo.

— Când, când? întrebă Kitty.

— Luna viitoare, spune Trina, zâmbindu-i. Eu și tatăl nostru vom pleca în luna de miere, iar voi veți merge în Coreea. Luna viitoare?

— Of, voi nu veniți? se bosumflă Kitty.

În schimb, Margot zâmbeste. Ravi își va vizita familia în India pe parcursul verii și ea nu are niciun plan deosebit.

— Chiar am vrea să mergem, dar nu pot lipsi atât de mult de la spital, spune tata cu regret.

— Cât timp? întreb eu. Cât vom sta acolo?

— Toată luna iulie, spune tata, bându-și restul de cafea. Am stabilit totul cu bunica. Veți sta la Seoul, cu mătușa voastră, veți participa la cursuri de limbă coreeană de câteva ori pe săptămână și veți face un tur al țării. Veți merge la Jeju, la Busan, peste tot. Iar pentru tine, Lara Jean, ceva deosebit — un curs de patiserie coreeană! Nu te teme, se va ține în limba engleză.

Kitty începe să danseze în spațiul mic de pe scaunul ei.

Atunci Margot se uită la mine cu o sclipire în ochi.

— Dintotdeauna îți dorești să înveți cum se fac torturile cu frișcă în stil coreean! În fiecare zi o să mergem la cumpărături, ca să luăm măști cosmetice și obiecte de birou și chestii dragălașe. Când ne întorcem, o să ne putem uita la telenovelele coreene fără subtitrări!

— Abia aștept, spun eu, iar Margot și Kitty, și tata încep să discute toate detaliile călătoriei, dar Trina se uită atent la mine.

Continui să zâmbesc.

O lună întregă. Când am să mă întorc, are să mai fie puțin și apoi o să merg la facultate, iar eu și Peter ne vom fi petrecut vara separați.

La festivitate, toate fetele sunt îmbrăcate în rochii albe. Toate sunt în alb. Eu port rochia lui Margot de acum doi ani — fără umeri, cu buline mici și fusta apretată, care-mi ajunge până la genunchi. Trina a scurtat-o pentru mine, pentru că eu sunt mai scundă. Margot a purtat-o având în picioare converseși, iar eu sunt încălțată cu sandale din piele de lac albă, cu o curelușă în formă de T și mici puncte perforate.

În mașină, în drum spre festivitate, îmi netezesc rochia cu palmele și-i spun lui Kitty:

— Poate că și tu ai să porți rochia asta la festivitatea de absolvire a liceului, Kitten. Și ai să pozezi în dreptul stejarului, exact așa cum am făcut noi. Ar ieși un triptic minunat.

Mă întreb ce pantofi o să poarte Kitty. E la fel de probabil că va purta pantofi albi cu toc-cui cât e că va purta teniși albi Reebok sau patine cu rotile albe.

Kitty face o față acră.

— Nu vreau să port aceeași rochie pe care ați purtat-o tu și Margot. Vreau o rochie a mea. Oricum, până atunci n-are să mai fie *deloc* la modă.

Face o pauză.

— Ce-i ăla, triptic?

— E, ăăă, un ansamblu format din trei opere artistice.

Caut pe ascuns cuvântul „triptic” pe Google, pe telefonul meu, ca să mă asigur că i-am explicat corect.

— Sunt trei panouri prinse cumva între ele în balamale. Scopul e să fie admirate împreună.

— Ai citit de pe telefon.

— Am verificat doar, ca să mă asigur, spun eu.

Îmi netezesc iarăși rochia și mă asigur că am toca în geantă. Astăzi absolv liceul. Momentul ăsta s-a apropiat

pe furis — adică momentul ăsta de maturitate. Trina e la volan și caută un loc de parcare, iar Margot e lângă ea și scrie pe telefon; Kitty stă lângă mine, privește pe geam. Tata vine cu mașina lui, pentru că se duce să o ia pe bunica. Mătușa tatei e în Florida cu prietenul ei și n-a putut să vină. Aș vrea doar să fi fost și propria-mi mamă de față. Sunt atâtea momente importante pe care le ratează, pe care le va rata în continuare! Trebuie să am convingerea că știe, că vede și ea cumva. Dar îmi doresc și s-o fi putut îmbrățișa pur și simplu pe mama în ziua absolvirii mele.

* * *

Pe parcursul discursului de rămas-bun, mă tot uit prin mulțime după familia lui Peter. Mă întreb dacă tatăl lui e alături de fratele și mama lui sau dacă stau separat. Mă întreb și dacă am să apuc să-i întâlnesc pe cei doi frați gemeni ai lui. Pe familia mea am zărit-o deja — e greu să nu-i observi. De fiecare dată când mă uit la ei, încep să facă cu mâna nebunește. În plus, Trina poartă o pălărie Kentucky Derby, cu boruri late. Cei care stau pe rândul din spatele ei probabil că nu văd nimic. Margot s-a silit din răspuțeri să nu-și dea ochii peste cap când Trina a coborât de la etaj purtând-o pe cap. Până și Kitty a zis că e „puțin cam prea de tot”, dar Trina mi-a cerut părerea, iar eu i-am spus că-mi place la nebunie, ceea ce este destul de adevărat.

Directorul liceului îmi strigă numele, „Lara Jean Song Covey”, dar îl pronunță „Laura”, fapt ce mă pune în încurcătură un moment.

Când primesc diploma de la el și-i strâng mâna, îi șoptesc:

— Mă cheamă *Lara*, nu *Laura*.

Planul meu era să fac bezele familiei când aveam să traversez scena, dar am avut emoții atât de mari, încât am uitat. Pe deasupra aplauzelor îi aud pe Kitty țipând și pe tata fluierând. Când îi vine rândul lui Peter, bat din palme și țip de parcă aș fi nebună și, firește, la fel face toată lumea. Până și profesorii aplaudă puțin mai tare pentru el. Nu pot să-i acuz că țin la Peter. Cu toții ținem la el.

După ce suntem declarați absolvenți, după ce ne aruncăm tocile în aer, Peter își croiește drum prin mulțimea de oameni, căutându-mă. Înaintând prin mulțime, zâmbește, face glume, îi salută pe cei din jur, dar ceva nu e în regulă. E un fel de gol în privirea lui, chiar și atunci când mă strânge în brațe.

— Bună! spune el și mă sărută ușor pe buze. Deci de-acum suntem în mod oficial studenți la facultate.

Privesc în jur, îmi netezesc rochia și spun:

— Nu-i văd pe mama ta și pe Owen în tribune. Tatăl tău a stat cu ei? Frații tăi sunt aici? Să vin să fac cunoștință acum sau după ce fac poze cu familia mea?

Peter clatină din cap. Nu reușește să mă privească în ochi.

— Tatăl meu a anunțat în ultima clipă că nu poate veni.

— Poftim! De ce?

— A avut un fel de urgență. Cine știe?

Sunt uluită. Tatăl lui părea atât de sincer când l-am văzut la meciul de lacrosse!

— Sper că a fost cu adevărat o situație gravă dacă și-a permis să rateze festivitatea de absolvire de la liceu a priului lui fiu.

— E în regulă.

Peter ridică din umeri, ca și când nu i-ar păsa oricum ar fi, dar eu îmi dau seama că asta nu poate fi adevărat. Strânge atât de tare din dinți, încât parcă ar mai avea puțin și i-ar sparge.

În spatele lui îmi văd familia croindu-și drum prin agitație ca să ajungă la mine. E imposibil să nu observi pălăria Trinei, chiar și în furnicarul ăsta de oameni. Tata are în mâini un buchet mare de trandafiri de diferite culori. Bunica poartă un costum de culoarea merișoarelor; are părul proaspăt aranjat și dat cu fixativ.

Mă simt atât de zorită și nerăbdătoare să petrec mai mult timp cu Peter, ca să-l sprijin, să-i fiu alături! Îl iau de mână.

— Îmi pare rău, spun eu și vreau să spun mai multe, firește că vreau, dar sosește familia mea și cu toții mă strâng în brațe.

Peter o salută pe bunica mea și face câteva poze cu noi, apoi fuge ca să-i găsească pe mama și pe fratele lui. Îl strig, dar e prea departe și nu se întoarce.

După ce facem poze, mă duc cu tata, cu Trina, cu bunica, cu Kitty și cu Margot la un restaurant japonez, ca să luăm prânzul. Comandăm farfurii și platouri cu sashimi și sushi și îmi pun un șervet la gât ca să nu dau cu sos de soia pe rochia mea albă. Trina stă lângă bunica și-i vorbește neconținut la ureche despre tot felul de lucruri și parcă o aud pe bunica gândind: *Doamne, fata asta chiar vorbește mult* — dar Trina își dă silința și bunica apreciază lucrul ăsta. Mă străduiesc să am o atitudine veselă, de sărbătoare, și să fiu atent la toate cele prezente, din moment ce prânzul ăsta e în cinstea mea, dar nu mă pot gândi decât la Peter și la cât de rănită mă simt în numele lui.

Mâncând înghețată mochi, bunica ne povestește despre toate locurile în care vrea să ne ducă în Coreea: templele budiste, piețele alimentare în aer liber, clinica de dermatologie unde se duce ca să-și cauterizeze alunițele cu laser. Arată spre o aluniță mică de pe obrazul lui Kitty și spune:

— O rezolvăm.

Tata pare că se neliniștește și Trina întreabă imediat:

— Nu e prea mică?

Bunica dă din mână.

— N-o să pățească nimic.

Atunci, Kitty întreabă:

— Cât de mare trebuie să fii ca să poți să-ți faci operație estetică la nas în Coreea?

Și tata aproape că se îneacă cu berea lui.

Bunica o privește amenințător.

— Niciodată, dar niciodată să nu-ți schimbi nasul. Ai un nas norocos.

Kitty îl atinge sfios.

— Chiar?

— E foarte norocos, spune bunica. Dacă îți schimbi nasul, ai să-ți schimbi norocul. Deci să n-o faci niciodată.

Îmi ating și eu nasul. Bunica n-a zis niciodată despre nasul meu că ar fi norocos.

— Margot, poți să-ți faci ochelari noi în Coreea, spune bunica. Ochelarii sunt foarte ieftini în Coreea. Au cele mai noi modele.

— Aaa, spune Margot, îmbibând o bucată de ton în sos soia. Mereu mi-am dorit rame roșii.

Bunica se întoarce către mine și întreabă:

— Și tu, Lara Jean? Ești entuziasmată de cursurile de patiserie?

— Atât de entuziasmată! spun eu vesel.
Pe sub masă, îi scriu lui Peter.

Ești bine?

Aproape că am terminat cu prânzul.
Poți să vii oricând în vizită.

Spre casă mergem doar eu cu tata, pentru că Trina, Margot și Kitty o conduc pe bunica înapoi acasă. Când Margot a zis că ar merge cu noi, bunica a insistat să meargă cu ei. Știe că Margot n-o simpatizează din cale-afară pe Trina; știu că nu vrea decât să încerce să împace puțin lucrurile. Bunicii nu-i scapă nimic.

În drum spre casă, tata se uită la mine de la volan, cu ochi înlăcrimați, și spune:

— Mama ta ar fi fost atât de mândră de tine azi, Lara Jean! Știi cât de mult țiinea la educația ta. Voia să ai parte de toate oportunitățile.

Mă joc cu ciucurele tocii mele de absolvire, pe care o țin în poală, și îl întreb:

— Crezi că mama s-a mâhnit pentru că n-a mai apucat să-și ia diploma de masterat? Nu vreau să zic că ar fi regretat că a născut-o pe Kitty sau mai știu eu ce. Dar crezi că poate și-a dorit ca lucrurile să se fi petrecut altfel?

Tata e surprins. Îmi aruncă o privire și spune:

— Ei bine, nu. Kitty chiar a fost o surpriză fericită. Nu o spun doar de dragul de-a o spune. Mereu ne-am dorit o familie mare. Și mama ta și-a pus în gând să se ducă înapoi după ce Kitty va fi ajuns să poată sta la grădiniță pe toată durata programului. Niciodată n-a renunțat la planul ăla.

— Nu?

Jenny Han

— Nici gând! Avea de gând să-și ia masteratul. De fapt, avea de gând să se înscrie la un curs chiar în toamna respectivă. Doar că... n-a mai avut timp.

— Glasul tatei tremură puțin.
— Am petrecut doar optsprezece ani împreună. Am fost împreună atâția ani cât ai tu de viață, Lara Jean.

— Îmi urcă un nod în gât. Dacă stai să te gândești, optsprezece ani petrecuți împreună cu persoana pe care o iubești nu e deloc mult.

— Tată, am putea trece pe la magazin? Aș vrea să cumpăr niște hârtie fotografică.

— Eu și Peter am făcut o poză împreună în acea dimineață, îmbrăcați în robe și toci, înainte de ceremonie. Va fi ultima pagină din albumul lui colaj, ultimul capitol din povestea noastră de liceu.

Peter vine în vizită după ce ia masa cu mama lui și cu Owen. Când sună la intrare, alerg la ușa din față și primul lucru pe care-l fac e să-l întreb dacă a vorbit cu tatăl lui, dar el nu ia în serios întrebarea, cu o atitudine perfect nonșalantă.

— E în regulă, spune el și se descaltă. Nici măcar nu-mi doream să vină.

— Replica asta ustură, pentru că am senzația că poate dă vina pe mine și poate chiar așa ar trebui — eu am tot insistat să-l invite pe tatăl lui. Ar fi trebuit să ascult de el când a refuzat.

— Eu și Peter urcăm la etaj și mergem în camera mea, moment în care îl aud pe tata strigând în glumă:

— Lăsați ușa deschisă!

— Așa zice mereu, fapt ce-l face pe Peter să tresară stingerit.

— Mă așez pe pat și el ia loc departe de mine, la biroul meu. Mă duc la el și-mi las mâna pe umărul lui.

— Îmi pare rău. E vina mea. N-ar fi trebuit să insist să-l inviți. Dacă ești supărat pe mine, nu te acuz cătuși de puțin.

— De ce să fiu supărat pe tine? Nu e vina ta că e un om de rahat.

Nu spun nimic, așa că se relaxează puțin.

— Uite ce e, chiar nu sunt amărât. Nu sunt niciun. O să-l întâlnești cu altă ocazie, OK?

Ezit o clipă, apoi spun:

— De fapt, l-am întâlnit deja.

Peter se holbează la mine incredul.

— Când?

Înghit în sec.

— L-am întâlnit din întâmplare la unul dintre meciurile tale de lacrosse. M-a rugat să nu-ți spun — nu voia să afli că a fost acolo. Nu voia decât să te vadă cum joci. A spus că-i era dor de astfel de momente.

Lui Peter îi tresare maxilarul.

— Ar fi trebuit să-ți spun. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară! Ți-am zis, nu dau doi bani pe ce face el.

Dau să-i răspund, dar mă întrerupe:

— Putem pur și simplu să nu mai vorbim despre el? Te rog?

Încuviințez. Mă omoară faptul că-i văd în privire suferința pe care se străduiește din răspuțeri să o ascundă, dar simt că, dacă aș insista în continuare, n-aș face decât să înrăutățesc situația. Nu vreau decât să se simtă mai bine. Moment în care îmi amintesc de darul pentru el.

— Am ceva pentru tine!

Un sentiment de ușurare îi străbate chipul, iar încordarea din mușchi i se risipește.

— Vai, mi-ai pregătit un cadou de absolvire? Dar eu nu ți-am luat nimic.

— Stai liniștit, nu mă așteptam să-mi iei ceva.

Merg sprinten și scot albumul din cutia mea de pălării. L-l arăt și simt cum inima începe să-mi sară în toate părțile. Cu nerăbdare și cu emoții. Albumul are să-l învelească, sunt convinsă.

— Hai odată, deschide-l!

Peter deschide albumul încet. Pe prima pagină e o poză pe care am găsit-o într-o cutie de pantofi atunci când eu și Kitty am făcut curat în mansardă ca să facem loc pentru cutiile Trinei. E una dintre puținele noastre fotografii făcute în cartier, pe vremea anilor noștri de gimnaziu. E prima zi de școală; așteptăm autobuzul. Peter stă cu brațele atârând în jurul gâtului lui John McClaren și Trevor Pike. Eu și Genevieve ne ținem de braț; ea îmi șoptește un secret, probabil referitor la Peter. Eu sunt cu fața la ea și nu mă uit la cameră. Sunt îmbrăcată cu un maiou cenușiu de-al lui Margot, de culoarea buruienilor, și o fustă de blugi și țin minte că mă simțeam foarte matură în costumul ăsta, ca o adolescentă. Părul lung îmi cade drept pe spate și arată cam la fel ca acum. Genevieve a încercat să mă convingă să mi-l tund scurt când am intrat la gimnaziu, dar eu am refuzat. Cu toții părem atât de tineri! John, cu obrajii lui rumeni; Trevor, cu obrajii lui durdulii; Peter, cu picioarele lui slăbănoage.

Sub poză, am scris: ÎNCEPUTUL.

— Vaaa! spune Peter tandru. Mica Lara Jean și Micul Peter. Unde ai găsit-o?

— Într-o cutie de pantofi.

Îi dă un bobârnac chipului zâmbăreț al lui John.

— Derbedeull!

— Peter!

— Glumeam și eu, spune el.

Iată și poza noastră de la reuniune. Una făcută anul trecut, de Halloween, când m-am costumat ca personajul Mulan, iar Peter a purtat un costum de dragon. Uite o chitanță de la Tart and Tangy. Unul dintre bilețelele lui adresate mie, din vremurile de dinainte. Dacă faci fursecurile stupide, cu ciocolată albă și merișor, ale lui Josh, și mi pe cele cu fructe ale mele, s-a terminat între noi. Fotografii cu noi, luate în timpul Săptămânii Absolvenților. La bal. Petale de trandafir uscate, din buchețelul meu de flori. Poza cu O aniversare cu bucluc.

Unele lucruri nu le-am inclus, cum ar fi jumătatea de bilet de la prima noastră întâlnire romantică adevărată, bilețelul în care mi-a scris: *Îmi place cum îți stă în albastru*. Acelea sunt puse deoparte în cutia mea de pălării. N-am să renunț niciodată la ele.

Dar obiectul cu adevărat deosebit pe care l-am inclus e scrisoarea mea, cea pe care i-am scris-o cu atât de mult timp în urmă, cea care ne-a apropiat unul de altul. Aveam de gând să o păstrez, dar am simțit că ar fi cumva potrivit să i-o dau lui Peter. Într-o bună zi, toate astea vor fi dovezi, dovezi că am fost aici, dovezi că ne-am iubit unul pe altul. E garanția că, indiferent ce se va întâmpla cu noi în viitor, aceste timpuri ne-au aparținut.

Când ajunge la pagina aia, Peter se oprește.

— Credeam că vrei s-o păstrezi, spune el.

— Am vrut, dar apoi m-am gândit că ar fi mai bine să o ții tu. Doar să-mi promiți că ai s-o păstrezi veșnic.

Întoarce pagina. E o poză din seara în care am dus-o pe bunica la karaoke. Eu am cântat „You're So Vain” și i-am dedicat-o lui Peter. El s-a ridicat și a cântat „Style”, al lui Taylor Swift. Apoi a cântat „Unchained Melody” la duet cu bunica, după care ea ne-a pus pe amândoi să

promitem că vom studia limba coreeană la UVA. În seara aceea a făcut o grămadă de poze cu Peter. Pe una dintre ele a pus-o ca imagine de fundal pe pagina principală a telefonului ei. Prietenii ei de la complexul rezidențial au spus că Peter arată ca o vedetă. Am comis greșeala de a-i spune lui Peter, care apoi s-a mândrit cu povestea asta zile în șir.

Rămâne la pagina asta o vreme. Pentru că nu spune nimic, ca să-l ajut, zic:

— E ceva care să-ți amintească de noi.

Peter închide brusc albumul.

— Mersi, spune el și-mi zâmbește scurt. E foarte fain.

— Nu te uiți și la restul?

— Am să mă uit mai târziu.

Peter spune că ar face bine să se întoarcă acasă ca să-și poată face bagajele pentru *Săptămâna la plajă* și, înainte să coborâm iarăși la parter, îl întreb din nou dacă e bine, iar el mă asigură că e.

* * *

După ce pleacă Peter, Margot vine în camera mea și mă ajută să-mi fac bagajele. Stau pe jos, cu picioarele încrucișate sub mine, și-mi aranjez valiza, iar ea îmi înmânează teancuri de haine. Încă îmi fac griji pentru Peter, așa că mă bucur că îmi ține companie, ca să-mi ia gândul de la probleme.

— Nu pot să cred că deja ai absolvit liceul, spune Margot, împăturind pentru mine un teanc de tricouri. În mintea mea, ești încă la vârsta pe care o aveai când am plecat. Spune, ca să mă tachineze: Laura Jean, cu ai ei veșnici și dulci șaișpe ani.

- Acum sunt aproape la fel de matură ca tine, Gogoș, spun eu.
- Ei, măcar ai să fii mereu mai scundă ca mine, spune ea, iar eu îi arunc în cap cu un sutien bikini. În curând o să-ți facem și bagajele pentru facultate.
- Îndes un fir de păr în buzunarul valizei.
- Margot, când ai plecat tu întâia oară la facultate, de ce ți-a fost dor cel mai mult de-acasă?
- Ei, de voi, evident.
- Dar de ce altceva? Adică de ce anume ți s-a făcut dor fără să te fi așteptat?
- Mi-a fost dor s-o pup pe Kitty de noapte bună după băile ei, când avea părul curat.
- Pufnesc pe nas.
- O ocazie rară!
- Margot se gândește fără grabă ce ar mai fi.
- Mi-a fost dor să mănânc hamburgeri buni. Hamburgerii au alt gust în Scoția. Seamănă mai mult cu... rulada de carne. Ruladă de carne pe pâine. Hmm, ce altceva?
- Mi-a fost dor să vă duc pe voi cu mașina de colo colo. Mă simțeam ca un căpitan de navă. Mi-a fost dor de prăjiturile și torturile tale!
- De care, mai exact? întreb eu.
- Hmm?
- De care ți-a fost cel mai mult dor?
- De tortul tău cu limonadă.
- Dacă-mi ziceai, îți trimiteam.
- Zâmbește și spune:
- Sunt destul de sigură că e nevoie de o cheltuială exorbitantă ca să trimiți un tort peste Ocean.
- Hai să facem unul acum, spun eu, și Margot se ridică fericită în picioare.

- Deci coborâm la parter și chiar asta facem. Kitty doarme; tata și Trina sunt în dormitorul lor și au închis ușa. Oricât de mult aș ține la Trina, și ăsta e un aspect care mi-e greu să mă obișnuiesc. Ușa tatei nu era niciodată închisă. Dar bănuiesc că are și el nevoie de momente intime, de momente în care să nu fie nevoit s-o facă pe tatăl. Nu c-ar fi închisă de dragul sexului, ci doar ca să vorbească, să-și tragă sufletul. Dar și pentru sex, probabil.
- Margot măsoară făina și deodată o întreb:
- Ați pus muzică când ai făcut prima oară sex cu Josh?
- Am pierdut numărătoarea din cauza ta!
- Varsă toată făina înapoi în cutia de metal și o ia de la capăt.
- Ei bine?
- Nu. Ce-ți place să-ți bagi nasul! Jur, ești mai rea decât Kitty!
- Rostogolesc o lămâie pe masă, ca s-o încălzesc înainte s-o storc.
- Deci a fost doar... tăcere?
- N-a fost tăcere. Cineva își tundea gazonul și era zgomot. Și mama lui pornise uscătorul de haine. Uscătorul lor e foarte zgomotos...
- Dar mama lui nu era acasă, nu?
- Nici gând! N-aș putea să fac așa ceva. Colega mea de cameră a adus odată pe cineva la noi și eu m-am prefăcut că dorm, dar, de fapt, mă străduiam să nu râd. Tipul respira greoi. Și mai și gemea.
- Chicotim amândouă.
- Colega mea de cameră speră că n-o să facă așa ceva.
- Trebuie doar să stabilești niște reguli la început. Și anume care dintre voi poate folosi camera în ce moment, genul ăsta de probleme. Și ține minte doar că ai

face bine să încerci să fii înțelegătoare, pentru că Peter va veni foarte des în vizită și nu e bine să abuzezi de bunăvoința colegei tale. Se oprește: Voi încă n-ați făcut sex, așa-i? Și adaugă imediat: Nu e nevoie să-mi spui dacă nu vrei.

— Nu, spun eu. Adică, nu încă.

— Te-ai mai gândit la problema asta? întreabă Margot, încercând s-o spună pe un ton degajat. Având în vedere că urmează *Săptămâna la plajă*?

Nu-i răspund imediat. Nu m-am gândit, cel puțin nu la *Săptămâna la plajă* în mod special. Ideea că o să fac sex cu Peter în viitor, că va fi un obicei la fel de obișnuit precum mersul la cinema sau ținutul de mână... e cam ciudat când mă gândesc. Pur și simplu n-aș vrea să fie un element mai puțin deosebit după ce o facem. Vreau să fie mereu un lucru sacru, nu ceva pe care să te bizui doar pentru că toată lumea o face sau pentru că am mai făcut-o și noi. Cred că orice experiență poate deveni banală sau obișnuită dacă o repeți de suficiente ori, dar speranța mea e că asta nu se va întâmpla niciodată cu experiența în discuție. Nu între noi.

— Cred că aș vrea neapărat să pun muzică, spun eu, storcând zeamă de lămâie într-un pahar de măsurat din sticlă. În felul ăsta, dacă respir greoi sau dacă respiră el greoi, nu ne vom da seama. Și va fi mai romantic. Muzica face totul mai romantic, nu crezi? Îți plimbi câinele în suburbie și pui Adele și parcă ai fi într-un film, în care tocmai ți-a fost frântă inima fără pic de milă.

Margot spune:

— În filme, personajele nu folosesc niciodată prezervative, deci tu să ai grijă că rămâi în lumea reală în privința asta.

Replica asta e suficientă ca să mă trezească din reveriile mele.

— Tata mi-a dat o trusă întreagă. A lăsat-o pentru mine în baia de la etaj. Prezervative, cremă, folii de cauciuc. Izbucnesc în râs: Nu ți se pare că sintagma „folii de cauciuc” e cea mai puțin sexy pe care ai auzit-o vreodată?

— Nu, cred că aia ar fi cuvântul „gonoree”!

Mă opresc subit din râs.

— Peter n-are gonoree!

Acum e rândul lui Margot să râdă.

— Chiar n-are!

— Știu, te tachinam doar. Dar cred că ar fi bine să-ți iei și trusa în valiză, în caz că lucrurile o iau în direcția aia.

— Gogo, n-am de gând să fac sex în *Săptămâna la plajă*.

— Am spus s-o iei doar pentru orice eventualitate! Niciodată nu poți ști ce-o să fie.

Își dă părul la o parte de pe față și spune pe un ton serios:

— Să știi că mă bucur mult că prima mea experiență a fost cu Josh. E bine s-o faci cu cineva care te cunoaște cu adevărat. Cu cineva care te iubește.

Înainte de culcare, deschid trusa aia, iau prezervativele și le pun în valiză, sub toate celelalte lucruri. Apoi îmi aleg cel mai frumos set de sutien și chiloți, de culoare roz-pal și cu dantelă de un albastru-electric, pe care nu l-am purtat niciodată, și îl pun și pe el în valiză. Pentru orice eventualitate.

Peter vine la noi de dimineață ca să mă ia cu mașina. Toți ceilalți merg împreună, în caravană, dar Peter a vrut să fim doar noi doi în mașina lui cu două locuri. E în toane bune; a luat gogoși pentru noi, ca în vremurile de demult. Dar spune că toate sunt pentru mine. De când s-a întors din weekendul de antrenamente cu echipa lui de lacrosse, a intrat într-un mod de funcționare axat pe îmbunătățirea condiției fizice.

Mutăm de colo colo lucrurile din mașină ca să facem loc pentru valiza mea și atunci vine Kitty alergând, ca să-l salute. Zărește punga de gogoși așezată pe geanta mea și șterpelește una. Spune cu gura plină:

— Peter, ți-a spus Lara Jean vestea legată de Coreea?

— Ce veste? întrebă el.

— Îmi înalț subit capul și-i arunc o privire lui Kitty.

— Tocmai mă pregăteam să-i spun. Peter, n-am avut ocazia să-ți spun ieri... Tata ne trimite în Coreea, e un cadou de absolvire.

— Uau, ce tare! spune Peter.

— Da, o să ne vizităm rudele și o să facem o excursie prin țară.

— Când?

Mă uit la el cu coada ochiului.

— Luna viitoare.

— Cât timp?

— O lună.

Se uită la mine descurajat.

— O lună? Atât de mult?

— Știu.

Deja e mijlocul lunii iunie. Din clipa asta au mai rămas două luni de vară, după care el va rămâne în continuare aici, iar eu voi pleca la Chapel Hill.

— O lună, repetă el.

Înainte de Peter, n-aș fi ezitat nicio clipă să plec în Coreea timp de o lună. M-aș fi bucurat nespus. Și acum... n-aș îndrăzni să le spun asta tatei sau lui Margot sau lui Kitty, dar nu vreau să plec. Pur și simplu, nu vreau. Vreau. Dar nu vreau.

După ce pornim la drum cu mașina, spun:

— Vom vorbi pe FaceTime în fiecare zi. E o diferență de treispe ore, așa că, dacă te sun noaptea, la tine va fi zi.

Peter pare amărât.

— Aveam de gând să mergem la Bledell în weekendul de 4 iulie, ai uitat? Tatăl lui a cumpărat o barcă nouă.

Aveam de gând să te învăț cum să faci wakeboarding.

— Știu.

— Ce-am să mă fac când tu o să fii tocmai acolo? Are să fie o vară de doi bani. Voiam să te duc la Pony Pasture.

Pony Pasture e un parc mic de lângă râul James, în Richmond; acolo sunt stânci mari pe care te poți întinde și poți pluti în josul râului pe colaci gonflabili. Peter a mai fost acolo cu prieteni de la liceu, dar eu n-am fost niciodată.

— Putem să mergem când mă întorc, spun eu, iar el dă din cap fără tragere de inimă. Și am să-ți aduc multe cadouri. Măști cosmetice. Dulciuri coreene. Un cadou pe zi!

— Să-mi aduci niște șosete cu dungi de tigru.

— Dacă le confecționează suficient de mari, spun eu, ca să fac o glumă și să-l văd zâmbind.

Săptămâna asta va trebui să fie cea mai perfectă, cea mai plăcută din toate timpurile, ca să compensez faptul că voi fi plecată toată vara.

Telefonul lui Peter vibrează și el ignoră apelul fără măcar să vadă cine îl sună. După câteva minute, telefonul bâzâie din nou și chipul lui Peter se încordează.

— Cine e? întreb eu.

— Tata, spune el scurt.

— Sper că te sună ca să-și ceară scuze și să-ți explice cum a fost posibil să lipsească de la festivitatea de absolvire a propriului său fiu.

— Știu deja motivul. I-a spus mamei că Everett a avut o reacție alergică și că l-au dus la secția de urgențe.

— A, spun eu. Mă gândesc că e un motiv destul de bun. Everett e bine?

— N-are nimic. Nici nu cred că e atât de alergic. Când mănânc căpșuni, mă pișcă limba. Mare scofală!

Spunând asta, Peter dă drumul la muzică și o vreme nu mai vorbim.

Vila fetelor e în al doilea rând și are vedere la plajă. E ridicată pe stâlpi, la fel ca toate celelalte vile din rândul al doilea. Are trei etaje, bucătăria și camera de zi sunt la parter și dormitoarele sunt la etajele superioare. Parcă ne-am afla în vârful unui far. Cuverturile de pe paturi

sunt de culoare turcoaz, cu motive de scoici. Toate miroso puțin a mucegai, dar nu sunt condiții chiar rele.

Toate fetele din vilă și-au asumat diverse roluri, mai puțin Chris, al cărei rol principal e să doarmă toată ziua pe plajă alături de o sticlă de apă umplută cu bere. În prima zi s-a întors cu pieptul și fața roșii ca racul; singurele petice care nu fuseseră arse de soare erau cercurile din jurul ochilor, acoperite de ochelari. I-a fost rușine, dar a reușit să dea impresia că nu e mare scofală, spunând că era vorba de bronzul ei de bază în vederea plecării în Costa Rica. Pammy o face pe mama tuturor. Le-a promis părinților că n-o să bea, așa că și-a asumat datoria de a avea grijă de celelalte fete și de a le aduce apă și calmante la pat dimineața. Kaila se pricepe de minune la călcat haine. Poate chiar să onduleze cu fierul, ceea ce eu nu prea am reușit să fac niciodată. Harley se pricepe la organizare și la stabilirea planurilor cu celelalte vile.

Eu sunt bucătăreasa. Când am ajuns în prima zi la vilă, am ieșit la cumpărături și am luat de toate: mezeluri, batoane cu cereale, paste uscate și borcane cu sosuri, salsa, cereale. Singurul lucru pe care nu l-am cumpărat a fost hârtia igienică, și s-a terminat a doua zi. De fiecare dată când plecăm din vilă ca să luăm prânzul sau cina în oraș, una dintre noi fură câte un teanc mic de hârtie igienică din toaleta restaurantului. Nu pricep de ce nu mergem să cumpărăm pur și simplu, dar problema a devenit un fel de joc. Chris e în mod clar câștigătoarea, pentru că a reușit să ia o rolă de dimensiuni economice din dulapul cu rezerve și a plecat cu ea ascunsă sub fustă.

Băieții vin la noi în fiecare zi ca să stea cu mâinile în sân, dar și pentru că vila lor e deja plină de nisip. Am poreclit-o Castelul de nisip. Numai dacă te așezi pe

canapeaua lor, parcă ți-ai exfolia întregul trup și, când te ridici, simți că ți s-a dus pielea moartă, și nu o zic în sens pozitiv.

Mă întreb dacă așa ar fi dacă aș locui în casa vreunei asociații de fete. La început, situația e chiar fermecătoare într-un anumit sens, așa cum era în internatele din anii '40, împrumutăm oă una de la alta și punem muzică în timp ce ne pregătim și mâncăm înghețată în pat. Dar apoi, miercurea, Kaila și Harley stărnesc o ceartă cu ți-pete la ora unu noaptea, pentru că una dintre ele a uitat fierul pornit, și vecinii cheamă poliția. În aceeași seară, Pammy se îmbată și stau cu ea pe plajă ore în șir, în timp ce ea plânge, pentru că se simte vinovată că și-a încălcat promisiunea făcută părinților. Seara următoare, unele dintre fete se duc într-un club și se întorc cu trei tipuri din Montana. Unul dintre ei se uită suspect în jur și noaptea respectivă am grijă să-mi închid ușa de la dormitor. Ajunsă în odaia mea și a lui Chris, îi scriu lui Peter, care deja s-a întors la vila lui. Vine imediat înapoi și stă de veghe la parter „ca să fiu cu ochii pe ei“.

Eu și Peter ne petrecem zilele pe plajă, unde eu stau și citesc, iar el pornește în alergări lungi din când în când, pentru antrenament. De când am ajuns aici, Peter a alergat întruna, pentru că nu poate face exerciții așa cum face acasă, la sala de sport. Aleargă îndelung dimineața, înainte să se încălzească, mai aleargă puțin la amiază și apoi aleargă iarăși mult timp seara. Mai puțin în ziua în care îl silesc să vină cu mine la muzeul dedicat fraților Wright din Kill Devil Hills. Am fost aici cu familia, când eram mică, înainte să se fi născut Kitty, dar eram prea mică atunci ca să urc până la monument. Mergem până în vârf și admirăm peisajul.

Toată săptămâna, Peter a fost, ca întotdeauna, o companie plăcută și cuceritoare, mai ales de față cu alții — a avut mereu pe chip un zâmbet relaxat, mereu a fost primul care a propus câte o activitate, câte un joc. Dar față de mine a fost distant. Adică, chiar și când e aici, lângă mine, am senzația că e altundeva, departe. Că nu se poate ajunge la el. Am mai încercat să abordez subiectul legat de tatăl lui, dar el nu face decât să ia problema în răs. N-a mai zis nimic nici despre vizita mea în Coreea.

În fiecare seară se organizează câte o petrecere la una dintre vile — mai puțin la a noastră. Noi nu suntem niciodată gazde, pentru că Pammy își face griji că ne-am putea pierde banii de garanție. E frumos faptul că diversele grupuri petrec timp împreună cum n-au făcut în liceu. Gândul că totul s-a terminat ne dă un sentiment de eliberare. N-o să mai fim niciodată laolaltă cum suntem acum, așa că de ce nu? În spiritul ăsta, Chris se combină cu Patrick Shaw, un tip din clubul de animație al lui Josh.

În seara asta, petrecerea e la vila lui Peter. N-am idee cum o să-și ia înapoi garanția, pentru că vila e o paragină nisipoasă: unul dintre fotoliile de paie de pe prispă e rupt, peste tot sunt împrăștiat doze de bere și cineva s-a așezat pe canapeaua bej din camera de zi înfășurat într-un prosop portocaliu ud și acum e o pată mare portocalie în mijlocul canapelei. Îmi croiesc drum prin bucătărie și-l văd pe John Ambrose McClaren scotocind frigiderul.

Înlemnesc. Peter a avut până acum o stare atât de imprevizibilă; nu știu ce-o să facă atunci când o să-l vadă pe John la el, la vilă.

Încerc să mă hotărâsc dacă ar trebui să merg după Peter și să-i spun că John e aici când, deodată, John își

ițește capul de după ușa de la frigider. Are în mână un morcov și-l ronțăie.

— Bună! M-am gândit că poate am să te văd pe aici.

— Bună! spun eu vesel, de parcă nu m-aș fi gândit să ies tiptil din cameră înainte să mă vadă.

Mă duc la el și John mă îmbrățișează cu un braț, pentru că încă ține morcovul în cealaltă mână.

— L-ai văzut pe Peter? il întreb eu. Asta e vila în care stă el.

— Nu, noi tocmai am ajuns.

John pare bronzat, părul îi e decolorat de soare și poartă o cămașă uzată cu pătrățele albe și albastre și pantaloni scurți kaki.

— Tu unde stai?

— Foarte aproape. Tu?

— Avem o vilă la Duck.

Zâmbește și apoi îmi oferă morcovul lui.

— Vrei o gură?

Încep să râd.

— Nu, mersi. Așadar, unde te-ai hotărât să mergi la facultate?

— La William & Mary. John își ridică mâna ca să batem palma: Deci o să ne vedem acolo, așa-i?

— De fapt... eu mă duc la Chapel Hill. Am fost mutată de pe lista de așteptare.

John cască gura.

— Vorbești serios? E grozav! Mă trage spre el și mă strânge în brațe: E minunat! De fapt, e locul perfect pentru tine. O să-ți placă la nebunie!

Privesc spre ușa de la bucătărie, gândindu-mă la o cale de a părăsi în mod discret conversația, moment în care Peter intră în cameră cu o bere în mână. Se oprește

brusc când ne vede. Eu simt o durere stâjenitoare în inimă, dar el doar zâmbește larg și strigă:

— McClaren! Ce faci, frate?

Fac o chestie de băieți, se trag unul spre celălalt și apoi pur și simplu se ciocnesc cumva între ei. După ce se despart, privirea lui Peter zăbovește asupra morcovului

din mâna lui John. În fiecare zi, Peter și-a făcut câte o băătură cu proteine din morcov și mure și sunt convinsă că nu-i convine că John i-a luat unul. A numărat precis câți morcovi îi mai trebuie până la sfârșitul săptămânii.

— Lara Jean tocmai îmi spunea că a intrat la UCN, spune John, sprijinindu-se cu spatele de teighea. Sunt atât de gelos!

— Da, mereu ți-ai dorit să mergi acolo, nu?

Peter încă e cu ochii la morcov.

— Încă din copilărie. A fost prima mea alegere.

John îmi dă un ghiont jucăuș.

— Fata asta s-a furișat înăuntru ca o hoață în toiul nopții. Mi-a furat locul de sub nas.

Zâmbesc și spun:

— Îmi pare rău.

— Nici vorbă, glumeam și eu.

John mușcă din morcov.

— S-ar putea să mă transfer totuși. Mai vedem.

Peter își petrece brațul în jurul taliei mele și ia o gură de bere.

— Ar fi bine. Am putea merge cu toții la vreun meci de-al echipei Tar Heels.

A spus-o pe un ton destul de amabil, dar eu simt încordarea ascunsă.

Nici lui John nu-i scapă.

— Sigur, spune el.

Apoi curăță restul de morcov și aruncă în chiuvetă capătul.

— Vreau s-o cunoașteți pe prietena mea, Dipti. E pe undeva pe-aici.

Își scoate telefonul din buzunar și-i scrie un mesaj. Ne găsește încă stând degeaba. E mai înaltă ca mine, cu o siluetă de sportivă, cu părul negru, până la umeri, și cu pielea de culoare închisă, o fi indiană. Are un zâmbet alb, frumos și o gropiță. Poartă un costum dintr-o bucată, ca o salopetă, dintr-un material alb, mătășos, și sandale. Regret hotărârea mea de a îmbrăca un tricou UVA de-al lui Peter și blugi scurți, decupați. Facem cunoștință, după care ea se suie pe teighea și spune:

— Și cum v-ați cunoscut?

— McClaren era prietenul meu cel mai bun la gimnaziu, spune Peter. Ceilalți obișnuiau să ne spună Butch Cassidy și Sundance Kid¹. Cine crezi că era Butch și cine crezi că era Sundance Kid, Dipti?

Ea râde.

— Nu știi. N-am văzut filmul ăla.

— Butch era personajul principal.

Peter se arată pe sine.

— Și Sundance Kid ăsta — arată spre John —, el era secundul lui.

Peter izbucnește în râs, iar eu simt o durere interioară, dar John clatină din cap într-un mod prietenos. Peter îl apucă pe John de biceps.

— Măi, da' tu ai mai tras de fiare? Și către Dipti: Puștiul ăsta avea înainte brațe ca niște spaghete și citea toată ziua și acum uite cum a ajuns. E un armăsar.

¹ Numele a două personaje, spărgători de bănci, dintr-un film din 1969 care le poartă numele (N.L.).

— Hei, să știi că încă citesc, spune John.

— Când eu și Peter am fost prima oară împreună, am crezut că poate nu știa să citească, spun eu și John râde ținându-se de burtă.

Peter râde și el, dar nu cu atâta poftă cu care a râs adineauri.

Când se face târziu, Peter spune că aș face bine să rămân peste noapte, pur și simplu, în loc să mă întorc la vila mea. Eu refuz, pentru că n-am periua de dinți la mine și nici celelalte obiecte ale mele, dar, sincer, sunt doar supărată pe el pentru atitudinea pe care a avut-o față de John.

În drum spre vila mea, Peter spune:

— Dipti pare o fată de treabă. Bravo lui McClaren! Dar mă îndoiesc că o să rămână împreună. Probabil că o să se viziteze o dată și apoi o să se despartă înainte de Crăciun, în cel mai bun caz.

Mă opresc din mers.

— E o afirmație cam urâtă.

— Ce e? Spun ce gândesc, atâta tot.

Mă întorc cu fața la el și vântul sărat de plajă îmi zburlește părul în față.

— Bine, dacă tot „spui ce gândești”, atunci poate că așa am să fac și eu.

Peter ridică din sprâncene și așteaptă să vorbesc mai departe.

— Te-ai purtat foarte urât în seara asta. Nesiguranța nu-ți stă bine, Peter.

— Eu?

Peter scoate un sunet batjocoritor.

Jenny Han

- Nesigur? În ce privință? În privința lui McClaren?
Hai, lasă-mă! N-ai văzut cum a dat buzna în frigiderul meu și mi-a mâncat morcovii?
Pornesc iarăși, cu pasul mai grăbit.
— Cui îi pasă de morcovii tăi?
Peter mă ajunge din urmă alergând ușor.
— Știi bine că mă străduiesc să-mi intru în formă pentru lacrosse!
— Ești ridicol, știi?
Ne aflăm în fața vilei mele. Chiar te poți deplasa re-
pede de colo colo când mergi supărată.
— Noapte bună, Peter!
Mă răsucesc pe călcâie și pornesc în sus, pe trepte, iar Peter nu încearcă să mă oprească.

34

A doua zi dimineată, când mă trezesc, nu-mi dau seama dacă eu și Peter suntem certați. Episodul de aseară pare că a fost o ceartă, doar că nu știu sigur dacă e supărat pe mine sau dacă eu ar trebui să fiu supărată pe el. E un sentiment tulburător.

Nu vreau să fiu supărată pe el. Plec în Coreea pe 1 iulie. N-avem timp de dispute stupide din cauza unor morcovi și din cauza lui John Ambrose McClaren. Fiecare secundă pe care o mai putem petrece împreună e prețioasă.

Mă hotărăsc să-i fac friganele drept ofertă de pace. Mâncarea lui preferată la micul dejun, după gogoși, sunt friganelele. Găsesc o cutie de zahăr în dulăpiorul din bucătărie, lapte, o jumătate de franzelă, vreo două ouă, dar nu și scorțișoară. Scorțișoara e esențială.

Iau cheile de la mașina lui Pammy și merg până la mica piață din apropierea vilei noastre, de unde cumpăr o cutie de scorțișoară, unt, o duzină de ouă și încă o franzelă albă, pentru că m-am gândit că aș putea la fel de bine să fac friganele pentru toată vila lui Peter. În ultima clipă, adaug și o pungă de morcovi.

Toată lumea de la vila lui încă doarme și locul arazi chiar mai rău decât în seara anterioară. Sunt sticle de bere peste tot, pungii de chipsuri împrăștiate, pantalonii scurți de plajă lăsați la uscat pe mobilier. În chiuvetă sunt adunate teanc vasele murdare și sunt nevoită să spăl un bol și o spatulă năclăită cu ou vechi, ca să mă pot pune pe gătit.

Pentru că pâinea e proaspătă, primele friganele se fac bucăți în amestecul de ouă, dar la a treia încercare mă prind cum se face, înmoi pâinea numai câteva secunde înainte s-o pun în tigaie.

Băieții încep să apară la parter și eu fac friganele în continuare. De fiecare dată când gustările ajung să fie pe sfârșite, fac altele. Peter e ultimul care coboară și, când îi ofer o felie, una dintre cele bune, crocante, el clatină din cap și spune că mai bine n-ar mânca, din cauza dietei. Nu mă privește în ochi când o spune. Pur și simplu, nu vrea să mănânce ceva făcut de mine.

După micul dejun, mă hotărâsc să nu mai stau și, din nou, Peter nu încearcă să mă oprească. Mă întorc cu mașina înapoi la vila noastră și o trezesc pe Chris, care încă e îmbrăcată în hainele de aseară.

— Ți-am pregătit o friganele la parter, îi spun.

I-am adus felia pe care o păstrasem pentru Peter.

În acea seară se organizează o petrecere cu gătit la o vilă situată la câteva străzi distanță de a noastră. Noi aducem vase cu salată de cartofi de culoare galben-neon și toate sticlele de vin cu fructe care ne-au rămas. Din moment ce e ultima seară, golim frigiderul.

Stau pe terasă și port o conversație cu Kaila și Emily Nussbaum, una dintre prietenele lui Genevieve. Abia am

apucat s-o văd pe Genevieve toată săptămâna, pentru că a venit cu prietenele ei de la biserică și în vila ei se află un amestec de oameni de la alte licee.

Emily mă întreabă:

— Tu și Kavinsky chiar rămâneți împreună?

În clipa de față? N-am idee, din moment ce abia ne-am spus două vorbe toată seara. Firește că nu asta-i spun lui Emily. Orice i-aș spune ei ar ajunge imediat la urechile lui Genevieve. O fi trecut Gen peste problema noastră, dar cu siguranță s-ar bucura dacă ar afla că sunt certată cu Peter. Îi spun:

— Da, rămânem împreună. UCN nu e atât de departe de UVA.

Kaila bea cu paiul din romul ei cu cola dietetică și se uită la mine cu coada ochiului.

— Știi, ești o fată interesantă, Lara Jean. La început pari timidă și cam copilăroasă, dar, de fapt, ești foarte încrezătoare. E un compliment, să știi.

— Mersi, spun eu.

Când cineva îți face complimente, nu cred că e nevoie să ți-o spună; probabil că ar trebui să fie evident pentru persoana căreia i se fac. Sorb din băutura pe care mi-a făcut-o Chris și aproape c-o scuip, pentru că a făcut-o atât de tare! A zis că se numește Shirley Temple pentru oameni mari, nu știu ce-o fi însemnând și asta.

— Îmi dau seama de ce te place Kavinsky, spune Kaila. Sper să vă iasă.

— Mulțumesc, spun eu.

Emily își pune picioarele pe scaunul meu și spune:

— Dacă Blake s-ar despărți de mine, mi-aș ieși din minți. Aș fi cu totul distrusă.

— Ei bine, voi doi țineți unul la altul cu patimă. Probabil că o să vă căsătoriți imediat după facultate.

— Nici gând, spune Emily, dar e evident că e încântată.

— Voi doi o să fiți la aceeași facultate. E altceva. Kaila se uită la mine: Nu cred că aș fi vreodată în stare să am o relație la distanță.

— De ce nu? întreb eu.

— Îmi place să-mi văd bărbatul în fiecare zi. Nu vreau să mă tot întreb ce face. Adică, bine, sunt o persoană posesivă? Da. Dar, în același timp, nu vreau să trebuiască să mă joc de-a recuperatul timpului la sfârșitul zilei. Trebuie să iau parte la viața lui de zi cu zi, și el trebuie să ia parte la a mea.

Sfărâmă gheață între dinți.

Asta s-a întâmplat între mine și Margot când ea a plecat la facultate. Distanța dintre noi s-a mărit treptat, ca apa mării care umple încet un vas, fără ca noi să ne dăm seama. Pe nesimțite, ajungi sub apă. Noi am răzbit, dar suntem surori. Surorile întotdeauna găsesc drumul care să le readucă împreună. Nu cred că e aceeași situație în cazul iubiților. Gândul că ni s-ar putea întâmpla mie și lui Peter mă umple de tristețe. Cum vom evita finalul ăsta? Vorbind unul cu altul zi de zi? Vizitându-ne măcar o dată pe lună? A spus-o și el — viața lui are să fie atât de aglomerată și plină de lacrosse. Deja a început să se schimbe, cu dieta lui sănătoasă și cu exercițiile zilnice. Și acum ne certăm și noi nu ne certăm niciodată, nu cu adevărat. Nu ne-am certat niciodată atât de grav, încât să nu ne putem răscumpăra greșelile. Deci acum ce vom face? Cum vom negocia acest următor pas?

Mai stau câteva minute și, când Emily și Kaila încep să dezbată dacă ar trebui sau nu să se înscrie în vreo asociație

de fete, eu dispar pe nesimțite ca să-l găsesc pe Peter. Gândindu-mă la conversația asta și la cearta de aseară, nu vreau decât să-l am lângă mine, atâta timp cât încă ne aflăm în același loc. Îl găsesc stând degeaba, alături de o gașcă de tipi care fac un foc de tabără. Deja îmi pare atât de distant și vreau atât de mult ca situația dintre noi să fie iarăși normală! Iau o gură mare din Shirley Temple-ul meu pentru oameni mari, ca să-mi fac curaj. Ni se întâlnesc prietenii și mimez: *Vrei să mergem?* El dă din cap. Mă îndrept spre intrarea în vilă, iar el vine după mine.

Sorb iarăși din Shirley Temple-ul meu pentru oameni mari, moment în care Peter mă întreabă:

— Ce bei?

— Ceva ce mi-a făcut Chris.

la paharul de plastic roșu din mâna mea și-l aruncă la gunoi la ieșirea din vilă.

În plimbarea până la vila mea păstrăm tăcerea în mare parte, se aud doar valurile oceanului. Cred că niciunul dintre noi nu știe ce să spună, pentru că știm amândoi că problema noastră, oricare ar fi ea, n-are legătură cu John Ambrose McClaren, și nici cu morcovii.

Înaintând de-a lungul străzii, îl aud pe Peter șoptind:

— Mai ești supărată din cauza serii trecute?

— Nu.

— OK, bine, spune el. Am văzut în frigider morcovii pe care i-ai cumpărat. Îmi pare rău că n-am mâncat din frigatele tale.

— De ce n-ai mâncat totuși? E limpede că n-a fost vorba de dieta ta.

Peter se freacă la ceafă.

— Nu știi ce-am avut. Pur și simplu, am o stare ciudată în ultimul timp.

Îi caut chipul; fața îi e ascunsă de întuneric.
— Mai avem doar puțin timp până când plec în Coreea.
Hai să nu-l irosim.

Atunci îmi strecor mâna printre degetele lui și ei mi-o strânge.

Vila e complet părăsită, e prima oară când o văd așa de o săptămână întreagă încoace. Toate celelalte fete încă sunt la petrecere, mai puțin Chris, care s-a întâlnit întâmplător cu cineva pe care-l cunoaște de la Applebee's. Urcăm scările și mergem în dormitorul meu și Peter se descalfă și se bagă în patul meu.

— Vrei să vedem un film? întrebă el, întinzându-și brațele sub cap.

Nu, nu vreau să văd niciun film. Deodată, inima îmi palpită, pentru că știu ce vreau să fac. Sunt pregătită.

Mă așez lângă el, pe pat, iar el spune:

— Sau am putea să începem un serial nou...

Îmi apăs buzele de gâtul lui și simt cum i se mărește pulsul.

— Dacă nu ne-am uita la niciun film, la niciun serial? Dacă am... face altceva?

Mă uit la el cu subînțeles.

Tresare de surprindere:

— Cum, adică chiar acum?

— Da.

Acum. Simt că acum e momentul potrivit. Încep să-l sărut ușor de-a lungul gâtului, în jos.

— Îți place?

Simt când îngHITE în sec.

— Da.

Mă împinge ușor de lângă el, ca să-mi poată privi chipul.

— Hai să ne oprim o clipă. Nu pot să gândesc limpede. Ești beată? Ce a pus Chris în băutura aia pe care ți-a dat-o?

— Nu, nu sunt beată!

Avusesem o oarecare senzație de căldură în interior, dar drumul până acasă m-a dezmeticit cu totul. Peter încă se uită la mine fix.

— Nu sunt beată. Jur!

Peter îngHITE greoi și ochii lui îmi caută privirea.

— Ești sigură că vrei să facem asta acum?

— Da, spun eu, pentru că sunt sigură cu adevărat. Dar mai întâi ai putea să pui Frank Ocean?

Își scoate telefonul și după câteva clipe începe bătaia ritmică, iar vocea melodioasă a lui Frank cuprinde încăperea. Peter începe să se agite cu nasturii de la cămașa lui, apoi se dă bătut și începe să-mi ridice tricoul, iar eu icnesc:

— Stai!

Peter se sperie atât de tare, încât sare de lângă mine.

— Ce-i? Ce e?

Țâșnesc de pe pat și încep să scotocesc în valiză. N-am pe mine setul meu special de sutien și chiloți; port sutienul meu obișnuit, de zi cu zi, de culoare cappuccino, cu marginile roase. Nu se poate să-mi pierd virginitatea purtând cel mai urât sutien pe care-l am.

— Ce faci? întrebă el.

— Așteaptă o secundă!

Fug la baie și-mi schimb sutienul și chiloții vechi cu setul dantelat. Apoi mă spăl pe dinți și-mi cercetez chipul în oglindă. A sosit momentul. Eu, Lara Jean Song Covey, sunt pe cale să-i dăruiesc virginitatea lui Peter K.

Peter strigă:

— Totul e în regulă?

— Așteaptă și tu o secundă!

Să mă îmbrac înapoi cu celelalte haine sau să ies pur și simplu doar în sutien și chiloți? Nu m-a mai văzut niciodată doar în sutien și chiloți. Ei bine, e pe cale să mă vadă dezbrăcată cu totul, așa că ar fi momentul.

Ies din baie, ținându-mi hainele la piept, ca pe un scut, și, când Peter mă vede cu coada ochiului, privirea îi fuge la mine într-o clipă și își dă imediat cămașa jos. Simt că mi se înroșesc obraji. Îmi indes sutienul și chiloții în valiză și apoi încep să cotrobăi prin ea până când găsesc pachetul de prezervative. Iau unul și apoi mă urc iarăși în pat și mă învelesc.

— OK, acum sunt pregătită.

— Îmi place sutienul tău, spune Peter și ridică încet pătura de pe mine.

— Mulțumesc.

Se apropie de mine și-mi sărută pleoapele. Mai întâi pe cea din stânga, apoi pe cea dreaptă.

— Ai emoții?

— Puțin.

— Nu trebuie neapărat să facem ceva în seara asta, Covey.

— Dar vreau.

Îi arăt prezervativul și Peter înalță deodată sprâncenele.

— E din trusa de la tata. Ții minte, ți-am spus că mi-a dăruit o trusă de contraceptive.

Îmi ia prezervativul din mână, mă sărută pe gât și spune:

— Am putea să nu vorbim despre tatăl tău în momentele astea?

— Sigur, spun eu.

Peter se ridică deasupra mea. Inima îmi zvâcnește în aproape de el, dar, de data asta, și mai puternic, pentru că toate sunt pe cale să se schimbe. Mă îndrept cu el într-un loc unde n-am mai fost niciodată. Peter are grijă să-și lase greutatea pe antebrațe, ca să nu mă strivească, dar pe mine nu mă deranjează apăsarea trupului său pe trupul meu. Își trece mâna prin părul meu, așa cum îmi place; buzele îi sunt calde. Amândoi respirăm precipitat.

Și apoi, brusc, nu mă mai sărută. Deschid ochii și-l văd aplecat asupra mea, încruntat.

— Faci asta din cauza celei de aseară? Pentru că, să știi, Covey...

— Nu-i din cauza celei. Vreau... vreau doar să mă simt aproape de tine.

Peter se uită la mine atât de intens, și-mi dau seama că așteaptă să spun mai multe, să-i ofer cine știe ce motiv deosebit. De fapt, e destul de simplu.

— Nu e ceva care mi-a venit pe loc. Vreau să fac sex cu tine pentru că te iubesc și vreau să fii tu primul.

— Dar de ce eu?

— Pentru că... pentru că tu ești prima mea iubire, așa că cineva altcineva să fie?

Peter se dă la o parte de deasupra mea și se ridică în capul oaselor; și-a lăsat capul în mâini.

Mă ridic și eu și-mi înfășor pătura în jur.

— Ce e?

Pare că trece o veșnicie până când zice în sfârșit ceva.

— Te rog, spune-o pur și simplu.

Începe să mi se facă rău.

— Nu vreau s-o fac în momentul ăsta.

— De ce nu? șoptesc eu.

Nu se poate uita în ochii mei.

— Nu știi... am prea multe în minte. Antrenamentele de lacrosse, faptul că tata nu a venit la absolvire și apoi am aflat că o să fii plecată toată vara.

— N-o să fii plecată toată vara. Doar în iulie. O să mă întorc la sfârșitul lunii iulie! De ce te gândești acum la cum o să fie toată vara asta?

Peter clatină din cap.

— Am senzația că nu prea îți pasă că o să pleci.

— Știi bine că n-a fost alegerea mea! Tata m-a luat prin surprindere! Nu e drept, Peter.

Se uită la mine o clipă îndelungată.

— Și cu UCN cum rămâne? Mai ai de gând să te transferi la UVA măcar? Când a fost vorba de William & Mary, aveam un motiv să fiu sigur, dar acum nu mi se mai pare la fel.

Îmi umezesc buzele. Inima mi se zbate nestăvil.

— Nu știi sigur. Poate că da? Dar poate că nu. UCN îmi pare o facultate atât de diferită!

— Da, știi. E evident.

— N-o spune de parcă ar fi un lucru rău! Ai vrea mai curând să mă duc undeva unde o să fiu nefericită?

— Fericită pentru moment, mă corectează el.

— Peter!

— Fii serioasă, Lara Jean! Chiar ai o părere atât de proastă despre mine?

— Nu. Doar că... nu înțeleg de ce te porți așa. Vreau măcar să merg la UCN cu inima deschisă. Vreau să fiu deschisă de dragul meu.

Ochii mi se umplu de lacrimi și îmi vine greu să vorbesc.

— Și cred că și tu ar trebui să vrei același lucru, pentru binele meu.

Peter tresare, ca și cum l-aș fi lovit. Patul e mic, dar în clipa asta am senzația că Peter e atât de departe de mine! Mă doare inima și vreau să mă apropiu de el. Dar nu pot. Își pune cămașa înapoi, în tăcere.

— Cred că o să plec, spune el.

Se ridică, iese pe ușă și pleacă. Aștept să se închidă ușa de la intrare și abia apoi încep să plâng.

Făcându-ne bagajele în dimineața aia, mă tot gândesc că Peter va veni să mă ducă acasă, dar nu vine, și nici eu nu-l sun. Mă întorc în Virginia în mașină cu fetele.

Nu sosește niciun semn de la Peter până a doua zi. Primesc un mesaj în care scrie:

Îmi pare rău pentru ce-am zis azi-noapte. M-am purtat ca un ticălos. Vom face relația să meargă, îți promit! Trebuie să fac niște treburi pentru mama, dar am putea să ne vedem mai târziu?

Îi scriu înapoi:

Da.

El îmi scrie înapoi:

Chiar îmi pare rău.
Te iubesc.

Dau să-i răspund: Și eu te iubesc, dar atunci îmi sună telefonul. E numărul fix de la Peter de-acasă și răspund nerăbdătoare:

— Și eu te iubesc, spun eu.

De cealaltă parte se lasă o tăcere surprinsă și se aude un râset scurt:

— Bună, Lara Jean! Sunt mama lui Peter.

Mi-e rușine de moarte.

— A, bună ziua, doamnă Kavinsky!

Vrea să merg în vizită și să stau puțin de vorbă cu ea. Spune că Peter nu e acasă, că vom fi doar noi două. Probabil că l-a trimis cu treburi în numele ei, ca să mă poată chema la ei. Ce pot să fac? Trebuie să mă duc.

Îmbrac o rochie de plajă galbenă și îmi dau cu ruj, îmi perii părul și pornesc spre casa lui Peter. Mama lui îmi deschide ușa cu un zâmbet pregătit dinainte; poartă o bluză din pânză cadrilată și bermude.

— Intră, spune ea.

O urmez până la bucătărie, unde îmi spune:

— Lara Jean, ai vrea ceva de băut? Ceai rece?

— Sigur, spun eu și iau loc pe un scaun.

Mama lui Peter îmi toarnă un pahar cu ceai rece dintr-un vas de plastic aburit. Îmi dă paharul și-mi spune:

— Îți mulțumesc că ai venit să ne vedem așa, doar noi, fetele. De ceva timp îmi doresc să-ți vorbesc despre ceva.

— Sigur, spun din nou.

Mă mănâncă pielea.

Îmi ia mâna în mâinile ei. Măinile îi sunt reci și uscate; pe ale mele le simt brusc umede.

— Peter a trecut prin multe și a depus atât de multe eforturi! Sunt sigură că știi cât de dezamăgit a fost pentru că tatăl lui nu a venit la festivitatea de absolvire.

Ochii ei îmi caută privirea și eu dau din cap.
— Se preface că nu-i pasă, dar pe dinăuntru îl macină. Când s-a întors din *Săptămâna la plajă*, a început să-mi spună că se va transfera la UCN în anul al doilea. Știi?

Simt cum îmi năvălește sângele în obraji.
— Nu, nu știam. Nu... nu mi-a spus nimic despre asta. Mama lui dă din cap, ca și cum s-ar fi așteptat.

— Dacă s-ar transfera, n-ar mai putea juca un an. Ar însemna să-și piardă bursa de sportiv. Taxa de studiu în afara statului e foarte mare, după cum sunt sigură că știi și tu.

Chiar e. Tata spune că va fi bine, că Margot mai are doar doi ani de facultate și că în cazul lui Kitty mai e mult până să-i vândă rândul. Dar știi că taxa e mare. Și știi, chiar dacă nu vorbim despre asta, că tata câștigă mai mulți bani decât mama lui Peter.

— Tatăl lui Peter a spus că vrea să contribuie și el, dar pe tatăl lui nu ne putem bizui. Așa că nu pot să apelez la el. Face o pauză discretă, apoi: Dar sper că pot să apelez la tine.

Spun imediat:

— Nu e nevoie să vă faceți griji în privința mea. Am să-i spun lui Peter să nu se transfere în Carolina de Nord.

— Draga mea, îți apreciez mult intenția, sincer, dar nu în privința transferului îmi fac griji. Îmi fac griji pentru mentalitatea lui. Când are să meargă la UVA, va trebui să se concentreze. Se duce acolo ca să devină un student-atlet. Nu poate să meargă cu mașina în Carolina de Nord în fiecare weekend. Pur și simplu, nu e o alegere

practică. Amândoi sunteți atât de tineri! Peter deja ia decizii importante pentru viața lui, în funcție de dorințele tale, și cine știe ce se va întâmpla între voi în viitor? Sunteți adolescenți. Viața nu decurge mereu așa cum ne dorim... nu știu dacă Peter ți-a spus asta vreodată, dar eu și tatăl lui ne-am căsătorit când eram foarte tineri. Și nu... n-aș vrea cătuși de puțin să vă văd că faceți aceleași greșeli pe care le-am făcut noi. Ezită un moment, reia: Lara Jean, îl cunosc pe fiul meu, n-o să renunțe la tine decât dacă întâi renunți tu la el.

Clipesc.

— Ar face orice pentru tine. Asta e firea lui. E loial până-n măduva oaselor. Spre deosebire de tatăl lui. Doamna Kavinsky mă privește cu ochi compătimitori: Știi că ți la Peter și că-ți dorești să-i fie cât mai bine. Sper că te vei gândi la ce-am discutat. Ezită, apoi spune: Te rog să nu-i spui nimic din ce am vorbit. Peter s-ar supăra foarte tare pe mine.

Mă străduiesc să-mi regăsesc vocea.

— N-o să-i spun.

Mama lui Peter zâmbeste luminos, ușurată.

— Ești o fată bună, Lara Jean. Sunt convinsă că o să iei o hotărâre corectă.

Îmi lovește ușor mâinile și le dă drumul. Apoi schimbă subiectul și mă întreabă despre nunta tatei.

Când mă întorc la mașină, cobor oglinda retrovizoare și observ că obraji încă îmi sunt rozalii. Am aceeași senzație pe care am avut-o în clasa a șaptea, când mama lui Chris i-a găsit țigările și a crezut că fumaserăm amândouă. Am vrut să-i spun că nu era adevărat, dar n-am putut. N-am făcut decât să mă chircesc de rușine. Așa mă simt acum. Ca și cum aș fi fi fost prinsă cu mâța în sac.

A fost, oare, o naivitate să credem că eu și Peter vom putea fi excepția de la regulă? Oare mama lui Peter are dreptate? Chiar facem o greșeală uriașă? Deodată, am senzația că toate deciziile pe care le luăm sunt atât de strâns legate de momentul prezent și mi-e atât de teamă ca nu cumva să iau o decizie greșită!

Când ajung acasă, îi găsesc pe tata, pe Margot și pe Kitty în camera de zi, dezbătând unde să mergem să luăm cina. E un subiect de discuție atât de firesc pentru seara de joi, dar eu mă simt atât de straniu, parcă pământul îmi fuge de sub picioare și am senzația că nu mai e stabil, pe când toți din jurul meu vorbesc despre mâncare.

— Unde ai vrea să mergem, Lara Jean? mă întrebă tata.

— Nu prea mi-e foame, spun eu cu ochii în telefon.

Ce-am să-i spun lui Peter când o să mă sune? Să-i spun?

— Cred că o să rămân acasă.

Tata se uită la mine.

— Ești bine? Te-a lovit vreo răceală? Ești palidă la față.

Eu clatin din cap.

— Nu am nimic.

— Ce ziceți de Seoul House? propune Margot. Chiar mi-e poftă de mâncare coreeană de ceva timp.

Tata ezită o clipă și eu știu de ce. Trina nu prea are gusturi sofisticate când vine vorba de mâncare. Trăiește doar cu cola dietetică și pui prăjit; se aventurează uneori până la salata de varză și cam atât. Când noi comandăm sushi, ea își ia doar rulouri maki de California și creveți prăjiți. Nu mănâncă pește deloc. Asta e, nimeni nu-i perfect.

— Trina nu prea se dă în vânt după mâncarea coreeană, spun eu, ca să nu fie nevoit tata s-o spună.

Îmi vibrează telefonul, dar e doar un e-mail de la departamentul de cazare de la UCN.

Margot spune, fără să-i vină să creadă:

— Vorbești serios?

— E puțin cam picantă pentru ea. Și adaug imediat: Dar e bine și așa, își poate lua un hamburger cu carne de vită marinată și orez fiert.

— Nici eu nu vreau mâncare coreeană, spune Kitty.

— Mergem la Seoul House, spune tata. Trina n-o să pățească nimic.

Imediat după ce tata se duce să facă rezervarea, îi spun lui Margot:

— N-o judeca pe Trina pentru că nu-i place mâncarea coreeană! N-are ce face dacă nu poate mânca lucruri picante.

Kitty intervine numaidecât:

— Da, n-o judeca.

Pe chipul lui Margot apare fugar o expresie jignită și protestează:

— Dar n-am zis nimic!

— Știm ce gândeai, spun eu.

Știu ce gândește, pentru că și eu am avut cândva aceleași gânduri. Iar acum am ajuns în situația stranie în care trebuie să o apăr pe Trina pentru o hibă care și mie mi se pare enervantă. Trina n-ar muri dacă și-ar lărgi și ea orizontul culinar.

— Totuși, orez fiert? Serios?

— Ce mare scofală dacă nu-i place mâncarea coreeană? spune Kitty.

— Mâncarea coreeană e cea mai puternică legătură pe care o avem cu cultura coreeană, îi spune Margot. Nu-l mai mâncăm deloc mâncare coreeană numai pentru că nu-i place Trinei?

Margot nu așteaptă să răspundem.

— Sper doar că-și dă seama că, dacă se căsătorește cu tata, trebuie să accepte întregul tacâm, iar Coreea face parte din tacâmul ăsta.

— Margot, știe asta, spun eu. Oricum, vara asta o să putem mânca preparate coreene în fiecare zi.

În fiecare zi din vara asta în care am să fiu departe de Peter.

— Aș fi vrut să vină și tata și Trina, spune Kitty.

— E mai bine așa, spune Margot. Ce-ar putea să mănânce Trina în Coreea?

Glumește pe jumătate.

Kitty, care-l mângâie pe Jamie, n-o ia în seamă și mă întrebă pe mine:

— Cine o să aibă grijă de Jamie Fox-Pickle și de Simone cât o să fim plecați?

— Un îngrijitor de câini? propun eu.

Nu prea îmi vine să mă implic serios în discuția asta. Sunt prezentă cu mintea doar pe jumătate. Nu pot să mă gândesc decât la Peter.

— Găsim noi o soluție.

Margot se uită în jur, prin cameră. Privirea îi cade asupra fotoliului mare al Trinei.

— Casa asta pare deodată atât de mică! Nu e destul loc pentru toate catrafusele Trinei.

Kitty spune:

— Nu pare atât de mică atunci când nu ești tu aici. Rămân cu gura căscată.

— Kitty!

Tot sângele i se scurge din obraji lui Margot, după care pe față îi apar pete.

— Chiar am auzit bine?

Se vede că lui Kitty îi pare rău, dar își înalță bărbia în stilul ei încăpățânat, specific.

— Na, ziceam și eu.

— Ești o pramatie!

Margot reușește să pronunțe cuvintele cu forță, dar îi văd chipul când se întoarce și pornește în sus, pe scări, și îmi dau seama că se duce în camera ei ca să poată plânge în intimitate.

Imediat ce pleacă, mă întorc spre Kitty.

— De ce i-ai spus așa ceva?

I se scurg lacrimi din ochi.

— Uite-așa! S-a purtat atât de răutăcios cu Trina și n-are niciun motiv!

Îi șterg lacrimile cu dosul palmei. Și mie îmi vine să plâng.

— Gogo se simte exclusă, asta-i tot. Noi o știm pe Trina, pentru că am avut timp să o cunoaștem. Dar Margot n-o cunoaște deloc. Și încă ceva, Kitty: Gogo practic te-a crescut. Nu poți să-i vorbești așa.

Kitty băiguie fără mare tragere de inimă:

— Cu tine pot să vorbesc așa.

— E un caz aparte, și știi și tu lucrul ăsta. Suntem mai apropiate ca vârstă.

— Adică vrei să zici că noi două suntem pe același nivel?

— Vreau să zic... nu. Eu și Margot aproape că suntem pe același nivel, iar tu te afli pe nivelul inferior, pentru că ești cea mai mică. Dar noi două suntem mai apropiate ca nivel decât sunteți tu și Margot. Încearcă și tu să o

înțelegi. Nu vrea să se simtă de parcă i-ar fi fost furat locul.

Kitty își lasă umerii.

— Dar nu i-a fost furat.

— Are nevoie de puțin sprijin, atâta tot. Fii înțelegătoare!

Kitty nu răspunde și nu își înalță capul, dar știu că mă ascultă.

— Totuși, chiar ești o pramatie.

Își înalță imediat ochii și sare la mine, iar eu încep să râd.

— Du-te sus și cere-ți iertare de la Gogo. Știi bine că așa trebuie să faci.

În acea seară, în camera mea, îmi dau pe unghii cu ojă verde, de culoarea mentei, pentru petrecerea de burlăciță a Trinei, de mâine-seară, și Margot stă întinsă în patul meu, cu ochii în telefon.

— Vrei să-ți dau și ție cu ojă? întreb eu.

— Nu, nu-mi pasă, spune ea.

Oftez.

— Ascultă, nu trebuie să mai fii așa supărată pe Trina.

Ea și tata se căsătoresc, Gogo.

Margot oftează.

— Nu e vorba doar de Trina. Trina e... Trina.

— Atunci care e problema?

Margot își mușcă limba, un gest pe care nu l-am mai văzut la ea de când era mică.

— Parcă m-am întors și am descoperit o familie cu totul nouă, din care nu fac parte.

Aș vrea să-i spun că nu s-a schimbat nimic, că încă face parte din familie la fel de mult cum a făcut mereu, dar n-ar fi adevărat. Viața de aici a continuat fără ea, așa

cum va continua și fără mine când am să plec în toamna asta.

Îi curge o lacrimă pe obraz.

— Și mi-e dor de mama.

Mi se strânge gâtul.

— Și mie.

— Aș vrea să fi cunoscut-o și Kitty mai bine.

Margot oftează.

— Știu că sunt egoistă... dar cred că nu mi-am închipuit că tata s-ar mai căsători vreodată. M-am gândit că ar ieși la întâlniri, că ar avea o relație pe termen lung la un moment dat, poate, dar să se căsătorească?

Spun cu blândețe:

— Nici eu nu m-am gândit, dar apoi, când ai plecat în Scoția, nu știu... a început să aibă mai mult sens. Gândul că ar putea să aibă pe cineva.

— Știu. Și e bine și pentru Kitty.

— Cred că se gândește că Trina este a ei. Și eu am relația mea cu Trina, dar în cazul lui Kitty a fost ceva deosebit la mijloc încă de la început.

— Doamne, parcă e un pitbull care stă pe lângă Trina! Margot râde cu un tremur în glas: Chiar o iubește.

— Știu că de asta te-ai supărat atât de tare pe tema mâncării coreene azi. Crezi că, dacă tata n-o să mai gătească mâncare coreeană, pentru că Trinei nu-i place, Kitty n-o să mai aibă acea legătură. Și dacă uităm de Coreea, uităm de mama.

Lacrimi i se preling pe obraji și și le șterge cu dosul mânecii de la bluză.

— Dar n-o să uităm niciodată de Coreea și n-o să uităm niciodată de mama. Bine?

Margot dă din cap și inspiră adânc.

— Doamne, am plâns de două ori azi! Nu-mi stă deloc în fire.

Îmi zâmbește și eu îi zâmbesc înapoi cât de luminos pot. Margot se încruntă.

— Lara Jean, e ceva cu tine? De ceva timp pari puțin... nu știu, melancolică, de când te-ai întors din *Săptămâna la plajă*. S-a întâmplat ceva între tine și Peter?

Vreau cu atâta disperare să-i spun totul, să-mi las întreaga povară pe umerii surorii mele mai mari, s-o rog să-mi spună ea ce să fac! Lucrurile ar fi atât de simple, doar de mi-ar spune ce să fac. Dar știu ce ar face Margot, pentru că ea a făcut-o deja.

Să nu fii genul de fată care se duce la facultate având deja iubit. Asta a spus mama mea. Asta a spus Margot.

Pentru petrecerea de burlăciță a Trinei, Kristen a decis că tema serii va fi anii '90, pentru că nimic nu i-a plăcut Trinei mai mult decât anii '90, așa că toată lumea trebuie să se îmbrace în haine care se purtau pe-atunci. Sincer, eu cred că singurul motiv din spatele temei ăsteia e faptul că Kristen vrea să poarte un maiou care-i ajunge până deasupra buricului, ca să-și arate abdomenul bine făcut. Vine la noi acasă îmbrăcată într-un tricou albastru pe care scrie SKATER GURL și în blugi largi, iar în păr și-a făcut o cărare pe mijloc. S-a dat cu ruj de-un maro-închis, foarte mat.

Primul lucru pe care-l face e să pornească radioul pe un post cu muzică din anii '90, care răsună în toată casa. Fetele se întâlnesc aici, iar băieții (și Kitty) se întâlnesc la restaurantul cu fripturi. Mă bucur, pentru că încă nu știu ce-am să-i zic lui Peter.

Încă ne pregătim. Eu aleg o rochie înflorată, largă în talie, în stil babydoll, pe care am găsit-o prin Etsy, șosete lungi până deasupra genunchilor, de culoare crem, și ghete cu talpa groasă Mary Jane. Îmi perii părul și-l adun în două cozi, moment în care Kristen urcă la etaj ca să ne

inspecteze, având în mână un pahar de martini pe care scrie *Domnișoară de onoare*, cu litere roz, cursive.

— Vai, ești drăguță, Lara Jean! spune ea și soarbe din cocteil.

Îmi strâng cozile.

— Îți mulțumesc, Kristen, spun eu.

Mă bucur că am ales o ținută care se ridică la înălțimea așteptărilor. Mă gândesc la multe și m-aș amăni foarte tare dacă aș da peste cap seara Trinei.

Kitty și Margot sunt așezate pe podea; Kitty îi dă unghiile lui Margot cu oă neagră. Margot a ales calea grunge — o cămașă lungă, din flanelă, blugi și o pereche de ghete Doc Marten pe care le-am împrumutat de la Chris.

— Ce bei? o întreabă Kitty pe Kristen.

— Un Cosmopolitan. Mai am la parter, într-o sticlă de Sprite. Dar nu și pentru voi.

La auzul cuvintelor ăstora, Kitty își dă ochii peste cap.

— Unde-i Tree?

— Face duș, îi spun eu.

Kristen își înclină capul într-o parte și își mijeste ochii la mine.

— Îți lipsește ceva.

Își lasă jos paharul, scotocește prin poșeta ei și scoate un ruj.

— Dă-ți cu ăsta!

— A... e culoarea pe care o porți acum? întreb eu.

— Da! Se numește Toastul din New York. Era foarte la modă la vremea lui.

— Ăăă..., mă eschivez eu.

Kristen arată de parcă s-ar fi mânjit pe buze cu ciocolată Hershey's Kiss, care apoi s-a uscat.

— Ai încredere în mine, spune ea.

— Mă gândeam să-mi dau cu ăsta.

Las jos peria de păr și-i arăt un ruj roz-lucios.

— Nu purtau fetele de la Spice Girls un luciu de buze ca ăsta? Nu erau la modă în anii '90?

Kristen se încruntă.

— Mai degrabă au fost la modă spre finalul anilor '90 și începutul anilor 2000, dar da. Cred că merge.

Arată cu rujul ei spre Margot.

— Dar ție îți trebuie ăsta. Ținuta ta nu seamănă destul de mult cu hainele din anii '90.

Privește în timp ce Kitty face ultimele retușuri unghiilor lui Margot.

— Eu obișnuiam să folosesc un marker negru, spune Kristen. Nu știți cât de norocoase sunteți că aveți de ales dintre atâtea opțiuni, fetelor. Noi eram nevoite să ne descurcăm cum puteam. Markere pentru culoarea neagră, corectoare White-Out pentru culoarea albă.

— Ce sunt alea, corectoare White-Out? o întreabă Kitty.

— Dumnezeu! Copii, nici măcar nu știți ce sunt corectoarele White-Out?

Imediat ce Kristen se întoarce cu spatele ca să-și ia cocteilul, Kitty îi arată dinții și șuieră încet.

— Te-am văzut în oglindă, spune Kristen.

— Voiam să mă vezi, îi dă replica Kitty.

Kristen o fixează cu privirea.

— Grăbește-te și termină unghiile surorii tale, ca să mi le faci și mie.

— Aproape că am terminat, spune Kitty.

După câteva minute, se aude soneria și toate trei coboară la parter. O aud pe Kristen strigând:
— Răspundeți voi la ușă, eu aduc băuturile!

Prietena Trinei din asociația de fete de la facultate e îmbrăcată într-o rochie fină, cu bretele, acoperită toată cu floarea-soarelui, și pe dedesubt poartă un tricou, iar în picioare, ghete negre Mary Jane cu talpa groasă, care parcă ar fi ghete purtate de astronauti. Prietena ei de la SoulCycle, Kendra, poartă o salopetă și un maiou roz cu dungii, și are un elastic de păr pe măsură, roz, voluminos. Multe dintre hainele cu care e îmbrăcată lumea sunt purtate și de colegii mei de la liceu. Modele vestimentare chiar sunt ciclice.

Tema anilor '90 a fost o alegere bună, pentru că Trina e încântată de toate astea.

— Ador rochia ta! îmi spune Kendra.

— Mulțumesc! spun eu. E vintage.

Tresare, cu adevărat îngrozită.

— *Dumnezeule!* Moda anilor '90 e considerată vintage acum?

Trina spune:

— Da, fată. Anii '90 sunt acum așa cum sunt anii '70 pentru noi.

Kendra se cutremură.

— Înfrorător! Am îmbătrânit?

— Suntem aproape senile, spune Trina, dar cu voie-bună.

În mașină, în drum spre barul karaoke, primesc un mesaj de la Peter — o poză cu el și cu tatăl meu, amândoi îmbrăcați în costume, zâmbind larg. Inima îmi tresară când o văd. Cum pot să renunț la un băiat ca ăsta?

La barul karaoke avem rezervată o cameră separată. Când chelnerița trece pe la noi, Margot își comandă o margarita cu suc de rodii, iar Trina observă, dar nu spune nimic. Ce ar putea să spună? Margot e la facultate. Peste două luni, împlinește douăzeci de ani.

— E bună? o întreb.

— E foarte dulce, spune ea. Vrei o gură?

Sigur că așa vrea o gură. Peter mi-a scris de două ori de la restaurantul de fripturi, întrebându-mă cum îmi merge seara, și stomacul mi-e numai noduri. Mă uit pe ascuns la Trina, care face duet cu Kristen. Nu i-o fi zis nimic lui Margot, dar am senzația că mie mi-ar spune.

— În Scoția, ai voie să bei de la optsprezece ani, spune Margot.

Iau repede o gură și văd că e bună, picantă și rece.

Între timp, fetele se uită prin listele de cântece, încercând să stabilească ce piese să pună. Regula serii e că trebuie să punem numai muzică din anii '90. E nevoie de timp înainte ca lumea să se încălzească, dar apoi băuturile încep să vină grămadă și fetele strigă titluri de cântece, ca să fie trecute în așteptare.

Urmează Michelle, o altă prietenă de-ale Trinei. Ea îngână:

— *There was a time, when I was so broken-hearted...*¹

— Îmi place cântecul ăsta, spun eu. Cine-l cântă?

Kristen mă mângâie pe cap cu indulgență.

— Aerosmith, copila mea dragă. Aerosmith.

Se ridică toate și cântă Spice Girls.

Eu și Margot cântăm *Wonderwall* de la Oasis. Când mă așez la loc, abia îmi trag sufletul.

¹ „A fost o vreme în care inima mi-era frântă...” (N.L.).

Kendra, prietena Trinei de la SoulCycle, se leagănă pe ritm, indiferent ce cântec din anii '90 ar cânta Trina și Kristen la duet, cu paharul aburit de martini ridicat în aer. E de o culoare verde-acid.

— Ce bei, Kendra? o întreb.

— Martini de mere.

— Sună bine. Pot să gust?

— Sigur, gustă! Aroma de fructe e atât de puternică, întrucât nici nu se simte alcoolul.

Iau o gură micuță, ca de rândunea. Chiar că e dulce. Are gust de Jolly Rancher.

Când se termină cântecul lui Kristen și al Trinei, se prăbușesc pe canapea, lângă mine, și Kendra sare ca să cânte o piesă de-ale lui Britney Spears.

Kristen are limba împleticită:

— Vreau doar să rămânem apropiate, știi? Să nu devii plictisitoare. Să nu te transformi deodată în mamă, bine? Adică știu că trebuie să fii mamă, dar vreau să zic să nu devii o mamă *mamă*.

— N-am să devin o mamă *mamă*, spune Trina pe un ton împăciuitor. Niciodată n-aș putea să devin o mamă *mamă*.

— Trebuie să-mi promiți că ai să vii în continuare la *Miercuria cu vin*.

— Promit!

Kristen suspină.

— Te iubesc atât de mult, fată!

Și Trina are lacrimi în ochi.

— Și eu te iubesc!

Martini-ul Kendrei stă pur și simplu pe masă, nimeni nu-l bagă în seamă. Iau încă o gură când nu se uită nimeni, pentru că are un gust atât de bun! Apoi încă una.

Când mă observă Trina, am terminat deja paharul. Ridică din sprâncene:

— Cred că te-ai distrat puțin cam *prea mult* în *Săptămâna la plajă*.

— Abia dac-am băut în *Săptămâna la plajă*, Trina! mă plâng eu. Mă încrunt: Se zice „băut” sau „băout”?

Trina pare alarmată.

— Margot, cumva sora ta e beată?

Ridic mâinile.

— Gașcă, gașcă, nici măcar nu am băut!

Margot se așază lângă mine și-mi cercetează ochii.

— E beată.

N-am mai fost beată în viața mea. Sunt beată în momentul ăsta? E drept, mă simt foarte relaxată. Așa te simți când ești beată, îți simți membrele moi și cam ca mătasea?

— Tatăl tău o să-mi ia gâtul, spune Trina suspinând. Tocmai au lăsat-o pe Kitty acasă. Trebuie să ajungă în orice clipă. Lara Jean, bea multă apă. Dă paharul ăsta pe gât. Mă duc să iau încă o cană.

Când se întoarce, după câteva minute, e urmată de băieți. Îmi aruncă o privire cu un avertisment: *Să nu arăți că ești beată*, mimează spre mine. Eu îi fac semn să aibă încredere în mine. Apoi sar în picioare și-mi împletesc brațele în jurul lui Peter.

— Peter! strig eu pe deasupra muzicii.

Arată atât de drăguț în cămașa lui cu gulerul încheiat în nasturi și cravata! Atât de drăguț, încât îmi vine să plâng. Îmi îndes fața în gâtul lui ca o veșniță.

— Mi-a fost atât, dar atât de dor de tine!

Peter se uită la mine.

— Ești beată?

- Nu, am luat doar vreo două guri. Două băuturi.
- Trina ți-a dat voie să bei?
- Nu, chicotesc eu. Am băut pe ascuns.
- Am face bine să plecăm de-aici, înainte să te vadă tatăl tău, spune Peter, privind în jur alarmat.
- Tata se uită cu Margot printr-un catalog de cântece, iar Margot îmi aruncă o privire ca și cum ar zice: *Vino-ți în fire!*
- Un suflet viu nu-i afectat de ceea ce nu știe!
- Hai afară în parcare, ca să stai puțin la aer curat, spune el și mă ia cu brațul pe după umeri și mă împinge spre ușă și apoi prin restaurant.
- Ajungem afară și mă clatin ușor pe picioare. Peter se străduiește să nu zâmbească.
- Ești beată.
- Se pare nu că țin la băutura!
- Că *nu* ții la băutura.
- Mă ciupește de obraji.
- Corect! Nu că țin la băutura. Vreau să spun... că nu țin la băutura.

De ce e atât de amuzant? Nu mă pot opri din râs. Dar atunci observ cum se uită la mine, cu o asemenea tandrețe, și încetez. Nu-mi mai vine să râd. Îmi vine să plâng. Priviți cum a organizat o petrecere de burlăciță atât de deosebită pentru tatăl meu! Priviți în câte moduri mă iubește cu atâta atenție. Trebuie să-l iubesc la rândul meu, la fel de mult. Nu știam ce aveam să fac până în momentul ăsta, dar acum știu.

— Vreau să-ți spun ceva.

Mă îndrept brusc de spate și-l lovesc din greșeală pe Peter în claviculă și-l fac să tușească.

— Scuze. Uite ce vreau să-ți spun. Vreau ca tu să faci ce e corect să faci și vreau ca eu să fac ce e corect să fac.

Are jumătate de zâmbet pe chip. Clatină din cap și spune:

- Despre ce tot vorbești, Covey?
- Vorbesc despre... nu cred că ar trebui să avem o relație... o relație la distanță.
- Zâmbetul îi piere.
- Poftim?

— Cred că trebuie să faci toate lucrurile pe care trebuie să le faci la UVA, de exemplu, să joci lacrosse și să înveți, iar eu trebuie să fac ce trebuie să fac la UCN și, dacă încercăm să rămânem împreună, toate se vor nărui, pur și simplu. Așa că nu putem. Nu putem, pur și simplu nu putem.

Peter clipește și chipul îi devine stană de piatră.

— Nu vrei să rămânem împreună?

Clatin din cap și durerea de pe chipul lui mă deșteaptă.

— Vreau să faci ce trebuie să faci. Nu vreau să faci ceva pentru mine. Pentru UVA ai depus atâta efort, Peter. Acolo trebuie să fii. Nu la UCN.

Se face tot mai alb.

— Ai vorbit cu mama mea?

— Da. Adică nu...

Maxilarul îi tresare.

— Am priceput. Nu e nevoie să mai zici nimic.

— Stai, ascultă-mă, Peter...

— Nu, nu-i nevoie, mi-e bine. Ca să știi și tu, n-am vorbit foarte serios când am adus vorba de UCN în discuția cu mama. Nu era nimic stabilit. Am zis-o și eu. Dar e OK dacă nu vrei să vin.

Se depărtează de mine și dă să plece, iar eu îl apuc de braț ca să-l opresc.

— Peter, nu asta spun! Îți spun că, dacă ai renunța la tot ce ai obținut la UVA, ai ajunge să mă detești.

Peter spune pe un ton sec:

— Oprește-te odată, Lara Jean! Se vedea de la o poștă că o să ajungem aici. De când te-ai hotărât să te duci la UCN, ți-ai tot luat rămas-bun de la mine.

Brațul îmi cade în lături.

— Ce înseamnă asta?

— Pentru început, albumul-colaj. Ai spus că l-ai făcut ca să-mi amintească de noi. De ce mi-ar trebui ceva care să-mi amintească de noi, Lara Jean?

— Nu în ideea asta ți l-am dat! Mi-a luat luni întregi să fac albumul ăla. Dai vina pe mine pentru toate, dar, de fapt, tu ești cel care mă tot ține la distanță. Te porți așa încă de când cu *Săptămâna la plajă!*

— Bine, hai să vorbim despre ceea ce s-a petrecut în noaptea aia în *Săptămâna la plajă*.

Simt că-mi năvălește sângele în obraji, în timp ce se uită la mine cu o provocare în privire.

— În noaptea aia în care ai vrut să facem sex, parcă încercai să legi toată povestea asta cu o fundă. Ca și cum ai fi vrut să mă pui în... în cutia ta de pălării. Ca și cum mi-aș fi jucat rolul în prima ta poveste de dragoste și acum puteai să treci la capitolul următor.

Simt că amețesc, nu mă mai țin picioarele. Peter, pe care credeam că-l înțeleg atât de bine!

— Îmi pare rău că asta ai înțeles, dar nu asta voiam să fac. Nici vorbă!

— E clar că asta voiai să faci, pentru că și în clipa asta o faci. Nu-i așa?

E vreun adevăr ascuns în ceea ce zice, poate unul cât de mic? E adevărat că n-aș vrea ca prima mea experiență

să fie cu altcineva. E adevărat că am simțit că Peter era persoana potrivită, pentru că e primul băiat pe care l-am iubit vreodată. N-am vrut s-o fac cu vreun băiat pe care l-aș fi cunoscut la facultate. Acel băiat o să fie un străin. Pe Peter îl știu de când eram copii. Oare încercam doar să închei un capitol?

Nu. Am făcut-o pentru că voiam s-o fac cu el. Dar, dacă așa vede el lucrurile, poate că așa e mai ușor.

Înghit în sec.

— Poate că ai dreptate. Poate chiar am vrut ca prima oară să fie cu tine ca să pot încheia capitolul liceului. Al nostru.

Peter înlemnește. Văd durerea din privirea lui și apoi chipul i se închide ca o casă abandonată, cu ferestrele zăbreleite. O ia din loc. De data asta, nu încerc să-l opresc. Spune peste umăr:

— Suntem OK, Covey. Nu-ți face griji!

Imediat ce pleacă, mă aplec într-o parte și vărs tot ce am băut și am mâncat în seara asta. Stau aplecată și vărs, moment în care Trina, tata și Margot ies din barul karaoke. Tata aleargă la mine.

— Lara Jean, ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Sunt bine, sunt bine, băigui eu, ștergându-mă la ochi și la gură.

Tata se sperie și face ochii mari.

— Ai băut?

Se uită incriminator la Trina, care mă mângâie pe spate.

— Trina, ai lăsat-o pe Lara Jean să bea?

— A luat câteva guri dintr-un martini cu suc de rodii. Va fi bine.

— Nu arată bine!

Trina se îndreaptă, frecându-mă în continuare pe spate.

— Dan, Lara Jean e o tânără femeie de-acum. Nu-ți dai seama, pentru că tu încă o privești ca pe o fetiță, dar s-a maturizat atât de mult de când o cunosc! Își poate purta singură de grijă.

Margot intervine.

— Tată, am lăsat-o să ia câteva guri din băutura mea — atât! Chiar nu rezistă deloc la alcool. Sinceră să fiu, ar trebui să exerseze înainte să meargă la facultate. Nu da vina pe Trina!

Tata se uită la Margot, apoi la Trina și înapoi la Margot. Margot stă umăr la umăr cu Trina și în momentul ăsta sunt solidare. Apoi se uită la mine și zice:

— Aveți dreptate. E numai vina Larei Jean. Intrați în mașină.

În drum spre casă, mai oprim o dată ca să vomit din nou. Nu din cauza martini-ului cu rodii îmi vine să mor. E vorba de expresia de pe chipul lui Peter. De modul în care i s-a stins lumina din ochi. Durerea lui — dacă închid ochii, o pot vedea. Singura dată când i-am mai văzut expresia aia a fost atunci când tatăl lui n-a venit la festivitatea de absolvire. Și acum, acea expresie apărută din cauza mea.

Încep să plâng în mașină. Suspine puternice, încât îmi tremură umerii.

— Nu plânge, spune tata oftând. Ți-ai făcut probleme, dar nu atât de mari.

— Nu-i vorba de asta. M-am despărțit de Peter. Abia reușesc să pronunț cuvintele: Tată, dacă i-ai fi văzut expresia de pe chip! A fost... oribil.

Uluit, tata spune:

— De ce te-ai despărțit de el? E un băiat atât de cumsecade!

— Nu știu, suspin eu. Acum nu mai știu.

În noaptea asta am făcut alegerea corectă. Așa e, știu sigur. A fost alegerea corectă să-l eliberez.

Văd viitorul, Peter. Pe calea asta am fi dat de inimi frante. Nu pot s-o fac. E mai bine să ne despărțim cât încă ne vedem unul pe altul într-un fel anume.

Mă trezesc în toiul nopții plângând și primul meu gând e că vreau să dau timpul înapoi. Am făcut o mare greșală și vreau totul înapoi. Apoi plâng până când adorm la loc.

Dimineața îmi zvâcnește capul și acum sunt singura care varsă în baie, exact ca fetele din *Săptămâna la plajă*, doar că pe mine nu mă ține nimeni de frunte. După aceea mă simt mai bine, dar zac o vreme pe podeaua din baie, în caz că mă copleșește alt val de greață. Adorm acolo și, când mă trezesc, dau cu ochii de Kitty, care mă scutură de braț.

— Mișcă, trebuie să fac pipi, spune ea, trecând peste mine.

— Ajută-mă să mă ridic, spun eu.

Mă ajută cu chiu, cu vai să mă ridic pe picioare. Se așază și face pipi, iar eu îmi dau cu apă rece pe față.

— Du-te și mănâncă niște pâine prăjită, spune Kitty. O să-ți absoarbă alcoolul din stomac.

Mă spăl pe dinți și cobor cu greu la bucătărie, unde tata prăjește ouă, iar Margot și Trina mănâncă iaurt.

— Bună dimineața, soare! spune Trina zâmbind larg.
— Arăți de parcă ar fi dat camionul peste tine, spune Margot.

— Ai fi fost pedepsită în prezent dacă n-ar fi fost nunta, spune tata, străduindu-se s-o facă pe severul, fără succes. Mănâncă niște ouă-jumări!

La gândul ăsta îmi vine să vărs.

— Mai întâi, mănâncă puțină pâine prăjită, mă sfătuiește Margot. O să absoarbă alcoolul.

— Asta a zis și Kitty.

Trina mă arată cu lingura.

— Și după ce mănânci un pic, poți să iei două calmante. Niciodată să nu iei calmante pe stomacul gol. În curând o să te simți mult ai bine.

— Nu mai beau niciodată, promit eu, iar Margot și Trina își zâmbesc una alteia cu tâlc. Vorbesc serios!

Îmi petrec toată ziua în pat, cu luminile stinse și cu draperiile trase. Vreau atât de mult să-l sun pe Peter! Să-l rog să mă ierte. Nici măcar nu mai țin minte tot ce-am zis. Țin minte ideea generală, dar am uitat detaliile precise. Singurul lucru pe care mi-l amintesc limpede, pe care n-am să-l uit niciodată, e expresia șocată de pe chipul lui și mă urăsc pe mine însumi pentru că a apărut din cauza mea.

Cedez. Îi scriu. Numai cinci cuvinte.

Îmi pare atât de rău!

Văd punctele de suspensie care sunt la celălalt capăt al firului. Inima îmi zvâcnește înnebunită de așteptare. Dar răspunsul nu mai vine. Încerc să-l sun, dar apelul meu intră direct în căsuța vocală și închid. Poate că deja

Jenny Han

m-a șters din agenda telefonului, așa cum a făcut cu tatăl
lui. Poate că pur și simplu... a încheiat.

38

Chris pleacă prima. Trece pe la noi în acea săptămână și spune:

— Nu pot veni la nunta tatălui tău în weekendul ăsta. Plec mâine spre Republica Dominicană.

— *Poftim?*

— Știu. Îmi pare rău.

Nu pare cătuși de puțin că-i pare rău; are un zâmbet larg pe chip.

— E o nebunie. S-a eliberat un post pentru mine la un eco-hotel și nu pot să ratez ocazia asta. Și în Republica Dominicană se vorbește spaniolă, nu?

— Da. Dar credeam că pleci în Costa Rica!

Ridică din umeri și spune:

— A apărut cealaltă oportunitate, așa că am sărit la ea.

— Dar... nu pot să cred că pleci atât de curând! Trebuia să pleci abia în august. Când te întorci?

— Nu știu... bănuiesc că aici e frumusețea. Poate stau acolo șase luni sau poate că apare vreo altă ocazie și mă duc în altă parte.

Clipesc.

— Atunci pleci definitiv?

357

— Nu *definitiv*. Doar pentru moment. Ceva dinăuntru mă convinge că pleacă definitiv. Nu pot să cred că are să se întoarcă peste un an ca să se ducă la Colegiul Comunitar Piedmont Virginia. Asta-i Chris, pisica fără stăpâni, care vine și pleacă după cum pofteste. Întotdeauna o să aterizeze pe piciorușele ei de pisică.

— Nu fi atât de tristă! Ai să te descurci și fără mine. Îi ai pe Kavinsky.

Preț de o secundă, nu mai pot să respir. Doar auzindu-i numele, parcă cineva îmi înfige un pumnal în inimă.

— Oricum, o să plecăm cu toții în curând. Eu doar mă bucur că n-am să fiu lăsată în urmă.

Așa i s-ar părea — dacă ar rămâne aici, dacă ar merge la un colegiu comunitar și ar lucra în continuare la Applebee's. Simt un val de bucurie, pentru că, în loc de asta, o să plece într-o aventură.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred că pleci atât de curând.

Nu-i spun că eu și Peter ne-am despărțit, că nu mai am pe nimeni acum. Ziua de astăzi nu se învâрте în jurul meu și al lui Peter; Chris e personajul principal, ea și viitorul ei palpitant.

— Pot măcar să vin și să te ajut să-ți faci bagajele?

— Mi-am făcut deja bagajele! Nu-mi iau decât esențialele. Geaca mea de piele, costumul bikini, câteva cristale.

— N-ar trebui să-ți iei teniși și mănuși de lucru și altele de genul ăsta, pentru orice eventualitate?

— Am să port teniși în avion și o să-mi cumpăr de acolo tot ce-mi trebuie. Asta înseamnă aventură. Îți faci bagaje ușoare și rezolvi restul pe parcurs.

Am crezut că vom avea mai mult timp, eu și Chris, împreună în dormitorul meu, povestindu-ne secrete până noaptea târziu, mâncând chipsuri în pat. Am vrut să ne întărim prietenia înainte să plece: Lara Jean și Chrissy, ca în vremurile bune.

Toate se încheie.

În această seară, înainte de nuntă, în timp ce torturile mele se răcesc pe tezgheaua din bucătărie și toți ai casei aranjează scaune de grădină afară, mă duc cu mașina până la Chris ca să-mi iau rămas-bun.

Imediat ce-mi deschide, spune:

— Nu te las să intri dacă ai de gând să plângi.

— Nu mă pot abține. Am senzația că asta va fi ultima oară când o să te mai văd.

Îmi curge o lacrimă pe obraz. E ceva final în momentul de față. Știu asta sigur, pur și simplu știu. Chiar dacă o să ne revedem, nu va mai fi ca acum. E un spirit neostoit. Sunt norocoasă că am avut-o alături atât cât a fost.

— Probabil că o să mă vezi săptămâna viitoare, când o să mă întorc cu avionul, glumește ea, iar în glasul ei se simte o urmă mică de emoție.

Chris, cu toată laudăroșenia și bravura ei, are emoții.

— Nici gând! Abia pleci. A sosit momentul, Chris.

Sar la ea și o îmbrățișez. Mă străduiesc să nu plâng.

— A început, se întâmplă.

— Ce anume?

— Viața!

— Ești atât de sentimentală, spune ea, dar pot să jur că văd lacrimi în ochii ei.

— Ți-am adus ceva, îi spun eu.

Scot cadoul din geantă și i-l dau.

Rupe hârtia de împachetat și deschide cutia. E o fotografie cu noi două, încadrată într-o ramă mică, în formă de inimă, nu depășește mărimea unui ornament pentru bradul de Crăciun. În poză, suntem la plajă și purtăm aceleași costume de baie; avem doisprezece, poate trei-sprezece ani.

— Atâr-n-o pe perete oriunde te vei duce, ca lumea să știe că ai pe cineva care te așteaptă acasă.

Îi apar lacrimi în ochi, dar și le șterge cu dosul palmei.

— Dumnezeuule, ești oribilă! spune ea.

Am auzit de la unii că pe prietenii cei mai buni și-i întâlnești la facultate și că ei sunt cei pe care o să-i știi toată viața, dar sunt convinsă că și pe Chris am s-o știu toată viața. Sunt o persoană care păstrează lucrurile. N-am să le las niciodată din mână.

Când ajung înapoi acasă, descopăr că Trina e plecată la SoulCycle. Tata încă aranjează scaunele afară, Margot calcă rochiile noastre de domnișoare de onoare, iar Kitty decupează steaguri de hârtie de pus pe sfoară, pe deasupra mesei cu deserturi. Mă pun pe treabă și torn glazură pe tortul de nuntă — tortul e galben, cu glazură din cremă de unt, exact așa cum i-am promis Trinei. Tortul mirelui e deja gata pentru tata, cu tot cu ciocolatele cu mentă. E a doua încercare cu tortul de nuntă — pe primul l-am aruncat, pentru că n-am făcut straturile suficient de subțiri și, când le-am adunat unul peste altul, a ieșit un

tort care arăta strâmb dincolo de orice speranță. Tortul al doilea, de acum, e și el puțin asimetric, dar straturile groase de cremă de unt acoperă tot felul de defecte, eu cel puțin așa-mi spun.

— Ai pus destulă glazură pe tortul ăla, încât să facem toți diabet din cauza ta, observă Kitty.

Mă abțin să zic ceva și continui să învârt tortul și să pun glazură deasupra, ca să aibă o suprafață netedă.

— Arată bine, nu-i așa, Margot?

— Pare făcut de profesioniști, mă asigură ea, alunecând rapid cu fierul de călcat pe tivul rochiei.

Trecând pe lângă Kitty, nu pot să nu zic:

— Apropo, ultimele trei steaguri pe care le-ai decupat sunt strâmbe.

Kitty nu mă ia în seamă și începe să cânte ca pentru ea: „Sugar shock, whoa baby, that cake'll give you sugar shock”¹ pe melodia aceluia cântec vechi *Sugar Shack*. Bănuiesc că vina e a mea, pentru faptul că pun melodia asta de fiecare dată când fac prăjituri.

— E ultima oară când vom fi doar noi, spun eu, iar Margot se uită la mine și zâmbește.

— Mă bucur că n-o să mai fim doar noi, spune Kitty.

— Și eu, spune Margot și sunt destul de sigură că a spus-o sincer.

Familiile se fac mai mici și se fac mai mari. Tot ce se poate face e să ne bucurăm unul de compania altuia, atâta timp cât ne avem unul pe altul.

Nu pot să dorm, așa că mă duc la parter ca să-mi fac o ceașcă de ceai *Somn Ușor* și, lăsând apa să curgă în

¹ „Șoc cu zahăr, Dumnezeule, tortul ăla-ți provoacă șoc cu zahăr” (N.T.).

ibric, privesc pe fereastră și zăresc luminița unei țigări luminând în întuneric. Trina e afară și fumează!

Încerc să mă hotărâsc dacă să renunț sau nu la ritualul meu cu ceaiul și să mă duc în pat, înainte să mă vadă, dar, în timp ce vărs ibricul, Trina intră înapoi în casă, cu o doză de Fresca în mână.

— Al face ea, surprinsă.

— Nu puteam să dorm, spun eu, și în același timp ea spune:

— Nu-i spune lui Kitty!

Amândouă izbucnim în râs.

— Jur că a fost o țigară de rămas-bun. N-am mai fumat de luni de zile!

— N-am să-i spun lui Kitty.

— Ți rămân datoare, spune Trina, râsuflând ușurată.

— Ai vrea o ceașcă de ceai *Somn Ușor*? o întreb eu. Mama obișnuia să ni-l facă. E foarte liniștitor. O să te facă să te simți bine și relaxată și gata de culcare.

— Sună divin.

Umplu ibricul și-l pun pe foc.

— Ai o stare emotivă din cauza nunții?

— Nu, nu am o stare emotivă... de fapt, cred că nu am stare! Chiar vreau să iasă totul bine... fără încurcături.

Îi scapă un chicot.

— Joc de cuvinte intenționat. Doamne, cât de mult îmi plac jocurile de cuvinte! Apoi se îndreaptă și spune: Spune-mi ce se petrece între tine și Peter.

Îmi fac de lucru, pun linguri de miere în căni.

— A, nimic!

Asta-i mai trebuie Trinei în noaptea dinaintea nunții, să asculte ce probleme am eu.

Îmi aruncă o privire.

— Haide, fată! Spune-mi!

— Nu știu. Bănuiesc că ne-am despărțit.

Ridic din umeri mult de tot, ca să nu încep să plâng.
— Of, draga mea! Vino cu ceaiul ăla și ia loc lângă mine, pe canapea.

Termin de pregătit ceaiul și merg cu cămile spre canapea și mă așez lângă Trina, care-și așază picioarele sub ea și ne acoperă pe amândouă cu o pătură.

— Acum zi-mi totul, spune ea.

— Bănuiesc că lucrurile au început să o ia razna de când am intrat la UCN. Planul nostru era să mă duc la William & Mary și apoi să mă transfer; iar în primul an să menținem relația la distanță. Dar UCN e mult mai departe și, când am fost în vizită, mi-am dat seama că acolo vreau să merg. Nu cu un picior într-o barcă și cu celălalt în alta, știi? Învârt lingurița, apoi: Chiar vreau să merg acolo cu mintea deschisă.

— Eu zic că e sută la sută atitudinea corectă.

Trina își încălzește mâna lipind-o de cana cu ceai fierbinte.

— Deci de asta te-ai despărțit de el?

— Nu, asta nu e totul. Mama lui Peter mi-a zis că Peter i-a spus că are de gând să se transfere la UCN la anul. Mi-a cerut să mă despart de el înainte să-și distrugă viața de dragul meu.

— Uau! Mama lui Peter e cam ticăloasă!

— N-a spus-o chiar cu vorbele astea, dar asta a fost ideea. Sorb din ceai și adaug: Nici eu n-aș vrea să se transfere de dragul meu... Mama obișnuia să-mi zică să nu mă duc la facultate având deja iubit, pentru că aș pierde experiența adevărată de student în anul întâi.

— Ei bine, dacă e să fim cinstite, trebuie spus că mama ta n-a apucat să-l cunoască pe Peter Kavinsky. Nu avea la dispoziție toate informațiile. Dacă l-ar fi cunoscut... Trina fluieră încet și zice: Poate că ar fi fost de altă părere.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Sincer, regret că m-am despărțit de el și aș vrea să-mi pot retrage cuvintele!

Trina îmi înalță bărbia.

— Atunci de ce nu o faci?

— Nu cred că are să mă ierte vreodată pentru că l-am rănit atât de tare. Lui nu-i e ușor să lase oamenii să se apropie. Cred că în ochii lui am murit.

Trina încearcă să-și ascundă un zâmbet.

— Mă îndoiesc. Uite, ai să vorbești cu el mâine, la nuntă. Când o să te vadă în rochia aia, va uita de toate.

Îmi trag nasul.

— Sunt convinsă că n-are să vină.

— Ba sunt convinsă că o să vină. Nu se poate să organizezi pentru cineva petrecerea de burlăciță și apoi să nu vii la nuntă. Ca să nu mai zic că e îndrăgostit lulea de tine.

— Dar dacă îl rănesc din nou?

Își înfășoară ambele mâine în jurul cunii de ceai și soarbe.

— Scumpo, nu poți să-l aperi de durere, orice-ai face. Să fii vulnerabil, să lași oamenii să se apropie de inima ta, să fii rănit... toate țin de iubire.

Mă gândesc atent la cuvintele ei.

— Trina, când ți-ai dat seama că tu și tatăl meu erați sortiți unul celuilalt?

— Nu știu... Cred că am... hotărât, pur și simplu.

— Ce ai hotărât?

— Am hotărât în favoarea lui. În favoarea noastră. Îmi zâmbește: În favoarea tuturor.

E o nebunie atât de mare dacă stau să mă gândesc că acum un an era doar vecina noastră, doamna Rothschild! Eu și Kitty stăteam pe verandă și o urmăream dimineața cum alerga la mașină și vărsa pe ea cafea fierbinte. Și acum se căsătorește cu tatăl nostru. Va fi mama noastră vitregă și mă bucur atât de mult!

În aer se simte mirosul de caprifoi și al zilelor de vară care continuă la nesfârșit. E o zi perfectă în care să te căsătorești. Nu cred că există vreun loc mai frumos decât Virginia în luna iunie. Toate înfloresc, toate sunt verzi, toate însorite și pline de speranță. Când am să mă căsătoresc, cred că mi-ar plăcea s-o fac și eu acasă.

Ne-am trezit devreme cu senzația că mai avem timp berechet, dar, bineînțeles, alergăm de colo-colo ca niște găini cu capetele tăiate. Trina zburătăcește la etaj în roba ei de mătase sidefie pe care i-a cumpărat-o Kristen. Kristen ne-a luat nouă, domnișoarelor de onoare, varianta roz, cu numele noastre brodate cu litere aurii pe buzunarul din față. Pe al Trinei scrie „Mireasa”. Trebuie să-i recunosc meritele lui Kristen. E enervantă, dar are viziune. Știe cum să facă lucrurile plăcute.

Prietenul fotograf al Trinei ne face tuturor o poză în robele noastre și Trina e așezată în mijloc, ca o lebădă foarte bronzată. Apoi vine momentul să ne schimbăm. Am făcut un compromis în privința smochingului lui Kitty: e îmbrăcată cu o cămașă albă, cu mâneci scurte și gulerul prins în nasturi, cu un papion cadrilat, îndrăzneț,

și cu pantaloni care-i ajung până la glezne. Și-a făcut părul şuvițe Swiss Miss, prinse sus. E atât de drăguț! E atât de... Kitty! Compromisul făcut de mine a fost să-mi pun floarea-miresei în păr, nu coroniță. Am făcut un compromis și în privința viziunii mele legate de cămășile de noapte de zână pentru mine și pentru Margot. În loc de asta, purtăm rochii de plajă vintage, din anii '50, pe care le-am găsit pe Etsy — a lui Margot e crem, cu margarete galbene, iar a mea are flori roz și bretele care se leagă pe umeri. A mea probabil că a aparținut unei persoane scunde, pentru că nici n-a fost nevoie să o modificăm și-mi vine până la genunchi, exact până unde trebuie.

Trina e o mireasă foarte frumoasă. Dinții și rochia ei par foarte albe, în contrast cu tenul ei bronzat.

— Arăt caraghios cumva? Îmi aruncă o privire neliniștită: Sunt prea în vârstă ca să port alb? Vreau să zic... sunt totuși o femeie divorțată.

Margot îi răspunde înainte să apuc eu.

— Arăți perfect. Pur și simplu, perfect!

Sora mea mai mare are talentul de a da mereu impresia că are dreptate. Întregul trup al Trinei se relaxează, ca după o singură răsuflare lungă.

— Îți mulțumesc, Margot Vocea îi tremură: Sunt... atât de fericită!

— Nu plânge! zbiară Kitty.

— Șșș, îi șoptesc eu. Nu țipa! Trina are nevoie de liniște.

Kitty a fost plină de nervi toată ziua; parcă ziua asta ar fi un amestec între ziua ei de naștere, cea de Crăciun și prima zi de școală.

Trina își face vânt la subsuori.

— Transpir. Cred că-mi mai trebuie deodorant. Kitty, miroso cumva?

Kitty se apleacă.

— Ești OK.

Deja am făcut în jur de o sută de poze până acum și vom mai face încă alte câteva sute, dar îmi dau seama că asta va fi preferata mea. Toate trei fetele Song adunate în jurul Trinei, Margot îi apasă ușor pleoapele cu un șervețel, Kitty stă pe un scăunel și se agită cu părul ei și Trina și-a petrecut brațul pe după umerii mei. Avem zâmbete atât de largi pe chip! Lucrurile se încheie, dar și încep.

Cât despre Peter, n-am primit niciun semn. De fiecare dată când trece câte o mașină pe strada noastră, mă duc la fereastră ca să văd dacă e el, dar niciodată nu este el. N-o să vină și nu-l învinuiesc niciun pic. Da, totuși sper, pentru că nu pot să nu sper.

Curtea din spate e invadată de luminițe de Crăciun și lampioane din hârtie albă. E adevărat, nu e niciun gard viu de trandafiri, dar, chiar și așa, arată minunat. Toate scaunele sunt la locurile lor; covorul lung e desfășurat în mijloc, ca Trina să pășească pe el. Eu întâmpin musafirii pe măsură ce ajung — e vorba de un grup mic, sunt sub 50 de persoane. E dimensiunea ideală pentru o nuntă la curte. Margot stă în primul rând, lângă bunica, mamaia și tatăl și sora Trinei și le ține companie în timp ce eu mă plimb de colo-colo și-i salut pe vecinii noștri, domnul și doamna Shah, pe mătușa Carrie și pe unchiul Victor, pe vara mea, Haven, care-mi laudă rochia. Și în tot timpul asta rămân cu ochii spre alee, așteptând un Audi negru care nu mai apare.

Când începe să cânte piesa *Lullaby*, de la The Dixie Chicks, eu, Kitty și Margot ne ocupăm pozițiile. Tata iese

și se duce în locul mirelui și privim cu toții spre casă, de unde Trina vine acum spre noi. E minunată!

Plângem pe parcursul jurămintelor nuptiale, până și Margot plânge, deși ea nu plânge niciodată. Au hotărât să-și spună jurămintele tradiționale și, când părintele Choi, pastorul de la biserica bunicii, spune: „Poți săruta mireasa”, tata se face roșu ca sfecla, dar o sărută pe Trina cu un gest elaborat. Toată lumea aplaudă; Kitty strigă bucuroasă. Jamie Fox-Pickle latră.

Dansurile tatălui cu fiicele lui au fost ideea Trinei. A spus că ea deja a trecut prin momentele astea, că nu simte nevoia s-o facă din nou și că dansul ar avea semnificații mult mai adânci dacă am dansa noi, fetele. Am exersat mai devreme, pe la începutul săptămânii, pe un ring de dans închiriat de tata.

Am planificat dansurile tată-fiică astfel încât Margot să fie prima, după care am să intervin eu și la urmă, Kitty. Cântecul ales de tata e *Isn't She Lovely*, o piesă pe care Stevie Wonder a compus-o pentru fata lui la naștere.

Eu și Kitty așteptăm într-o parte și batem din palme pe ritmul muzicii. Știu sigur că Kitty deja așteaptă cu nerăbdare momentul când are să intre peste mine.

Înainte ca tata să-i dea drumul lui Margot, o trage aproape de el și-i șoptește ceva la ureche, iar ei îi apar lacrimi în ochi. N-am să întreb ce i-a spus; momentul le aparține numai lor.

Eu și tata am exersat câteva mișcări de dans. Momentul care încântă cu adevărat publicul e acela când dansăm umăr la umăr și facem la unison mișcarea de dans denumită *shimmy*.

— Sunt atât de mândru de tine! spune el. Fata mea mijlocie.

E rândul meu să mi se umple ochii de lacrimi. Îl sărut pe obraz și i-l las lui Kitty. Tata o învârte chiar în clipa în care începe să cânte muzicuța.

Părăsesc ringul de dans și atunci îl văd. Peter, îmbrăcat în costum, privind dintr-o parte a mulțimii, de lângă tufa de coarne. E atât de chipeș, încât abia îl pot suferi. Traversez curtea și el mă urmărește clipă de clipă. Inima îmi bate atât de tare! A venit pentru mine? Sau a venit doar pentru că i-a promis tatălui meu?

Când ajung în fața lui, spun:

— Ai venit.

Peter privește în altă parte.

— Bineînțeles că am venit.

Îi spun încet:

— Aș vrea să-mi pot retrage cuvintele pe care ți le-am adresat în acea noapte. Nici măcar nu mi le mai amintesc pe toate.

Peter își coboară privirea și spune:

— Dar le-ai spus cu sinceritate, nu? Așa că e bine că le-ai spus atunci, pentru că cineva trebuia să le spună și ai avut dreptate.

— În care privință? șoptesc eu.

— În privința UCN. În privința ideii de a mă transfera acolo. Își înalță capul, cu durere în privire: Dar ar fi trebuit să-mi spui că mama a stat de vorbă cu tine.

Inspir tremurând și zic:

— Ar fi trebuit să-mi spui că te gândeai să te transferi! Ar fi trebuit să-mi spui ce-ți trecea prin inimă, punct. Te-ai închis în tine după absolvire; nu mi-ai dat voie să mă apropiu. Mi-ai tot zis că lucrurile se vor rezolva.

— Pentru că m-am speriat, la naibal izbucnește el.
Se uită în jur ca să vadă dacă l-a auzit cineva, dar muzica e zgomotoasă și toată lumea dansează; nimeni nu ne urmărește și parcă am fi singuri aici, în curtea asta.

— Ce te-a speriat atât de tare? îi șoptesc.
Își strânge pumnii pe lângă trup. În cele din urmă, când vorbește, glasul îi e aspru.

— M-am speriat la gândul că o să te duci la UCN și că o să-ți dai seama că nu merit și că o să mă părăsești.

Fac un pas spre el. Îmi așez mâna pe brațul lui; Peter nu se retrage la atingerea mea.

— Pe lângă familie, ești pentru mine cea mai deosebită persoană din lume. Și am fost sinceră în privința unora dintre lucrurile pe care ți le-am spus în seara aia, dar nu și atunci când am zis că singurul motiv pentru care am vrut să-ți dăruiesc virginitatea mea a fost că voiam să închei capitolul nostru. Am vrut s-o fac cu tine pentru că te iubesc.

Peter își petrece brațul în jurul taliei mele, mă trage spre el și, privind-mă de sus, îmi spune cu patimă:

— Niciunul dintre noi nu vrea să ne despărțim. Atunci de ce s-o facem? Din cauza cine știe căror prostii pe care le-a zis maică-mea? Pentru că așa a procedat sora ta? Nu ești ca sora ta, Lara Jean. Noi doi nu suntem ca Margot și Sanderson, și nici ca altcineva. Noi suntem eu și tu. Și, da, o să fie greu. Dar, Lara Jean, n-o să mai am față de nicio fată aceleași sentimente pe care le am față de tine.

A spus-o cu certitudinea pe care numai un băiat adolescent o poate avea și nu l-am iubit nicicând mai mult decât îl iubesc în clipa asta.

Cântă *Lovin' in My Baby's Eyes* și Peter mă ia de mână și mă conduce pe peluză.

N-am mai dansat niciodată pe genul ăsta de muzică. E genul de melodie în care cei doi se leagănă împreună și se privesc des în ochi și zâmbesc. Senzația e diferită, ca și când deja am fi variante mai în vârstă ale lui Peter și Lara Jean.

De cealaltă parte a ringului de dans, Trina, Kitty și Margot dansează în cerc, în jurul bunicii. Haven dansează cu tatăl meu. Îmi surprinde privirea și mimează: *E atât de chipeș!* Peter, nu tatăl meu. Chiar e. E atât, atât de chipeș!

N-am să uit niciodată seara asta, cât timp voi trăi. Într-o bună zi, dacă o să am noroc, am să-i spun vreunei tinere toate poveștile mele, exact așa cum Stormy mi le-a spus pe ale ei. Și așa am să le pot trăi din nou.

Când o să fiu bătrână și cu părul cărunt, o să privesc în urmă, la seara asta, și o să mi-o amintesc exact așa cum a fost.

Cum este.

Încă suntem aici. Viitorul e departe.

***

În acea noapte, după ce au plecat toți musafirii, după ce scaunele au fost adunate teanc și resturile de mâncare au fost puse în frigider, merg în camera mea ca să-mi schimb rochia. Pe pat găsesc albumul meu cu fotografiile colegilor. Dau paginile până la ultima copertă și aici îl descopăr — mesajul de la Peter pentru mine.

Bine, nu e tocmai un mesaj, e un contract.

Jenny Han

Contractul revizuit al lui Peter și Lara Jean

*Peter îi va scrie o scrisoare Larei Jean o dată pe săptămână.
O scrisoare adevărată, scrisă de mână, nu un e-mail.*

*Lara Jean îl va suna pe Peter o dată pe zi. Preferabil, va fi
ultimul apel din zi, înainte să se culce.*

*Lara Jean își va pune pe perete o fotografie cu Peter, la
alegera ei.*

*Peter va ține albumul-colaj pe biroul său, ca orice parte
interesată să vadă că nu e disponibil.*

*Peter și Lara Jean își vor spune întotdeauna adevărul,
chiar și atunci când le va fi greu.*

Peter o va iubi pe Lara Jean din toată inima lui, veșnic.

41

În seara de dinaintea plecării mele la facultate, prognoza anunță o ploaie de meteoriți Perseide. Cică va fi una pe cinste. Eu și Peter mergem pe malul lacului ca s-o urmărim. Kitty nu recunoaște, dar și ea vrea să vină cu noi; moare de nerăbdare să vină. Stă înțepată, pentru că vrea atât de mult să vină și că nu poate să ne roage s-o luăm. Cu orice altă ocazie, aș fi acceptat.

Când îmi iau rămas-bun, buzele i se strâng de dezamăgire o singură clipă, dar și-o ascunde cu dibăcie. Cât de dificil trebuie să fie uneori să fii cea mai mică, să fii cea lăsată în urmă!

În mașină, mă copleșește vinovăția, gândindu-mă cât de posesivă sunt când vine vorba de timpul petrecut cu Peter. Doar că de-acum a rămas atât de puțin timp... sunt o soră mai mare oribilă. Margot ar fi luat-o pe Kitty cu ea.

— La ce te gândești? mă întreabă Peter.

— A, la nimic, spun eu.

Mi-e prea rușine să spun cu voce tare că ar fi trebuit s-o invit și pe Kitty.

Când o să mă întorc acasă în vacanța de toamnă, vom face ceva împreună, toți trei. Eu și Peter o vom

duce la filmul de noapte la cinematograful în aer liber, ea se va îmbrăca în pijamale, iar eu am să aranjez o pătură pe bancheta din spate, pentru clipa în care va adormi. Dar în seara asta vreau să fim doar eu și Peter, doar de data asta. N-are rost să zăbovesc asupra sentimentului de vinovăție și să-mi stric toată seara, mai ales din moment ce am comis deja fapta egoistă. Și, dacă e să fiu cu adevărat sinceră cu mine însămi, trebuie să recunosc că la fel aș face din nou. Atât de lacomă sunt când vine vorba de fiecare moment care mi-a mai rămas alături de Peter! Vreau să mă privească numai pe mine; vreau să vorbesc numai cu el, să fim doar noi doi în timpul ăsta scurt care ne-a mai rămas. Într-o bună zi, Kitty va înțelege. Într-o bună zi, va iubi un băiat și va dori să-l țină doar pentru ea și să nu-i împartă prezența cu altcineva.

— Ar fi trebuit s-o lăsăm pe Kitty să vină cu noi, izbucnesc deodată.

— Știu, spune el. Și eu mă simt prost. Crezi că s-a supărat?

— Probabil că s-a amărât.

Dar niciunul dintre noi nu propune să ne întoarcem din drum și să mergem să o luăm. Rămânem tăcuți și apoi, deodată, izbucnim în râs, cu sfială, dar și pentru că ne simțim ușurați. Peter spune cu încredere:

— O s-o luăm cu noi data viitoare.

— Data viitoare, repet eu.

Întind mâna și i-o strâng pe a lui și-mi împletesc degetele în jurul degetelor lui, iar el și le strânge, la rândul său, în jurul degetelor mele și simt o mare liniște, știind că în seara asta și el simte aceleași lucruri ca mine și că nu e nicio distanță între noi.

Așternem o pătură și ne întindem unul lângă altul. Luna arată ca un ghețar plutind în noaptea albastră. Deocamdată, nu văd nimic deosebit. Mie mi se pare că e doar cerul obișnuit al nopții.

— Poate că ar fi trebuit să mergem la munte, spune Peter și își întoarce chipul ca să se uite la mine.

— Nu, aici e perfect, spun eu. Oricum, am citit că următorul stelelor cere multă răbdare, indiferent unde te-ai afla.

— Avem toată noaptea la dispoziție, spune el și-mi apropie trupul de al lui.

Uneori îmi doresc să ne fi cunoscut la vârsta de douăzeci și șapte de ani. Vârsta asta pare potrivită ca să întâlnești persoana alături de care să-ți petreci tot restul vieții. La douăzeci și șapte de ani, încă ești tânăr, dar poate că ai pornit deja pe drumul la capătul căruia ai să devii persoana care-ți dorești să fii.

Dar apoi mă gândesc că nu, n-aș renunța pentru nimic în lume la vârsta de doisprezece ani, când mă aflam alături de Peter, nici la cea de treisprezece, de șaisprezece, de șaptesprezece. Primul meu sărut, primul meu iubit în joacă, primul meu iubit adevărat. Primul băiat care mi-a dăruit vreodată bijuterii. Stormy mi-ar fi spus că ăsta ar fi cel mai important moment dintre toate. Mi-a spus că așa îți arată băieții că ești a lor. Cred că în cazul nostru a fost invers. Așa mi-am dat seama că Peter este al meu.

Nu vreau să uit nimic din toate astea. Felul în care se uită la mine chiar în clipa asta. Faptul că, atunci când mă sărută, încă simt fiori pe șira spinării, de fiecare dată. Vreau să le țin pe toate atât de strâns!

— Prima adunare cu elevii din clasa a șasea.
Îmi ridic ochii spre el.

— Poftim?

— Atunci te-am văzut întâia oară. Stăteai pe rândul din fața mea. Mi-am zis că ești drăguță.

Încep să râd.

— Bună încercare!

E un gest atât de cuceritor, atât de tipic pentru Peter, să născocesc povești ca să încerc să pară romantic!

Continuă în același stil:

— Aveai părul foarte lung și purtai o bentiță cu fundă. Dintotdeauna mi-a plăcut părul tău, încă de atunci.

— Bine, Peter, spun eu și ridic mâna ca să-l ating ușor pe obraz.

Nu mă ia în seamă.

— Aveai numele scris pe ghiozdan cu litere sclipitoare. Niciodată nu mai auzisem numele „Lara Jean”.

Rămân cu gura căscată. Am lipit literele alea sclipitoare pe ghiozdan cu mâinile mele! Mi-a luat o veșnicie să le fac să stea drept. Uitasem cu totul de ghiozdanul ăla. Era obiectul meu cel mai de preț.

— Directorul a început să numească elevi la nimereală care să urce pe scenă și să joace un joc pentru niște premii. Toți au ridicat mâinile, dar tu ți-ai prins părul de scaun și te chinuiai să ți-l desprinzi, așa că nu te-a ales. Țin minte că m-am gândit că poate ar trebui să te ajut, dar apoi m-am gândit că ar fi ciudat.

— Cum de ții minte toate astea? îl întreb uluită.

Peter ridică din umeri, zâmbind.

— Nu știu. Pur și simplu, țin minte.

Kitty zice mereu că poveștile începuturilor sunt importante.

La facultate, când lumea o să ne întrebe cum ne-am cunoscut, cum o să le răspundem? Pe scurt, am crescut

împreună. Dar asta ar fi mai degrabă povestea mea și a lui Josh. Că am fost iubiți la liceu? Asta ar fi povestea lui Peter și a lui Gen. Atunci care e povestea noastră?

Bănuiesc că o să le spun că a început cu o scrisoare de dragoste.